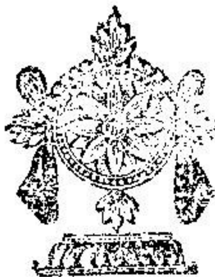
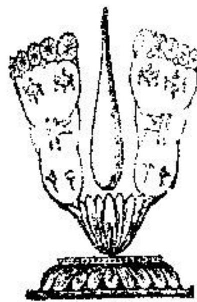
    

ஸ்ரீகாஞ்சி ப்ரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர்

பதிப்பு நூல்கள்

சில்லறையின் தொகுதி. No 1

1. பாஞ்சராத்ர ரஹஸ்யம், மாணிக்கமாலை
2. ஆச்சான்பிள்ளையாரு ரஹஸ்யம்
3. ஆச்சான் பிள்ளை யஷ்டா [illegible]
4. ஸ்ரீராமாயண விஷயம்
5. ஐதிஹ்ய நிர்வாஹ ரத்னமாலை
6. [illegible]
7. ஸ்ரீவசன பூஷண [illegible]
8. ஆசார்ய ஹ்ருதய [illegible]
9. தகூஷிணோத்தர யாத்ரா விசேஷம்
10. கைச்சியாரு மங்களம்
11. நப்பின்னையவதார ரஹஸ்யம்
12. ஞானஸார ப்ரமேயஸார ஸப்தகாதைகள் உரைகள்
13. நரஸிம்ஹாவதார ஹேது நிர்ணயமும் ஷிபவாவதார சோதனமும்
14. முப்பத்திரண்டு கொண்ட மாலை லா துலாக்கங்க ஸம்வாதம் மாமுனிவன் மேற்கோள் விளக்கு (இம்மூன்றும் மணிப்ரவாளம்.)
15. அங்கண்மா ஞாலத்தருகு.

க்ரந்தமாலா ஆபீஸ், காஞ்சீபுரம்.

விலை ரூ. 12—0—0.

1955.

மதராஸ் ஸத்க்ரந்த ப்ரகாசந ஸபா

தமிழ் வெளியீடு — நெ. 8.

Sat Grantha Prakasana Sabha, Madras.

Tamil Publication No. 8.

ஆச்சான்பிள்ளை யருளிச்செய்த

பரந்தரஹஸ்யமும்
மாணிக்கமாலையும்

ஸ்ரீமான் உ. வே. ராவ்ஸாஹிப் S. ரங்கஸ்வாமி ஐயங்கார்

(டிஸ்டிரிக்ட் பாரெஸ்டு ஆபீஸர் பென்ஷனர்)

ஸ்வாமியின் பொருளுதவியைக்கொண்டு

ஷை ஸபா வித்வான் ஸ்ரீகாஞ்சீ

P. B. அண்ணங்கராசார்யரால்

ப்ரகாசஞ்செய்யப்பட்டன.

கிடைக்குமிடம் :—

ஸத்க்ரந்த ப்ரகாசந ஸபா ஆபீஸ்,
147, அண்ணாபிள்ளைத் தெரு,
G.T., மதராஸ்.

க்ரந்தமாலா ஆபீஸ்,
காஞ்சீபுரம்.

1949.

விலை 1—0—0

பிழைதிருத்தமும் பாடபேதமும்

பக்கம்.	வரி.	
1	27	ப்ரதிபாதிக்கிற சில வாக்யங்கள்
2	18	இப்படி ஸாத்[illegible]மாக
,,	20	யதா தே தத்ர வர்த்தேரக்
,,	24	அஷ்டகையில் பசுவிசஸநத்திற்கு
,,	33	யஜேத என்று விஹிதமுமாய்
4	7	ஒருகால் சொன்னதுபோல்
,,	21	நிசச்ச ப்ரநிசச்ச நாராயண:
5	14	அந்த வேதாந்த
6	23	என்று பஞ்சாக்ஷரமாகச்
,,	30	[illegible]க்கொண்டு கிடக்கப் ப[illegible]வதாய்
,,	37	[illegible]க்ஷரங்களோ
8	16	இவனுக்கு [illegible]
9	1	[illegible]காரணத்வமும் [illegible]
10	11	[illegible]
,,	16	[illegible]பஸ்தே
12	14	இந்த ஆத்மவஸ்து
14	37	அஹங்காரமமகார
15	32	முன்பு [illegible]
19	2	[illegible]விலேச கந்தமுமில்லாதபடி
,,	38	பலந்தான் [illegible]மாயிருக்கும்
21	34	[illegible]த்வ
22	10	[illegible] இடம்
23	3	இச் சேதநனை
,,	23	சலம் சித்தம்
,,	34	பண்ணுகிறவோபாதி
,,	37	[illegible] பூஜை[illegible]
26	35	[illegible]
30	38	[illegible]வாதிகார[illegible]
31	28	அதிக்ருதாதிகாரமன்றிகே யொழியில் கர்மஜ்ஞாநாதிகளும் அதிக்ருதாதிகாரமன்றிகே யொழிய வேணும்.
33	14	விரோதக மாத்ரத்தைப் புருஷார்த்தமாக்குவது : * தஸ்ய தாவதேவ சிரம் யாவந்ந விமோக்ஷ்யே அத ஸம்பத்ஸ்யே * என்று தேஹ விரோதக மாத்ரத்தைப் புருஷார்த்தமாக்குவது :
45	35	[illegible]
46	6	[illegible]

ஸ்ரீ:

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த

பரந்த ரஹஸ்யம்.

ச்ருத்யர்த்தஸாரஜநகம் ஸ்ம்ருதி பாலமித்ரம்
பத்மோல்லஸத் பகவதங்க்ரி புராண பந்தும்,
ஜ்ஞாநாதிராஜமபயப்ரத ராஜ புத்ரம்
அஸ்மத்குரும் பரமகாருணிகம் நமாமி.

அவதாரிகை

நிர்ஹேதுகபகவத் ப்ரஸாதமடியாக வேதபாஹ்யமான ஸாங்க்யாதி தர்சநங்களில் விமுகனாய், நிர்தோஷ ப்ரமாணமான வேதத்தில் புகுந்து, அதில் பந்தகமான ஸ்வர்க்காதி க்ஷுத்ரபுருஷார்த்தங்களையும் தத்ஸாதநங்களையும் ப்ரதிபாதிக்கிற பூர்வகாண்டத்தில் ப்ரயோஜநமில்லாமையாலே ஜ்ஞாநபாகத்திலே புகுந்து, அதிலும் ஐச்வர்யத்திற்காட்டில் நித்யத்வாதிகளாலே சிறிது அதிகமான கைவல்யத்தையும் தத்ஸாதநத்தையும் விட்டு, அவ் வைச்வர்ய கைவல்யங்களைப் போலன்றியிலே ஸ்வரூபாநுரூபமான பரமபுருஷார்த்தலக்ஷண மோக்ஷத்திலே ருசியுடையனாய், தத்ஸாதநமான கர்மஜ்ஞாநாதிகளுடைய துஷ்கரத்வாநுஸந்தானத்தாலே க்லிஷ்டனாய், ஸ்வரூபாநுரூபமான உபாயத்திலே ருசியுடையவனாயிருக்கும் அதிகாரிக்கு, அபிமதமாய் அநுரூபமாயிருந்துள்ள அந்த உபாயோபேயங்களைத் தனித் தனியே ஜ்ஞாபிக்கிற ரஹஸ்யத்ரயமும் ஜ்ஞாதவ்யமாகக்கடவது.

தனித்தனியே உபாயோபேயங்களைச் சொல்லுகிறதாகில் அவற்றில் ஒன்று ஜ்ஞாந கோசரமாக அமைந்திருக்க, மூன்றும் ஜ்ஞாதவ்யமாகவேண்டுகிறதென்னென்னில்: புபுத்ஸு ஓர் அர்த்தத்திலே நிஷ்டனுகைக்கு அநுரூபமான ப்ரமாணங்கள் அநேகங்கள் அபேக்ஷிதங்களாகையாலே, அவ்வோ ப்ராமாண்யபேதத்தாலே மூன்றும் ஜ்ஞாதவ்யமாகக்கடவது.

அதில் திருமந்த்ரம் “ ருசோ யஜூம்ஷி ஸாமாநி ததைவாதர்வணாநி ச । ஸர்வமஷ்டாக்ஷராந்தஸ்ஸ்தம் யச்சாந்யதபி வாங்மயம் ॥” என்று ஸகலசாஸ்த்ரஸங்க்ரஹமாகையாலே சாஸ்த்ர முகத்தாலே ப்ரமாணமாகக்கடவது. இம்மந்த்ரம் சாஸ்த்ரத்வாரா ப்ரமாணமாகிறதாகில், சாஸ்த்ரங்களிலே இந்த உபாயோபேயங்களை ப்ரதிபாதிக்கிற சில வியாஸங்கள் ப்ரமாணமாக அமைந்திருக்க, இம்மந்த்ரத்தையே நிர்ப்பந்திக்கைக்கு ஹேது என்னென்னில்: அவ்வாக்யங்களைக்கொண்டு அர்த்தநிர்ணயம் பண்ணப்பார்க்கில் அவை பூர்வபாகத்திலேயாகில், ஸகல

சாகாப்ரத்யயந்யாய ஸஞ்சாரத்தாலே ஸஞ்சரித்து அர்த்தநிர்ணயம் பண்ணவேண்டும். உத்தரபாகத்திலேயாகில், ஸகலவேதாந்தப்ரத்யயந்யாயம் ஸஞ்சரித்து அர்த்தநிர்ணயம் பண்ணவேண்டும்.

அதில் ஸகலசாகாப்ரத்யயந்யாயமாகிறது: ஒரு வாக்யத்திலே ஓரர்த்தத்தைச் சொன்னால், அதினுடைய அங்கோபாங்காதிகளை நேராக அறிகைக்காக, சாகாந்தரங்கள் எல்லாவற்றிலும் ஸஞ்சரித்து, அவற்றில் சொல்லுகிற அர்த்தங்களிலும் ஜ்ஞானம் பிறந்து, அவ்வர்த்தங்களுக்கு அந்யோந்யம் பிறக்கும் விரோதங்களையும் சமிப்பித்து, தனக்கபிமதமான அங்கியோடே சேருமவற்றைச் சேர்க்கையிறே. அது, எவியெனும்பனுயிருப்பானொருவனால் செய்து தலைக்கட்டுவதொன்றன்று. அப்படியே ஸகலவேதாந்தப்ரத்யயமாகிறதும்:—ஒரு வேதாந்தத்திலே ஒரு வாக்யம் ஓரர்த்தத்தைச் சொன்னால், அல்லாத வேதாந்தங்களிலும் ஸஞ்சரித்து, அவற்றில் சொல்லுகிற அர்த்தங்களுக்கு அந்யோந்யம் விரோதம் பிறவாதபடி விஷயவிபாகம் பண்ணி, தனக்கு அபிமதங்களான அர்த்தங்களோடே சேருமவற்றைச்சேர்க்கையிறே. ஆக, இந்யாயத்வயம் அபேக்ஷிதமாகையாலே, அது துஷ்கரமாய் ஒரு வாக்ய மாத்ரங்கொண்டு அர்த்தநிர்ணயம் பண்ணுகை அசக்யமாகையாலும், "ருசோ யஜூம்ஷி ஸாமாநி" இத்யாதியில் சொல்லுகிறபடியே ஸகலசாஸ்த்ரஸாரதயா ப்ரமாணஸித்தமாய், ஸர்வராலும் அவிகீதமாக ஸ்வீக்ருதமான இம்மந்த்ரத்திலே உக்தமான அர்த்தத்துக்கு அப்படிக்கொத்த ஸாபேக்ஷதை இல்லாமையாலும், இம்மந்த்ரமே நிரபேக்ஷப்ரமாணமாகக் கடவது.

இப்படி மந்த்ரரூடமாக ச்ருதிஸித்தமேயாகிலும், அது ஒருவனுக்கு உபாதேயமாம்போது சிஷ்டாசாரகோசரமாகவேணுமென்னுமிடம், "யதா தே தேஷு வர்த்தேரந்—ததா தேஷு வர்த்தேதா:. யதா தத்ர வர்த்தேரந்—ததா தத்ர வர்த்தேதா:." இத்யாதிகளிலே சிஷ்யனுக்குக் கர்த்தவ்யங்களை விதிக்கிற ப்ரதேசத்தில் "அவர்கள் யாதொருபடி அவற்றிலே வர்த்திப்பார்கள், நீயும் அப்படியே அவற்றிலே வர்த்தி" என்றும் "அவர்கள் யாதொருபடி அவ்விடத்திலே வர்த்திப்பார்கள், அவ்விடத்திலே நீயும் அப்படி வர்த்தி" என்றும் உக்தமாகையாலும், அஷ்டகையில் பசுவிசஸநம் சிஷ்டபரிக்ரஹமில்லாமையாலே, அநுஷ்டிக்கில் ஸ்வரூபஹாநியாம்படியாகையாலும், "சிஷ்டாசாரம் ப்ரமாணம்" என்று சிஷ்டாசாரத்தையே ப்ரதான ப்ரமாணமாக மீமாம்ஸகர் சொல்லுகையாலும், ஸகலசாஸ்த்ர ஸங்க்ரஹமான திருமந்த்ரத்திலே உக்தமான அர்த்தத்துக்கு சிஷ்டாசாரம் அபேக்ஷிதமாகையாலே, இவ்வர்த்தத்துக்கு சிஷ்டாசாரத்வாரா ப்ரமாணமாகிறது த்வயம்.

ஆசார்யருசிபரிக்ருஹீதமான அர்த்தத்துக்கு சரண்யாபிமதத்வ ப்ரகாசகமான சரமச்லோகம், சரண்யாநுமதித்வாரா ப்ரமாணமாகிறது. சாஸ்த்ரஸித்தமுமாய் சிஷ்டாசாரஸித்தமுமான அர்த்தம் சரண்யாபிமதமாயன்றோ இருப்பது; ஆனால் ததபிமதமாகைக்குத் தனியே ஒரு ப்ரமாணாபேக்ஷை உண்டோ? என்னில் "ஜ்யோதிஷ்டோமேந ஸ்வர்க்ககாமோ யஜேத" என்று விசேஷிதமுமாய், ஸ்வர்க்கார்த்தமாக ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகளை அநுஷ்டிப்பாருமுண்டாய், தத்தத்கர்மஸமாராதிதனாய், அவ்வோருக்கு பலப்ரதனாய்ப் போராநிற்கச் செய்தேயும், "யாமிமாம் புஷ்பிதாம் வாசம் ப்ரவதந்தி விபச்சித:, வேதவாதரதா: பார்த்த நாந்யத ஸ்தீதிவாதிந:. காமாத்மாநஸ் ஸ்வர்க்கபரா:" என்று க்ஷேபிக்கக் காண்கையாலே, அப்படியே அநபிமதமாயிருப்பதொன்றன்று என்கைக்கு சரண்யாநுமதி அபேக்ஷிதமிறே.

ஆக, இப்படி அர்த்ததார்ட்யஹேதுபூதமான ப்ராமாண்யமும் இவை மூன்றுக்கும் தனித்தனியே உண்டாகையாலே, இம்மூன்றும் [illegible]. இஞ்ச, திருமந்த்ரம்

ஸ்வரூபயாதாத்ம்ய ப்ரதிபாதகபரமாகையாலும், த்வயம் உபேயயாதாத்ம்ய ப்ரதிபாதகபர
மாகையாலும், சரமச்லோகம் உபாயயாதாத்ம்யப்ரதிபாதகபரமாகையாலும் இம்மூன்றும்
ஜ்ஞாதவ்யமாகக்கடவது.

இவ்வர்த்தத்தை சாஸ்த்ரஸித்தமாக்குகிறது—திருமந்த்ரம்; உபப்ரும்ஹணஸித்த
மாக்குகிறது—சரமச்லோகம்; ஸ்வாநுஷ்டானமாக்கித் தருகிறது—த்வயம். ப்ரணவத்துக்கு
மந்த்ரசேஷம் விவரணமானாப்போலே, மந்த்ரசேஷத்தை த்வயம் விவரிக்கையாலும், த்வயார்த்
தத்தை சரமச்லோகம் விவரிக்கையாலும் இம்மூன்றும் ஜ்ஞாதவ்யமாகக்கடவது.

இவற்றில்வைத்துக்கொண்டு ப்ரதமாநுஸந்தேயமான மந்த்ரரஹஸ்யம், "ஸர்வ
மஷ்டாக்ஷராந்தஸ்ஸ்தம்" என்கிறபடியே ஸகலார்த்தப்ரதிபாதகமான சாஸ்த்ரங்களோடு,
அவ்வோ சாஸ்த்ரப்ரதிபாத்யமான அர்த்தங்களோடு வாசியறத் தனக்குள்ளே உடைத்தாகை
யாலும், "ஸகலபலப்ரதோ ஹி விஷ்ணு:" என்கிற ப்ரமேயவஸ்துவைப்போலே,
"ஐஹலௌகிகமைச்வர்யம் ஸ்வர்க்காத்யம் பாரலௌகிகம், கைவல்யம் பகவந்தஞ் ச மந்த்ரோ
யம் ஸாதயிஷ்யதி." என்கிறபடியே ஸகலபுருஷார்த்தங்களுக்கும் ஏகஸாதகமாகையாலும்,
"நாராயணாய வித்மஹே வாஸுதேவாய தீமஹி, தந்நோ விஷ்ணு: ப்ரசோதயாத்" என்று,
முமுக்ஷுக்களுக்கு உபாதேயதமமாக விஷ்ணுகாயத்ரியிலே ஓதுகிற வ்யாபகமந்த்ரங்களிலே
ப்ரதமோபாத்தமாகையாலும், ஈச்வரனுடைய ஒரோகுணங்களுக்கு ப்ரதிபாதகமாயும், பந்தக
பலார்த்திகளுக்கு ஓதுக்கி உபதிஷ்டமாயும் போருகிற "அநந்தா வை பகவந்மந்த்ரா:" என்கிற
பகவந்மந்த்ராந்தரங்களிற் காட்டில் நெடுவாசியுண்டு. அதுக்குமேலே வ்யாபகாந்தரங்களிற்
காட்டிலும் அர்த்தபௌஷ்கல்யத்தாலே நெடுவாசியுண்டு. அவற்றிற்காட்டில் இதுக்கு
அர்த்தபூர்த்தியாலுண்டான வாசி ஏதென்னில்; ஷடக்ஷரி, வ்யாப்யபதார்த்தங்களையும், வ்யாபக
ப்ராகாரத்தையும், வ்யாப்திபலத்தையும், வ்யாபகனுடைய குணங்களையும் சொல்லாதே,
வ்யாப்திமாத்ரப்ரகாசகமாகையாலே அபூர்ணம். வ்யாபகப்ரகாரத்தைச் சொல்லாநிற்கச்
செய்தேயும், வ்யாப்யபதார்த்தங்களுக்கு வாசகசப்தமில்லாமையாலும், "ஸர்வம் வஸதி"
என்று, அர்த்தபலத்தாலே ஸர்வசப்தம் புகுந்தாலும், அதில் குணம் அந்வயியாமையாலும்,
இனி குணஸித்திக்காக பகவச்சப்தத்தைக் கூட்டிக்கொள்ளவேண்டுகையாலும், வ்யாப்தி
பலத்தைச் சொல்லாமையாலும், திருத்வாதசாக்ஷரியும் அபூர்ணம். இம்மந்த்ரம், அவை
போலன்றியே, வ்யாப்யபதார்த்தங்களோடு வ்யாபகப்ரகாரத்தோடு வ்யாப்திபலத்தோடு
வ்யாபகனுடைய குணங்களோடு வாசியற சாப்தமாகக் காட்டுகையாலே, அல்லாத வ்யாபக
மந்த்ரங்களைக் காட்டில் இதுக்கு அர்த்தபௌஷ்கல்யநிபந்தநமான ஆதிக்யமுண்டு.

இவ்வாதிக்யமில்லையாகிலும் "ஆசார்யவாந் புருஷோ வேத" "ஆசார்யாத்தைவ வித்யா
விதிதா ஸாதிஷ்டம் ப்ராபத்" என்று, ஆசார்யோபதிஷ்டமாய்ப் போருமர்த்தமே ஒருவனுக்கு
உஜ்ஜீவநஹேதுவாயறுவது. அதில் இவ்வாசார்யர்கள் இம்மந்த்ரத்திலே நிஷ்டராய்
இத்தையே தஞ்சமாக உபதேசித்துப் போருகையாலே, கீழ்ச்சொன்ன ஆதிக்யமில்லையே
யாகிலும், ஆதரிக்க வேண்டும்படியாயிருப்பதோர் ஏற்றமுண்டு.

ஸர்வஜ்ஞரான ஆசார்யர்கள் தாங்கள் இம்மந்த்ரத்திலே நிஷ்டராய்ப் போருகைக்கு
ஹேது என்னென்னில், கரதலாமலகம் போலே பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே தத்வஸாக்ஷாத்காரம்
பண்ணின ஆழ்வார்கள், ஒருமிடறாக இம்மந்த்ரத்தையே ஆதரித்துப் போருகையாலே,
இவர்களும் தந்நிஷ்டராய்ப் போந்தார்கள்.

ஆழ்வார்கள் ஆதரித்துப் போந்தபடி என்னென்னில்: "வண்புகழ் நாரணன்" "செல்வ நாரணன்" என்று தொடங்கி, "வாழ்புகழ் நாரணன்" என்று முடிவாக, ஆதிமத்யாவஸாநமாக இம்மந்த்ரத்தையே நம்மாழ்வார் ஆதரித்துப் போந்தார். "நாடுநகரமும் நன்கறிய நமோ நாராயணாய" என்று தொடங்கி, "ஓவாதே நமோ நாரணா" என்று பெரியாழ்வாரும், "நாராயணனே நமக்கே பறை தருவான்" என்று தொடங்கி, "என்னை நலங்கொண்ட நாரணற்கு" என்று நாச்சியாரும், "நான் கண்டுகொண்டேன் நாராயணாவென்னும் நாமம்" என்று உபக்ரமதசையிலே ஒருகால் சொன்னப்போல் ஒன்பதின்கால் சொல்லி, "நாராயணா! ஓ! மணிவண்ணா! நாகணையாய்! வாராய்!" என்று திருமங்கையாழ்வாரும் "நாத்தழும்பேழ நாரணா" என்று தொடங்கி, "நலந்திகழ் நாரணன்" என்று பெருமாளும், "நான்முகனை நாராயணன் படைத்தான்" என்று தொடங்கி, "எட்டெழுத்துமோதுவார்கள் வல்லர் வானமாளவே" என்று திருமழிசைப்பிரானும், "நன்மாலை பல கொண்டு நமோ நாரணா" என்று தொடங்கி, "நாமம் பல சொல்லி நாராயணா" என்று முதலாழ்வார்களும், உபக்ரமத்தோடு உபஸம்ஹாரத்தோடு வாசியற ஆதரித்துப் போந்தார்கள்.

ஆழ்வார்கள் ஆதரிக்கைக்கடி தத்வப்ரதிபாதகமான வேதாந்தங்கள் ஆதரிக்கை. அவை ஆதரிக்கபடி என்னென்னில்: "விச்வம் நாராயணம்" என்று தொடங்கி—"நாராயணபரம் ப்ரஹ்ம தத்வம் நாராயண: பர: | நாராயணபரோ ஜ்யோதி: ஆத்மா நாராயண: பர: | யச்ச கிஞ்சிஜ்ஜகத்யஸ்மிந் த்ருச்யதே ச்ரூயதேபி வா | அந்தர் பஹிச்ச தத் ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயண: ஸ்தித:" என்று ஸகலவேதாந்தநிகமநபூதமான நாராயணாநுவாகத்திலும், "ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத், ந ப்ரஹ்மா நேசாந: நேமே த்யாவாப்ருதிவீ |" என்று மஹோபநிஷத்திலும், "சக்ஷுச்ச த்ரஷ்டவ்யஞ்ச நாராயண:, ச்ரோத்ரஞ்ச ச்ரோதவ்யஞ்ச நாராயண: |" என்று தொடங்கி, "திசச்ச ப்ரதிசச்ச ஸர்வம் நாராயண:", என்று முடிவாக நடுவுடைய ஸுபாலோபநிஷத்திலும், "யஸ்யாத்மா சரீரம், யஸ்ய ப்ருதிவீ சரீரம்" என்று தொடங்கி "யஸ்ய ம்ருத்யுச் சரீரம்" என்றிறுதியாக நடுவுள்ள பர்யாயங்கள் தோறும் "ஏஷ ஸர்வபூதாந்தராத்மா அபஹதபாப்மா திவ்யோ தேவ ஏகோ நாராயண:" என்று அந்தர்யாமிப்ராஹ்மணத்திலும் ஏககண்டமாக ஆதரித்துப் போந்தது.

"ஆசார்யவாந் புருஷோ வேத" "உபதேக்ஷ்யந்தி தே ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞாநிநஸ் தத்வதர்சிந:" என்று, ஸாக்ஷாத்க்ருததத்வராயிருக்கும் ஆழ்வார்களுடைய ஆதரவிஷயம் இம்மந்த்ரமென்று சொன்ன பின்பு, இவர்களுக்கு ஸம்வாதமாக வேதாந்தங்களை எடுக்கக்கடவதோ? ஆயிருக்க இவர்களுக்கு ஸம்வாதமாக வேதாந்தங்களை ப்ரமாணமாக எடுப்பானென்னென்னில்: "ஸ்ம்ருத்யநவகாசதோஷப்ரஸங்க இதி சேந்ந அந்யஸ்ம்ருத்யநவகாசதோஷப்ரஸங்காத்" "இதரேஷாம் சாநுபலப்தே:" என்கிற அதிகரணத்திலே ப்ரதாநகாரணவாத நிராகரணம் பண்ணில், "ருஷிம் ப்ரஸூதம் கபிலம்" இத்யாதிகளிலே ஆப்ததயா ச்ருதனாய், ஸ்வயோகபலத்தாலே ஸாக்ஷாத்க்ருததத்வனான கபிலனுடைய, வேதார்த்தோபப்ரும்ஹணார்த்தமாக ப்ரவ்ருத்தையான ஸ்ம்ருதியை அநாதரிக்க வேண்டும்: அத்தாலே ஸ்ம்ருத்யநவகாசதோஷம் வரும்—என்கிற ஸாங்க்யரைக் குறித்து, கபிலஸ்ம்ருதியை ஆதரிக்கில் "யத் வை கிஞ்ச மநுரவதத் தத் பேஷஜம்" என்று ஆப்தராக ச்ருதரித்தராய், ஸ்வயோகமஹிமாஸாக்ஷாத்க்ருததத்வரான மந்வாதிகளுடைய ப்ரஹ்மகாரணத்வவாதிகளான ஸ்ம்ருதிகளை அநாதரிக்க வேண்டி வருமாகையாலே, வேதார்த்தாநுஸாரம் பண்ணிப்போருகிற மந்வாதி ஸ்ம்ருதிகள் உபாதேயமாகக்கடவது; ச்ருதிவிருத்தையான காபிலஸ்ம்ருதி, ப்ராந்திமூலையாகையாலே கழியுண்ணக்கடவது என்று அங்கு நிர்ணயித்தபடியே, தத்வஸாக்ஷாத்காரம்

பண்ணி, ஆப்ததமரான ஆழ்வார்களாலே ஆதரிக்கப்பட்டதேயாகிலும், இம்மந்த்ரம் வேதாந்த விருத்தமாகில் அநாதரணீயமாகக்கடவது; அங்ஙனன்றிக்கே வேதாந்தங்களாலே ஏககண்டமாக ஆதரிக்கப்படுகையாலே இவர்கள் ஆதரித்ததே அர்த்தம் என்னுமிடத்துக்கு ஸம்வாதமாக வேதாந்தங்களை எடுக்கவேண்டும்.

வேதாந்தத்திலே உக்தமேயாகிலும், "இதிஹாஸபுராணாப்யாம் வேதம் ஸமுபப்ரும்ஹயேத்,பிபேத்யல்பச்ருதாத் வேதோ மாமயம் ப்ரதரிஷ்யதி." என்று, இதிஹாஸபுராண த்வாரத்தாலே வேதோபப்ரும்ஹணம் பண்ணின ருஷிகளும் "கிம் தத்ர பஹுபிர் மந்த்ரை: கிம் தத்ர பஹுபிர் வ்ரதை:, நமோநாராயணாயேதி மந்த்ரஸ் ஸர்வார்த்தஸாதக:." "ஆஸீநா வா சயாநா வா திஷ்டந்தோ யத்ர குத்ர வா, நமோ நாராயணாயேதி மந்த்ரைகசரணா வயம்." "நாராயணேதி சப்தோஸ்தி வாகஸ்தி வசவர்த்திநீ, ததாபி நரகே கோரே பதந்தீதி கிமத்புதம்." "ஆர்த்தா விஷண்ணாச் சிதிலாச் ச பீதா கோரேஷு ச வ்யாதிஷு வர்த்தமாநா:, ஸங்கீர்த்ய நாராயணசப்தமாத்ரம் விமுக்தது:காஸ் ஸுகிநோ பவந்தி." என்று, ஏவமாதிகளாலே ஆதரித்துப்போந்தார்கள்.

ஆக, ஸோபப்ரும்ஹணங்களான வேதாந்தங்கள் ஆதரிக்கையாலே, அந்த வேதாந்த ஸாக்ஷாத்காரம் பண்ணின ஆழ்வார்கள் ஆதரித்தார்கள். ஆழ்வார்கள் ஆதரிக்கையாலே, ஆசார்யர்கள் ஆதரித்தார்கள். ஆசார்யர்கள் ஆதரித்தபடியாலே, நமக்கு இம்மந்த்ரவிசேஷமே ஆதரணீயமாகக்கடவது.

இஞ்ச, "மந்த்ரஸ் ஸர்வார்த்தஸாதக:" என்கிறபடியே, க்ஷுத்ரபலத்தோடு அதிகபலத்தோடு வாசியறத் தானே ஸாதித்துக்கொடுக்கும் வைபவத்துக்கு மேலே, அவ்வோபல ஸாதககர்மங்களுக்கும் ஜபஹோமாதிமுகத்தாலே ஸஹகாரியாய்ப் போருமதுவும் ஒரேற்றமுண்டு.

அதில் க்ஷுத்ரபலஸாதகமான ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகளுக்கு, "யதேவ வித்யயா கரோதி, ததேவ வீர்யவத்தரம்" என்கிற உத்கீதோபாஸநந்யாயத்தாலே, தத்தத்ஸாதநஸாத்யமான புண்யத்தினுடைய பலோத்பத்திப்ரதிபந்தகமான ப்ரபலகர்மங்களைத் தலைசாயப் பண்ணிக்கொடுத்தும் அப்புண்யாதிசயத்தைப் பண்ணிக்கொடுத்தும் ஸஹகாரியாகக்கடவது.

அப்படி விலக்ஷணபுருஷார்த்தஸாதகமான கர்மஜ்ஞாநாதிகளுக்கும் ஸஹகரித்துப் போரும். அதில், கர்மயோகத்தில் இழியுமவனுக்கு கர்மயோகாரம்பவிரோதிபாபக்ஷயஹேதுவாய், அந்தக் கர்மத்தினுடைய அவிச்சேதாபாதகமாய், கர்மஸாத்யமான ஜ்ஞாநத்தைச் சடக்கென பலிப்பித்தும், ப்ரதமத்திலே ஜ்ஞாநயோகத்திலே இழிய நினைக்குமவனுக்கும் கர்மஸாத்யமான ஜ்ஞாநாரம்பவிரோதிபாபக்ஷயத்தைப் பண்ணிக்கொடுத்தும், அந்த ஜ்ஞாநத்துக்கு நாடோறும் அதிசயத்தைப் பண்ணிக்கொடுத்தும், ஜ்ஞாநபலமான பக்தியைச் சடக்கென பலிப்பித்தும், பக்தியோகத்திலே இழியுமவனுக்கு பக்தியோகாரம்பவிரோதிபாபக்ஷயத்தைப் பண்ணிக்கொடுத்தும், பக்திவ்ருத்திஹேதுவாயும், பக்திவிபாகமான பரஜ்ஞாநாதிகளைப் பண்ணிக்கொடுத்தும் மூன்றுக்கும் ஸஹகரிக்கும்.

இதுக்கு, இந்த வைபவங்களெல்லாம் உண்டாகைக்கடி சப்தவைலக்ஷண்யமோ? அர்த்தவைலக்ஷண்யமோ? என்னில்; ஸகலசப்தகாரணதயா வந்த சப்தவைலக்ஷண்யமடியான வைபவமுமுண்டு; ஸகலார்த்தப்ரதிபாதகதயா வந்த அர்த்தவைலக்ஷண்யமுமுண்டு. அங்ஙனன்றியிலே புழுகு சட்டம் போலே இம்மந்த்ரத்துக்கு வைபவம், உள்வாயிலே கிடக்கிற அர்த்தத்தினுடைய வைலக்ஷண்யமென்றுமாம்.

இப்படி ச்லாக்யமான் இம்மந்த்ரத்தில் அர்த்தாம்சத்திலே நிஷ்டராய்ப்போருவர்கள் நம்மாசார்யர்கள். அதுக்கடியென்னென்னில்: அவர்கள், தங்கள் இஷ்டாநிஷ்டப்ராப்தி பரிஹாரங்களுக்கு ஸஹகாரி ஸஹமன்றியிலே யிருப்பதொரு ஸாதநவிசேஷத்தைப் பரிக்ரஹிக்கையாலே, ஜ்ஞாதவ்யார்த்தமாத்ரஜ்ஞானமே அமைகையாலும், அதுக்குமேலே ப்ரதமாசார்யரான நம்மாழ்வார் "எண்பெருக்கந்நலத்தொண்பொருளீறில வண்புகழ் நாரணன்" என்றும் "நாரணன் முழுவேழுலகுக்கும் நாதன்" என்றும், இந்த நாராயணசப்தத்தைச் சொல்லும்போது, பூர்வோத்தரங்களிலே இதிலர்த்தத்தைச் சொல்லிப்போருவதொரு வ்யவஸ்தை உண்டாகையாலும், இதிலே அர்த்தாம்சத்திலே நிஷ்டராய்ப் போருவர்கள். இவ்வர்த்தத்தைப் பொதிந்துகொண்டு கிடக்கையாலே, கிழிச்சீரையோபாதி சப்தத்தையும் ஆதரித்துப்போருவர்கள்.

அவதாரிகை முற்றிற்று.

திருமந்த்ரப்ரகரணம்.

ஆக, ஸகலசாஸ்த்ரஸங்க்ரஹமாய், ஜ்ஞாதவ்யார்த்தங்களடையத் தனக்கு உள்வாயிலே புஷ்கலமாக உடைத்தாய், அந்யநிரபேக்ஷமாக ஸகலார்த்தங்களையும் ஸாதித்துத்தரும் வைபவத்தையுடைத்தாய், ஸாதநாந்தரங்களுக்கும் ஸ்வஸம்பந்தத்தாலே உந்மேஷகரமாய், ஸர்வமந்த்ராந்தரங்களிற்காட்டிலும் அதிகமாய், ஆசார்யர்களோடு ஆழ்வார்களோடு வேதாந்தங்களோடு ருஷிகளோடு வாசியற எல்லாராலும் ஏககண்டமாக ஆதரிக்கப்படுகிற இம்மந்த்ரந்தான் "ஓமித்யேகாக்ஷரம், நம இதி த்வே அக்ஷரே, நாராயணாயேதி பஞ்சாக்ஷராணி, இத்யஷ்டாக்ஷரம் சந்தஸா காயத்ரீ சேதி." என்று, எட்டுத் திருவக்ஷரமாய் மூன்று பதமாய் காயத்ரீ என்கிற சந்தஸ்ஸை உடைத்தாயிருக்கும். "ஓமித்யேகாக்ஷரம்" என்று ப்ரணவத்தை மந்த்ரசரீரத்துக்கு அவயவமாக்குகையாலே, இம்மந்த்ரசரீரம் ஸகல மந்த்ர ஸாதாரணமாயிருக்கிற ப்ரணவத்தையொழியவே, அஷ்டாக்ஷராத்மகமாய் இருக்கும் என்கிறவர்களை வ்யாவர்த்திக்கிறது. "நாராயணாயேதி பஞ்சாக்ஷராணி" என்று, அஷ்டாக்ஷரமாகச் சொல்லுகையாலே "நார" என்கிற இடத்தில் அகாரத்தை ஓரக்ஷரமாக்கி, இத்தை ஆறக்ஷரமாகச் சொல்லுமவர்களை வ்யாவர்த்திக்கிறது.

ஆக, இப்படி அஷ்டாக்ஷராத்மகமாய், பதத்ரயாத்மகமான இத்திருமந்த்ரம், ஆத்மஸ்வரூபயாதாத்ம்யத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கிறது. "ப்ரஹ்மண: ப்ரணவம் குர்யாதாதாவந்தே ச ஸர்வதா, ஸ்ரவத்யநோங்க்ருதம் பூர்வம் பரஸ்தாச்ச விசீர்யதே." என்று வேதம் கீழ் ஒழுகிப் போகாமைக்காகவும், மேல் சிதறிப்போகாமைக்காகவும், கீழும் மேலும் செப்புப்போலே மூடிக்கொண்டுகிடக்கைக்காகவும், ஸகலமந்த்ரங்களுக்கும் ஸ்வஸம்பந்தத்தாலே உந்மேஷகரமாயிருக்கும். இம்மந்த்ரத்திலே ப்ரதமபதமான ப்ரணவம், மந்த்ரசேஷத்துக்கு ஸங்க்ரஹமாய், ஏகாக்ஷரமுமாய், அக்ஷரத்ரயாத்மகமுமாய், பதத்ரயாத்மகமுமாய், வாக்யாத்மகமுமாய் இருக்கும். "ஓமித்யேகாக்ஷரம்" "ஓமித்யேகாக்ஷரம் ப்ரஹ்ம" மூலமாகியவொற்றையெழுத்தை" என்கையாலே ஏகாக்ஷரமாயிருக்கும். "அகார உகார மகார இதி, தாநேகதா ஸமபரத் ததேததோமிதி." "அகாரஞ்சாப்யுகாரஞ்ச மகாரஞ்ச ப்ரஜாபதி:, வேதத்ரயாந் நிரப்ருஹத்" என்று அகார உகார மகார ரூபமாய் இருக்கையாலே, மூன்றக்ஷரமாயிருக்கும். இவை ஓரக்ஷரங்களே, ஒரோவர்த்தங்களுக்கு வாசகமாகையாலே, மூன்று பதமாயிருக்கும். இம்

மூன்றுபதமும் கூடி அர்த்தவிசேஷத்தோடே தலைக்கட்டிவிடுகையாலே, வாக்யாத்மகமா யிருக்கும். இப்ப்ரணவத்தில் ப்ரதமபமான அகாரம், " நாம ரூபஞ்ச பூதாநாம் க்ருத்யாநாஞ்ச ப்ரபஞ்சநம், வேதசப்தேப்ய ஏவாதௌ தேவாதீநாம் சகார ஸ: " என்று, வேதம் லௌகிக சப்தங்களுக்கெல்லாம் காரணமாயிருக்கிறப்போலேயும், அவ்வேதங்கள் தனக்கு " ருசோ யஜூம்ஷி ஸாமாநி ததைவாதர்வணாநி ச, ஸர்வமஷ்டாக்ஷராந்தஸ்ஸ்தம் யச்சாந்யதபி வாங்மயம்," என்று இம்மந்த்ர விசேஷம் காரணமாமாப்போலே, இம்மந்த்ரத்துக்கு, ஸங்க்ரஹமான ப்ரணவம் காரணமாமாப்போலேயும், " தஸ்ய ப்ரக்ருதிலீநஸ்ய " என்று, ப்ரக்ருதிசப்தத்தாலே சொல்லுகையாலே, ப்ரணவத்துக்கு அகாரம் காரணமாயிருக்குமாகையாலே, " அகாரோ வை ஸர்வா வாக் " என்று, ஸர்வசப்தமும் அகாராந்தர்கதமாய் இருக்கும். அர்த்தாபிதாயியான ஸகல சப்தங்களையும் கர்ப்பித்துக்கொண்டிருக்கையாலே, அவ்வோசப்தவாச்யமான அர்த்தங்களுக்கெல்லாம் வாசகமாயிருக்கும்.

இது, ஸர்வார்த்தங்களுக்கும் வாசகமாயிருக்கிறபடி எங்ஙனேயென்னில்; இந்த அகாரம் " அவ-ரக்ஷணே " என்கிற தாதுவிலே ரக்ஷணவாசியாய், அந்த ரக்ஷணமாகிற தர்மந்தான், நிராச்ரயமாகவும் நிர்விஷயமாகவும் நில்லாமையாலே ரக்ஷணகர்த்ருபனையமான ரக்ஷகவஸ்துவையும் காட்ட, ரக்ஷணந்தனக்கு ரக்ஷ்யவஸ்து அபேக்ஷிதமாகையாலே ரக்ஷ்ய வஸ்துவையும் காட்டுகிறது. அதில், ஒரு ராஜ்யம், ஒரு லோகம், ஒரு த்ரைலோக்யம் என்றாப்போலே ரக்ஷ்யவிசேஷத்தை ஒதுக்கிச் சொல்லாமையாலே, சிதசிதாத்மகமான ஸர்வமும் ரக்ஷ்யமாயதும். ஸர்வமும் ரக்ஷ்யகோடியிலே புகுருகையாலே ஆச்ரயாபேக்ஷயா புகுந்த ரக்ஷகன் ஸர்வரக்ஷகனாயதும். ரக்ஷணந்தனக்கு ப்ரகாராபேக்ஷையுண்டாகையாலே, ஸர்வப்ரகாரரக்ஷகத்வமும் சொல்லிற்றாயிற்று. ஆக, ரக்ஷ்யரக்ஷகாத்மகமான ஸகலபதார்த்தங்களையும் வசிக்கையாலே, அவ்வோசப்தங்களுக்கு வாச்யமான அர்த்தங்களுக்கும் இந்த அகாரமே வாசகம் என்னுமிடம் ஸம்ப்ரதிபந்நம்.

" அ இதி ப்ரஹ்ம " " அகாரோ வை விஷ்ணு: " " அக்ஷராணாமகாரோஸ்மி " " யத்வேதாதௌ ஸ்வர: " " அ இதி பகவதோ நாராயணஸ்ய ப்ரதமாபிதாநமிதந்தோ நிம் நாம மங்களம் ந க்ருதம் "; என்கிற ப்ரமாணங்களாலே ஸர்வரக்ஷகனைச் சொல்லுகிறதும் ஸர்வேச்வரனை என்னுமிடம் ஸம்ப்ரதிபந்நமாகிறது. " ந ஹி பாலநஸாமர்த்ய ம்ருதே ஸர்வேச்வரம் ஹரிம் " என்று, ரக்ஷணதர்மம் பகவத்வ்யதிரேகேண ஆச்ரயாந்தரத்தில் கிடவாது என்கையாலும், அகாரவாச்யனை ஸர்வேச்வரனை, ரக்ஷகனைச் சொல்லுகிறது. பத்தமுக்தநித்யாத்மகமான உபயவிபூதியையும் ரக்ஷ்யமாகச் சொல்லுகிறது. அதில் பத்தவர்க்கத்தில் அஜ்ஞரோடியைக் கர்மாநுகுணமாக ரக்ஷிக்கும். முமுக்ஷுக்களை ஸ்வ ரூபாநுகுணமாக ரக்ஷிக்கும். முக்தரையும் நித்யரையும் போகாநுகுணமாக ரக்ஷிக்கும். இனி ஸர்வரக்ஷகனென்று சொல்லுகிறது—இன்னானை; ரக்ஷ்யவஸ்துக்கள்—இன்னவை; ரக்ஷண ப்ரகாரம்—இன்னது; என்னுமிடத்தை மேலே விவரணத்திலே விசதமாக்கக் கடவது. ஆக, அகாரத்தாலே ஸ்வேதரஸமஸ்தபதார்த்தங்களுக்கும் ஸர்வப்ரகாரரக்ஷகன் ஸர்வேச்வரன் என்றதாயிற்று.

" யதோ வா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே, யேந ஜாதாநி ஜீவந்தி " என்று, யாவனொருவன் பக்கல் நின்றும் இந்த ஜகத்து உண்டாகாநின்றது; உண்டான ஜகத்து யாவனொருவனாலே ரக்ஷிக்கப்படுகிறது " என்று, ஸர்வகாரணவஸ்துவுக்கே ஸர்வரக்ஷகத்வத்தைச் சொல்லுகை யாலே, இந்தப் பதத்தில் சொன்ன ஸர்வரக்ஷகத்வம் ஸர்வகாரணத்வத்தையும் காட்டுகிறது. இந்த ரக்ஷணஸ்ருஷ்ட்யாதிகளுக்கு ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகள் அபேக்ஷிதமாகையாலே, ஸமஸ்த கல்யாணகுணாத்மகத்வத்தையும் சொல்லுகிறது. இந்தக் காரணத்வத்தாலே உபாஸ்யத்வமும்

சரண்யத்வமும் சொல்லிற்றாயிற்று "காரணந்து த்யேய:" "யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம் யோ வை வேதாம்ச்ச ப்ரஹிணோதி தஸ்மை—முமுக்ஷுர் வை சரணமஹம் ப்ரபத்யே" என்று, காரணவஸ்துவையே முமுக்ஷுவுக்கு உபாஸ்யமாகவும் சரண்யமாகவும் சொல்லிற்றிறே.

தத்க்ரதுந்யாயத்தாலே உபாஸ்யமாயும் சரண்யமாயுமிருக்கிற வஸ்துவேயிறே முமுக்ஷுவுக்கு ப்ராப்யமாயதுவது. ஆகையாலே ப்ராப்யத்வமும் சொல்லிற்றாயிற்று. ப்ராப்யத்வப்ரயுக்தமான விலக்ஷணவிக்ரஹயோகாதிகளும் சொல்லிற்றாயிற்று. அநந்யஸாத்யமான அவ்வஸ்துவேயிறே ஆச்ரிதனுக்கு விரோதிநிவ்ருத்திபூர்வகமாக அபிமதத்தை ஸாதித்துக்கொடுப்பது. ஆகையாலே உபாயபாவமும் சொல்லிற்றாயிற்று.

"ச்ரிய: பதி:" என்கிறபடியே, பிராட்டி, பகவத்ஸ்வரூபநிரூபிகையாகையாலே "யத்யபி ஸச்சித்தோ ந நிர்யுக்ணதைவதம் குணகணம் மநஸாநுதாவேத், ததாப்யந்தர்குணமேவ தேவதாம் பஜதே, தத்ராபி ஸகுணைவ தேவதா ப்ராப்யதே" என்கிற குணஸித்திந்யாயத்தாலே லக்ஷ்மீஸம்பந்தமும் ஆர்த்தமாக இவ்விடத்திலே சொல்லிற்றாயிற்று. "அணுரேஷ ஆத்மா" என்று, ஆத்மஸாமாந்யப்ரயுக்தமாய் இவளுக்கு வரும் அணுத்வமும், "யதா ஸர்வகதோ விஷ்ணுஸ் ததைவேயம் த்விஜோத்தம" இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே ஈச்வரனைப்போலே இவளுக்கு ஸர்வவ்யாபகத்வமும் தன்னில் தான் விருத்தமாய், ஏகாச்ரயஸ்தமாகக் கூடாமையாலே இரண்டும் கூடுகைக்காக, "அநுபபத்யமாநார்த்ததர்சநாத் உபபத்யமாநார்த்தாந்தரகல்பநமர்த்தாபத்தி:" என்கிற அர்த்தாபத்தியின்படியே, அபரிச்சேத்யமான ஸ்வரூப வைபவத்தையுடையனான ஈச்வரன் அத்யந்தஸூக்ஷ்மமான பதார்த்தங்களிலே பண்ணும் ஸமாப்யவ்யாப்திக்கு ஒரு சக்திவிசேஷத்தைக் கொள்ளுமோபாதி, இவளும் ஒரு சக்திவிசேஷத்தாலே வ்யக்த்யாச்ரயமான ஜாதி போலே, ஈச்வரன் வ்யாபித்தவிடமெல்லாம் வ்யாபிக்கக் கடவளாகையாலே, ஈச்வரஸ்வரூபநிரூபிகை என்னுமிடம் ஸம்ப்ரதிபந்நம். வ்யக்திக்கும் ஜாதிக்குமுண்டான ஸம்பந்தம் போலேயிறே ஈச்வரனுக்கும் பிராட்டிக்குமுண்டான ஸம்பந்தம். அதில் ஜாதியாகிறது—வ்யக்திஸ்வரூபத்தைப் பற்றிக்கிடக்கக் கடவதாய், அதில்லாதவன்று தான் இல்லையென்னலாம்படியாய், வ்யக்தியுள்ளவிடமெங்கும் வ்யாபிக்கவும் கடவதாய், ஸ்வாச்ரயத்துக்கு இதரவ்யவச்சேதகமுமாய், சேஷமுமாயிருக்கும். வ்யக்தியாகிறது—ஜாதிக்கு ஆச்ரயமுமாய், ஜாதியோடே வ்யாப்தமுமாய், ஜாதிவ்யவச்சேத்யமுமாய், ஜாதிக்கு சேஷியுமாயிருக்கும். அதில் ஜாதி போலே பிராட்டியும், "அநந்யா ராகவேணாஹம் பாஸ்கரேண ப்ரபா யதா" "அநந்யா ஹி மயா ஸீதா பாஸ்கரேண ப்ரபா யதா" "நித்யைவைஷா ஜகந்மாதா விஷ்ணோ: ஸ்ரீரநபாயிநீ" என்னும் சொல்லுகிறபடியே, ஆதித்யனுடைய ப்ரபை போல் பிரியில் ஸ்திதியில்லாதபடி ஈச்வரஸ்வரூபத்தை ஆச்ரயமாகவுடையளாய், "யதா ஸர்வகதோ விஷ்ணுஸ் ததைவேயம் த்விஜோத்தம" "த்வயா ச விஷ்ணுநா சாம்ப ஜகத் வ்யாப்தம் சராசரம்" என்னும் ஈச்வரனுள்ளவிடமெங்கும் வ்யாப்தையுமாய், "ச்ரிய: பதி:" "நித்யச்ரீ:" என்கிறபடியே பகவத்ஸ்வரூபத்தினுடைய இதரவ்யவச்சேதபுத்திஹேது பூதையுமாய், "விஷ்ணுபத்நீ" என்கிறபடியே பகவச்சேஷபூதையுமாயிருக்கும். அவனும், வ்யக்தி போலே இவளுக்கு ஆச்ரயமுமாய், இவளோடே வ்யாப்தனுமாய், இவளைக்கொண்டறியவேண்டும்படியுமாய், இவளுக்கு சேஷியுமாயிருக்கும்.

இனி, ஜாதிநிரூப்யமான கடவ்யக்தியைச் சொன்னபோதே, நிரூபகமான ஜாதியும் தன்னடையே அந்விதமாமாப்போலே, இப்பதமும் நிரூப்யனான ஈச்வரனைச் சொன்னபோதே, நிரூபகபூதையான பிராட்டியையும் சொல்லிற்றாயிற்று. ஆக, இப்பதத்திலே

ஸர்வரக்ஷகத்வமும், ஸர்வஸ்வாமித்வமும், ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகத்வமும், உபயவிபூதி நாயகத்வமும், ஸர்வஸ்மாத்பரத்வமும், உபாஸ்யதையும், சரண்யதையும், உபாயத்வமும், உபேயத்வமும், விலக்ஷணவிக்ரஹயோகமும், ச்ரிய:பதித்வமும் சொல்லிற்றாயிற்று.

இந்த அகாரத்திலே சதுர்த்தி வரி "ஸுபாம்ஸுலுக்" என்று லுப்தமாய்க் கிடக்கிறது. இந்த அகாரத்தில் சதுர்த்தி ஏறுமென்னுமிடத்தில் ப்ரமாணமென்னென்னில்: ஸங்க்ரஹமான இதினுடைய விவரணமான நாராயணபதம் சதுர்த்த்யந்தமாகையாலே, இதுவும் சதுர்த்த்யந்தமாகவேண்டும். சதுர்த்த்யந்தமாகாதே ப்ரதமாந்தமாய் "தத்த்வமஸி" போலே, ஆத்மபரமாத்மாக்களுடைய ஐக்யபரமாகிறதென்னுமர்த்தம், விவரணத்தோடே விரோதிக்கும். அதுக்கு மேலே நாராயணபதத்திற்சொல்லுகிற சரீராத்மபாவத்தோடும் விரோதிக்கும். "அஹமபி ந மம, பகவத ஏவாஹமஸ்மி" என்று ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யநிவ்ருத்தி பூர்வகமாக பகவதேக பாரதந்த்ர்யத்தைச் சொல்லுகிற நமச்சப்தத்தோடும் விரோதிக்கும். "பதிம் விச்வஸ்ய" ("பதிம் பதீநாம்" "ப்ரதாநக்ஷேத்ரஜ்ஞபதிர் குணேச:" "ஜ்ஞாஜ்ஞௌ த்வா[illegible]ஜாவீசநீசௌ" "கரணாதிபாதிப:" "க்ஷராத்மாநாவீசதே தேவ ஏக:" "யஸ்யாஸ்மி" "பர[illegible]நஸ்மி" "தாஸபூதாஸ் ஸ்வதஸ் ஸர்வே ஹ்யாத்மாந: பரமாத்மந:" "ஆத்மதாஸ்யம் ஹரே[illegible] ஸ்வாம்யம் ஸ்வபாவஞ்ச ஸதா ஸ்மர" "தாஸோஹம் வாஸுதேவஸ்ய" "உத்தம: புருஷஸ்த்வந்ய: பரமாத்மேத்யுதாஹ்ருத:, யோ லோகத்ரயமாவிச்ய பிபர்த்யவ்யய ஈச்வர:" என்று, ஈச்வரனுடைய சேஷித்வத்தையும் சேதனனுடைய சேஷத்வத்தையும் சொல்லுகிற ச்ருதிஸ்ம்ருதிகளோடும் விரோதிக்கும், ஆகையால், இது சதுர்த்த்யந்தமாகக்கடவது. இச்சதுர்த்திதான் தாதர்த்ய சதுர்த்தியாய் ஈச்வரனுக்கு இஷ்டவிநியோகார்ஹமாம்படி சேஷமாயிருக்குமென்கிறது.

அநந்தரம் இச்சேஷத்வத்துக்கு அனையான அந்யார்ஹதையைக் கழிக்கிறது— அவதாரணார்த்தமான உகாரம். அதாவது—க்ஷேத்ரபுத்ரதாரதேஹாதிகளுடைய சேஷத்வத்திற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தியாயிருக்கை, க்ஷேத்ராதிகள் க்ரயவிக்ரயார்ஹமாகையாலே அநந்யார்ஹசேஷமன்று; புத்ரன் அவைபோலே க்ரயவிக்ரயார்ஹனன்றேயாகிலும், மாத்ருபித்ருப்ரப்ருதிகளோடு அநந்யபரதாரான தேவதைகளோடு வாசியற எல்லார்க்கும் மோக்ஷ ஏககாலத்திலே ஸாதாரணசேஷமாயிருக்கையாலே; அவனுக்கும் அநந்யார்ஹ சேஷத்வமில்லை; அக்நிஸாக்ஷிகமாகப் பாணிக்ருஹீதையான ஸ்த்ரீயும், கர்மோபாதிகஸம்பந்தமாகையாலே காலாந்தரத்திலே அந்யார்ஹையாகைக்கு யோக்யதையுண்டு; ஆகையாலே இவளுக்கும் நிருபாதிகமான அநந்யார்ஹசேஷத்வமில்லை; அந்த க்ஷேத்ராதிகளைப் போலே, ப்ரத்யக்ஷஸித்தமாகையன்றிக்கே அப்ருதக்ஸித்தமாய் சேஷமாயிருக்கையாகிலும், தேஹத்துக்கும் அநந்யார்ஹசேஷத்வமில்லை. பார்யாசரீரம் பர்த்தாவுக்கு சேஷமாயிருக்கும்; பர்த்ருசரீரம் தேவாதிகளுக்கு சேஷமாயிருக்கும்; அதுக்கு மேலே அநாரவமாக எழுதிக் கொடுக்கும்; ஆகையாலே தேஹத்துக்கும் அநந்யார்ஹசேஷத்வமில்லை; குணம், "யஸ்யைதே த்ஸ்ய தத்தநம்" என்கிற ந்யாயத்தாலே, குணி சேஷமானவிடத்துக்குத் தான் சேஷமாயிருக்கையாலே, அநந்யார்ஹசேஷத்வமில்லை; அப்ருதக்ஸித்தியே உள்ளது.

ஈச்வரனுக்கு இவ்வாத்மவஸ்து, சேஷமாயிருக்குமிடத்தில் க்ஷேத்ராதிகளைப் போலன்றியிலே க்ரயவிக்ரயாநர்ஹமாயிருக்கும்; புத்ராதிகளைப்போலே ஸர்வஸாதாரண மன்றியிலே, அநந்யஸாதாரணமாயிருக்கும்; பார்யையைப்போலே ஔபாதிகஸம்பந்த மன்றியிலே ஸ்வாபாவிகஸம்பந்தத்தை உடைத்தாயிருக்கும்; தேஹத்தோபாதி ப்ரத்யக்ஷமா யிருக்கையன்றியிலே, ஒழிக்கவொழியாத ஸம்பந்தத்தையுடைத்தாயிருக்கும்; குணங்கள்

ஸர்வரக்ஷகத்வமும், ஸர்வகாரணத்வமும், ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகத்வமும், உபயவிபூதிநாயகத்வமும், ஸர்வஸ்மாத்பரத்வமும், உபாஸ்யதையும், சரண்யதையும், உபாயத்வமும், உபேயத்வமும், விலக்ஷணவிக்ரஹயோகமும், ச்ரிய: பதித்வமும் சொல்லிற்றாயிற்று.

இந்த அகாரத்திலே சதுர்த்தி ஏறி "ஸுபாம்ஸுலுக்" என்று லுப்தமாய்க் கிடக்கிறது. இந்த அகாரத்தில் சதுர்த்தி ஏறுமென்னுமிடத்தில் ப்ரமாணமென்னென்னில்: ஸங்க்ரஹமான இதினுடைய விவரணமான நாராயணபதம் சதுர்த்த்யந்தமாகையாலே, இதுவும் சதுர்த்த்யந்தமாகவேண்டும். சதுர்த்த்யந்தமாகாதே ப்ரதமாந்தமாய் "தத்த்வமஸி" போலே, ஆத்மபரமாத்மாக்களுடைய ஐக்யபரமாகிறதென்னுமர்த்தம், விவரணத்தோடே விரோதிக்கும். அதுக்கு மேலே நாராயணபதத்திற்சொல்லுகிற சரீராத்மபாவத்தோடும் விரோதிக்கும். "அஹமபி ந மம, பகவத ஏவாஹமஸ்மி" என்று ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யநிவ்ருத்தி பூர்வகமாக பகவதேக பாரதந்த்ர்யத்தைச் சொல்லுகிற நமச்சப்தத்தோடும் விரோதிக்கும். "பதிம் விச்வஸ்ய" ("பதிம் பதீநாம்" "ப்ரதாநக்ஷேத்ரஜ்ஞபதிர் குணேச:" "ஜ்ஞாஜ்ஞௌ த்வாவஜாவீசநீசௌ" "கரணாதிபாதிப:" "க்ஷராத்மாநாவீசதே தேவ ஏக:" "யஸ்யாஸ்மி" "பாவாநஸ்மி" "தாஸபூதாஸ் ஸ்வதஸ் ஸர்வே ஹ்யாத்மாந: பரமாத்மந:" "ஆத்மதாஸ்யம் ஹரேஸ் ஸ்வாம்யம் ஸ்வபாவஞ்ச ஸதா ஸ்மர" "தாஸோஹம் வாஸுதேவஸ்ய" "உத்தம: புருஷஸ்த்வந்ய: பரமாத்மேத்யுதாஹ்ருத:, யோ லோகத்ரயமாவிச்ய பிபர்த்யவ்யய ஈச்வர:" என்று, ஈச்வரனுடைய சேஷித்வத்தையும் சேதனனுடைய சேஷத்வத்தையும் சொல்லுகிற ச்ருதிஸ்ம்ருதிகளோடும் விரோதிக்கும், ஆகையால், இது சதுர்த்த்யந்தமாகக்கடவது. இச்சதுர்த்திதான் தாதர்த்யே சதுர்த்தியாய் ஈச்வரனுக்கு இஷ்டவிநியோகார்ஹமாம்படி சேஷமாயிருக்குமென்கிறது.

அநந்தரம் இச்சேஷத்வத்துக்குக் களையான அந்யார்ஹதையைக் கழிக்கிறது— அவதாரணார்த்தமான உகாரம். அதாவது— க்ஷேத்ரபுத்ரதாரதேஹகுணாதிகளுடைய சேஷத்வத்திற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தமாயிருக்கை, க்ஷேத்ராதிகள் க்ரயவிக்ரயார்ஹமாகையாலே அநந்யார்ஹசேஷமன்று; புத்ரன் அவைபோலே க்ரயவிக்ரயார்ஹனன்றேயாகிலும், மாத்ருபித்ருப்ரப்ருதிகளோடு அஸங்க்யாதரான தேவதைகளோடு வாசியற எல்லார்க்குமொக்க ஏககாலத்திலே ஸாதாரணசேஷமாயிருக்கையாலே; அவனுக்கும் அநந்யார்ஹ சேஷத்வமில்லை; அக்நிஸாக்ஷிகமாகப் பாணிக்ருஹீதையான ஸ்த்ரீயும், கர்மோபாதிகஸம்பந்தமாகையாலே காலாந்தரத்திலே அந்யார்ஹையாகைக்கு யோக்யதையுண்டு; ஆகையாலே இவளுக்கும் நிருபாதிகமான அநந்யார்ஹசேஷத்வமில்லை; அந்த க்ஷேத்ரபுத்ராதிகளைப் போலே, ப்ருதக்ஸித்தமாகையன்றியிலே அப்ருதக்ஸித்தமாய் சேஷமாயிருந்ததேயாகிலும், தேஹத்துக்கும் அநந்யார்ஹசேஷத்வமில்லை. பார்யாசரீரம் பர்த்தாவுக்கு சேஷமாயிருக்கும்; பர்த்ருசரீரம் தேவாதிகளுக்கு சேஷமாயிருக்கும்; அதுக்கு மேலே கூழாவணமாக எழுதிக் கொடுக்கும்; ஆகையாலே தேஹத்துக்கும் அநந்யார்ஹசேஷத்வமில்லை; குணம், "யஸ்யைதே தஸ்ய தத்தநம்" என்கிற ந்யாயத்தாலே, குணி சேஷமானவிடத்துக்குத் தான் சேஷமாயிருக்கையாலே, அநந்யார்ஹசேஷத்வமில்லை; அப்ருதக்ஸித்தியே உள்ளது.

ஈச்வரனுக்கு இவ்வாத்மவஸ்து, சேஷமாயிருக்குமிடத்தில் க்ஷேத்ராதிகளைப் போலன்றியிலே க்ரயவிக்ரயாநர்ஹமாயிருக்கும்; புத்ராதிகளைப்போலே ஸர்வஸாதாரணமன்றியிலே, அநந்யஸாதாரணமாயிருக்கும்; பார்யையைப்போலே ஔபாதிகஸம்பந்தமன்றியிலே ஸ்வாபாவிகஸம்பந்தத்தை உடைத்தாயிருக்கும்; தேஹத்தோபாதி பிறர்க்காக்கலாயிருக்கையன்றியிலே, ஒழிக்கவொழியாத ஸம்பந்தத்தையுடைத்தாயிருக்கும்; குணங்கள்

போலன்றியிலே குணியாய், அநந்யார்ஹசேஷமாயிருக்கும்; "ந தத‌ஸ்தி விநா யத்ஸ்யாந்மயா பூதம் சராசரம்" "கோஹ்யேவாந்யாத், க: ப்ராண்யாத்; யதேஷ ஆகாச ஆநந்தோ ந ஸ்யாத்" என்று பகவத்ஸம்பந்தம் அறில், ஆச்ரயவிதுரமான குணம்போலே, ஸத்தையே பிடித்து இல்லையென்கையாலே, க்ரயவிக்ரயாநர்ஹமென்னுமிடம் ஸம்ப்ரதிபந்நம். "ஆத்மைவேதம் ஸர்வம்" "ப்ரஹ்மைவேதம் ஸர்வம்" "ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம" "யஸ்யாத்மா சரீரம்" "யஸ்ய ப்ருதிவீ சரீரம்" "தத்ஸர்வம் வை ஹரேஸ்தநு:" "தாநி ஸர்வாணி தத்வபு:" என்று, ஸ்வேதரஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் ஈச்வரன் சரீரியாய், வ்யதிரிக்தங்களுடைய அவனுக்கு சரீரங்களாயிருக்கையாலே, ஓராத்மாவாலே அதிஷ்டிதமான சரீராவயவங்களில் அந்யோந்யசேஷசேஷிபாவமில்லாதவோபாதி ஈச்வரசரீரமான இச்சேதநாசேதநங்களுக்கும் ஒன்றுக்கொன்று சேஷமாகை அயுக்தமாகையாலும், அந்த சேஷத்வமுண்டானாலும் ஔபாதிகமாகையாலும், "தேவர்ஷிபூதாத்மந்ருணாம் பித்ருணாம் ந சங்கரோ நாயம்ருணீ ச" என்று அந்யசேஷத்வத்தைக் கழிக்கையாலும் அநந்யஸாதாரணம் இந்த சேஷத்வமென்னுமிடம் ஸம்ப்ரதிபந்நம். "தாஸபூதாஸ்ஸ்வத:" "ஆத்மதாஸ்யம் ஹரேஸ்ஸ்வாம்யம் ஸ்வபாவம்" என்று ஆத்மபரமாத்மாக்களுடைய சேஷசேஷிபாவத்தை ஸ்வாபாவிகமாகச் சொல்லுகையாலும், சேஷசேஷிபாவத்துக்கு ஹேதுபூதமான சரீராத்மபாவம் நித்யமாகையாலும், "ஸோம: ப்ரதமோ விவிதே கந்தர்வோ விவித உத்தர:, த்ருதீயோ அக்நிஷ்டே பதி:, துரீயாஸ்தே மநுஷ்யஜா:" என்று பாணிக்ரஹணாநந்தரம் ஸோமாதிகளுக்கு ஸாதாரணையாக ச்ருதையுமாய், பாணிக்ரஹணபூர்வகாலத்தில் மாதாபிதாக்களுக்கு சேஷபூதையுமாய், சரீரவழியான ஸம்பந்தத்தை உடையளுமாய், சரீரத்தோடேயிருக்கச்செய்தேயும் "ஸந்யஸ்தம் மயா" என்றபோது ஸம்பந்தம் குலையும்படியுமாயிருக்கையாலே, பார்யையைக்காட்டில் அத்யந்த வ்யாவ்ருத்தமென்னுமிடம் ஸம்ப்ரதிபந்நம். "யஸ்யாத்மா சரீரம், யஸ்ய ப்ருதிவீ சரீரம்" என்று சரீரத்வம் உண்டாகாநிற்கச்செய்தேயும், க்ரயவிக்ரயாநர்ஹமாகவும், அநந்யஸாதாரணமாகவும், ஸ்வாபாவிகமாகவும், கீழ்ச்சொல்லுகையாலே கர்மோபாதிகமான தேஹத்திற காட்டில் வ்யாவ்ருத்தமென்னுமிடம் ஸம்ப்ரதிபந்நம். இந்த ஹேதுக்களாலும் "ந த்ருஷ்டேர் த்ரஷ்டாரம் பச்யே:, ந மதேர் மந்தாரம் மந்வீதா:" என்று குணியாக ச்ருதமாகையாலும் குணத்திற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தமென்னுமிடம் ஸம்ப்ரதிபந்நம்.

ஆகையாலே சேஷத்ராதிகதமான உபாதிவிசேஷங்களின்றியிலே நித்யாநபாயிநியாயிருந்துள்ள பிராட்டியோபாதி, ஈச்வரனுக்கு இந்த ஆத்மவஸ்து அநந்யார்ஹசேஷம் என்றதாயிற்று. "உன்றன்னோடுறவேல் நமக்கிங்கொழிக்க வொழியாது" என்று, இஸ்ஸம்பந்தம், உன்னாலும் ஒழிக்கப்போகாது; என்னாலும் ஒழிக்கப்போகாது; இருவராயும் ஸங்கேதித்தாலும் ஒழிக்கப்போகாது;" என்று உகாரார்த்தமான அநந்யார்ஹசேஷத்வத்தை நாய்ச்சியாரும் அநுஸந்தித்தருளினார். "ததேவ பூதம் தது பவ்யமா இதம்" என்று ஏவகாரம் கிடக்கும் ஸ்தானத்திலே உகாரம் கிடக்கக்காண்கையாலே அந்த ப்ரமாணமடியாக இந்த உகாரமும் அவதாரணார்த்தமாகிறது.

ஆக, அகாரத்திலும், சதுர்த்தியிலும், உகாரத்திலும், ஈச்வரனுடைய ரக்ஷகத்வமும் சேதநனுடைய ரக்ஷ்யத்வமும், ஈச்வரனுடைய சேஷித்வமும், சேதநனுடைய சேஷத்வமும், சேஷத்வத்தினுடைய அநந்யார்ஹதையும் சொல்லிற்றாயிற்று.

அநந்தரம், ஸர்வரக்ஷகனாய், ஸர்வசேஷியாய், ஸமாதிகதரித்ரனான ஸர்வேச்வரனை ப்ரதிஸம்பந்தியாக வுடைத்தான அநந்யார்ஹசேஷத்வத்துக்கு ஆச்ரயம் இன்னதென்கிறது— மகாரம். ஒரு ஸம்பந்தமாகில், ஸம்பந்தித்வயம் அபேக்ஷிதமாயிறே யிருப்பது. அதில்,

ஸம்பந்தத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கிறது என்றுச் சொல்லி நின்றது. அதில் ப்ரதிபாத்யமாகிற யொழிய இவ்வஸம்பந்தத்துக்கு தயாமில்லைதவோயாதி, ஆச்ரயவிஷமாகவும்ஸ்திதியில்லைபிறே. ஆகையாலே ஆச்ரயவிசேஷத்தை மகாரம் சொல்லுகிறது. இம்மகாரம் "மநஜ்ஞாநே" என்கிற தாதுவிலே ஜ்ஞாநவாசியாய், "விஜ்ஞாநம் யஜ்ஞம் தநுதே" என்கிற இடத்தில் விஜ்ஞாநசப்தம் போலே, "தத்குணஸாரத்வாத் தத்வ்யபதேச: ப்ராஜ்ஞவத்" என்கிற ந்யாயத்தாலே ஜ்ஞாநகுணஸாரமான ஆத்மஸ்வரூபத்துக்கு வாசகமாகிறது.

ஆக, ஜ்ஞானகுணகனை ஆத்மாவைச் சொல்லிற்றாயிற்று. ஜ்ஞாத்ருத்வமாகிற குணம் குணாந்தரங்களுக்கும் உபலக்ஷணமாய், நித்யத்வம், ஏகரூபத்வம், அணுத்வம், வ்யாபகத்வமுள்ளிட்ட ஆத்மதர்மங்களும் இப்பதத்திலே அநுஸந்தேயம். அதவா, ககாராதிமகாராந்தமான இருபத்தைந்தக்ஷரத்தையும் இருபத்தைந்து தத்வத்துக்கும் வாசகமாக்கின மாந்த்ரிகப்ரக்ரியையாலே, "பஞ்சவிம்சோயம் புருஷ:, பஞ்சவிம்ச ஆத்மா பவதி" என்கிறபடியே இருபத்தைந்தாம் தத்வமான ஆத்மாவுக்கு இருபத்தைந்தாமக்ஷரமான இம்மகாரம் வாசகமாகிறதென்னவுமாம்.

இப்பதத்தில் ஏகவசநம் ஜாத்யேகவசனமாய், பத்தமுக்தநித்யரூபமான த்ரிவிதாத்ம வர்க்கத்தையும் சொல்லுகிறது. ப்ரதானரான சேதநரைச் சொன்னபோதே அவர்களுக்கு போக்யபோகோபகரண போகஸ்தானரூபமான சேஷமான அசித்வர்க்கமும் பகவச்சேஷ தயா இப்பதத்திலே அநுஸந்தேயம்.

சிதசித்துக்களிரண்டும் சேஷமாயிருக்குமாகில், சிதசித்துக்களிரண்டையும் உபாதாநம் பண்ணாதே, சேதநத்வாரா அசித்தை உபலக்ஷிக்கவேண்டும்படி சேதநவாசியான பதத்தை எடுக்கைக்கு ஹேது, அந்த அசித்திற்காட்டில் சேதநனுடைய ப்ராதாந்யம் தோற்றுகைக்காக. இனி சேஷத்வஜ்ஞானநிவர்த்ய சேஷத்வஜ்ஞானம் பிறப்பது சேதநவஸ்துவுக்காகையாலும், சேஷத்வஜ்ஞாந யான ஸ்வாதந்த்ர்யாநுஸந்தாநம், ஜ்ஞாநாச்ரயவஸ்துவுக்கேயாகையாலும், சேஷத்வ கார்யமான சேஷவ்ருத்தியில் ருசியுள்ளதும் அந்த வஸ்துவுக்காகையாலும், சேஷத்வ வ்ருத்தி ப்ரதிபந்தி பக்கல் விரோதிநிவ்ருத்திபூர்வகமாக அந்த வ்ருத்திவிஷயத்திலும் "அஹமந்நம்" என்கிறபடியே உபாயஸ்வீகாரம் பண்ணுவானும் சேதநனாகையாலும், ஈச்வரனுக்கு கௌஸ்துபம்போலேயும், ஸ்ரீஸ்தனம் போலேயும் ஸ்ப்ருஹாவிஷயமாயிருப்பதும் திரஸ்தமஸ்தஹேயமான இந்த சேதநவஸ்துவேயாகையாலும், அவனுக்குக்ர்பாநுபவோப கரணமாயும் கைங்கர்யோபகரணமாயுமிருக்கிற ஜடவஸ்துவிற்காட்டில் சித்வஸ்து வாசகமான பதத்தை விசேஷிக்கையாலே, அந்த ப்ராதாந்யம் தோற்ற அவனுக்கு வாசகமான பதத்தை ப்ரகாரத்ரயமுள்ள பகவதநந்யார்ஹசேஷத்வத்துக்கு ஆச்ரயம் சொல்லிற்றாயிற்று.

ப்ரதானமான ஆச்ரயத்தை ப்ரதமத்திலே சொல்லி ஆச்ரயியான ஸ்வபாவத்தை அனந்தரம் சொல்ல ப்ராப்தமாயிருக்க, ஆச்ரயியான சேஷத்வத்தை ப்ரதமத்திலே சொல்லி ஆச்ரயமான ஜ்ஞாநானந்தவஸ்துவை அனந்தரம் சொல்லுகைக்கு ஹேதுவென்னென்னில்: "அஹமர்த்தோ ந சேதாத்மா ப்ரத்யக்த்வம் நாத்மநோ பவேத், அஹம்புத்யா பராகர்த்தாத் ப்ரத்யகர்த்தோ ஹி பித்யதே" என்கிறபடியே, பராகர்த்தவ்யாவ்ருத்தமான அஹமர்த்தத்துக்கு ஜ்ஞாநானந்தாதிகளிற்காட்டில் ப்ரதானநிரூபகம் சேஷத்வமே என்னுமிடம் தோற்றுகைக்காக ..... "இன்னார்" என்று பாராதே வும், நெருப்பிலே புக்கு வேவார் சிலருண்டானால் அவர்களை 'இன்னார்' என்று பாராதே பற்றியெரிகிற அந்நெருப்பை அவிக்கையிலே யத்னம் பண்ணுவாரோயாதி அதாஹ்யமான

ஸம்பந்தத்தையும் ப்ரதிஸம்பந்தியையுமிறே கீழ்ச் சொல்லி நின்றது. அதில் ப்ரதிஸம்பந்தியை யொழிய இஸ்ஸம்பந்தத்துக்கு உதயமில்லாதவோபாதி, ஆச்ரயவிதுரமாகவும் ஸ்திதியில்லையிறே. ஆகையாலே ஆச்ரயவிசேஷத்தை மகாரம் சொல்லுகிறது. இம்மகாரம் "மந ஜ்ஞாநே" என்கிற தாதுவிலே ஜ்ஞாநவாசியாய், "விஜ்ஞாநம் யஜ்ஞம் தநுதே" என்கிற இடத்தில் விஜ்ஞாநசப்தம் போலே, "தத்குணஸாரத்வாத் தத்வ்யபதேச: ப்ராஜ்ஞவத்" என்கிற ந்யாயத்தாலே ஜ்ஞாநகுணஸாரமான ஆத்மஸ்வரூபத்துக்கு வாசகமாகிறது.

ஆக, ஜ்ஞாநகுணகனை ஆத்மாவைச் சொல்லிற்றாயிற்று. ஜ்ஞாத்ருத்வமாகிற குணம் குணாந்தரங்களுக்கும் உபலக்ஷணமாய், நித்யத்வம், ஏகரூபத்வம், அணுத்வம், வ்யாபகத்வமுள்ளிட்ட ஆத்மதர்மங்களும் இப்பதத்திலே அநுஸந்தேயம். அதவா, ககாராதிமகாராந்தமான இருபத்தைந்தக்ஷரத்தையும் இருபத்தைந்து தத்வத்துக்கும் வாசகமாக்கின மாந்த்ரிகப்ரக்ரியையாலே, "பஞ்சவிம்சோயம் புருஷ:, பஞ்சவிம்ச ஆத்மா பவதி" என்கிறபடியே இருபத்தைந்தாம் தத்வமான ஆத்மாவுக்கு இருபத்தைந்தாமக்ஷரமான இம்மகாரம் வாசகமாகிறதென்னவுமாம்.

இப்பதத்தில் ஏகவசநம் ஜாத்யேகவசனமாய், பத்தமுக்தநித்யரூபமான த்ரிவிதாத்ம வர்க்கத்தையும் சொல்லுகிறது. ப்ரதானரான சேதநரைச் சொன்னபோதே அவர்களுக்கு போக்யபோகோபகரண போகஸ்தானரூபேண சேஷமான அசித்வர்க்கமும் பகவச்சேஷதயா இப்பதத்திலே அநுஸந்தேயம்.

சிதசித்துக்களிரண்டும் சேஷமாயிருக்குமாகில், சிதசித்துக்களிரண்டையும் உபாதாநம் பண்ணாதே, சேதநத்வாரா அசித்தை உபலக்ஷிக்கவேண்டும்படி சேதநவாசியான பதத்தை எடுக்கைக்கு ஹேது, அந்த அசித்திற்காட்டில் சேதநனுடைய ப்ராதாந்யம் தோற்றுகைக்காக. சேஷத்வஜ்ஞானம் பிறப்பது சேதநவஸ்துவுக்காகையாலும், இனி சேஷத்வஜ்ஞாநநிவர்த்யமான ஸ்வாதந்த்ர்யாநுவ்ருத்தியும், ஜ்ஞாநாச்ரயவஸ்துவுக்கேயாகையாலும், சேஷத்வஜ்ஞாநகார்யமான சேஷவ்ருத்தியில் ருசியுள்ளதும் அந்த வஸ்துவுக்காகையாலும், சேஷத்வவ்ருத்திப்ரதிஸம்பந்தி பக்கல் விரோதிநிவ்ருத்திபூர்வகமாக அந்த வ்ருத்திஸித்திக்கும் உபாயஸ்வீகாரம் பண்ணுவானும் சேதநனாகையாலும், "அஹமந்நம்" என்கிறபடியே ஈச்வரனுக்கு கௌஸ்துபம்போலேயும், ஸ்ரீஸ்தனம் போலேயும் ஸ்ப்ருஹாவிஷயமாயிருப்பதும் நிரஸ்தஸமஸ்தஹேயமான இந்த சேதநவஸ்துவேயாகையாலும், அவனுக்குக்கர்மாநுபவோபகரணமாயும், கைங்கர்யோபகரணமாயுமிருக்கிற ஜடவஸ்துவிற்காட்டில் சித்வஸ்து விலக்ஷணமாகையாலே, அந்த ப்ராதாந்யம் தோற்ற அவனுக்கு வாசகமான பதத்தை இடுகிறது. ஆக, மகாரத்தாலே பகவதநந்யார்ஹசேஷத்வத்துக்கு ஆச்ரயம் சொல்லிற்றாயிற்று.

ப்ரதானமான ஆச்ரயத்தை ப்ரதமத்திலே சொல்லி ஆச்ரயியான ஸ்வபாவத்தை அனந்தரம் சொல்ல ப்ராப்தமாயிருக்க, ஆச்ரயியான சேஷத்வத்தை ப்ரதமத்திலே சொல்லி ஆச்ரயமான ஜ்ஞாநாநந்தவஸ்துவை அனந்தரம் சொல்லுகைக்கு ஹேதுவென்னென்னில்: "அஹமர்த்தோ ந சேதாத்மா ப்ரத்யக்த்வம் நாத்மநோ பவேத், அஹம்புத்யா பராகர்த்தாத் ப்ரத்யகர்த்தோ ஹி பித்யதே" என்கிறபடியே, பராகர்த்தவ்யாவ்ருத்தமான அஹமர்த்தத்துக்கு ஜ்ஞாநாநந்தாதிகளிற்காட்டில் ப்ரதாநநிரூபகம் சேஷத்வமே என்னுமிடம் தோற்றுகைக்காகவும், நெருப்பிலே புக்கு வேவார் சிலருண்டானால் அவர்களை 'இன்னார்' என்று பாராதே பற்றியெரிகிற அந்நெருப்பை அவிக்கையிலே யத்னம் பண்ணுவாரோபாதி அதாஹ்யமான

ஆத்மவஸ்துவை அநாதிகாலம் பற்றி, தலைத்துப்போருகிற ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யத்தை ஆற்றுகையிலே தாத்பர்யமாகையாலும், புஷ்பத்துக்கு ச்லாக்யதை பரிமளத்தாலேயாகிற வோபாதி, ஸ்வரூபத்துக்கும் உபாதேயத்வம் இந்த ஸ்வபாவவிசேஷத்தாலேயாகையாலும், இந்த ப்ராதாந்யத்தாலே சேஷத்வத்தை ப்ரதமத்திலே உபாதானம் பண்ணுகிறது.

இனி, அந்த சேஷத்வந்தான் சிதசித்துக்களிரண்டுக்கும் பொதுவாகையாலே ஒரு ஆச்ரயவிஷயத்திலே ஒதுக்க வேண்டுகையாலும், அந்த ஆச்ரயந்தான், அசித்கோபாதி அன்னமும் தன்னனுமாயிராது வடிவுபட்டிருக்குமென்று, கிழிச்சீரையை ச்லாகிப்பாரோபாதியிறே மகாரத்திலே ஜ்ஞாநானந்தவஸ்துவைச் சொல்லுகிறது. உத்கர்ஷாபகர்ஷஹேது, ஆச்ரயாச்ரயிபாவமல்லாமையிறே, "ஸோச்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ ப்ரஹ்மணா விபச்சிதேதி" என்கிற இடத்தில் ஆச்ரயிகளான குணங்களை போக்யதையாலே ப்ரதாநமாகச் சொல்லி, ஸஹசப்தத்தாலே ஆச்ரயமான ஸ்வரூபத்தை அப்ரதாநமாகச் சொல்லிற்று.

சேஷத்வத்தினுடைய ப்ராதாந்யத்தைப் பற்றவிறே ஆளவந்தாரும், "வபுராதிஷு யோபி கோபி வா" "தவ சேஷத்வவிபவாத் பஹிர்ப்பூதம்—ஆத்மாநமபி ந ஸஹே" என்று "ஆத்மவஸ்து, தேஹேந்த்ரியமந: ப்ராணாதிகளிலே ஏதேனுமொன்றாகவுமமையும்; எனக்கு இதினுடைய ஸ்வரூபநிர்ணயமும் வேண்டா; ஸ்வபாவநிர்ணயமும் வேண்டா; ஏதேனுமாக தேவரீருக்கு சேஷமாயிக்கனையே வேண்டுவது. சேஷமன்றாகில் விலக்ஷணமான இந்த ஆத்மவஸ்துதன்னையும் வேண்டேன்" என்றருளிச்செய்ததும்; ச்ருதிகளும் "யோஹமஸ்மி ஸ ஸந் யஜே" "யஸ்யாஸ்மி ந தமந்தரேமி" என்றதுவும்; ப்ரணவார்த்தம் சொல்ல இழிந்த திருமங்கையாழ்வாரும், "கண்ணபுரமொன்றுடையானுக்கு" என்று அகாரத்துக்கும் சதுர்த்திக்கும் பொருள் சொல்லி, "ஒருவர்க்குரியேனோ" என்று உகாரத்துக்குப் பொருள் சொல்லி, மகாரத்துக்குப் பொருளாக "அடியேன்" என்றதும். ஆக, பதத்ரயாத்மகமான ப்ரணவத்தில் ப்ரதமசரமபதங்கள் ஸம்பந்தித்வயவிசேஷத்தைச் சொல்லிற்று; மத்யமபதம் அவற்றினுடைய ஸம்பந்தவிசேஷத்தைச் சொல்லிற்று.

இப்ப்ரணவந்தான் "ஓமித்யாத்மாநம் யுஞ்ஜீத" என்கையாலே ஜீவவாசகமுமாய், "ஓமித்யேகாக்ஷரம் ப்ரஹ்ம வ்யாஹரந் மாமநுஸ்மரந்" என்று ஏவமாதிகளிற்சொல்லுகிறபடியே ஈச்வரவாசகமுமாய்க் கிடக்கிறது. இது உபயார்த்தத்துக்கும் வாசகமாகிறபடி என்னென்னில்: "ராஜபுருஷ:" என்கிற வாக்யம் சேஷசேஷிகளான ராஜாவையும் புருஷனையும் வசிக்கிறப்போலே, வாசகமாகக்கடவது. அங்ஙனன்றியிலே ஜீவஸ்வரூபசோதநத்தையும், ஈச்வரஸ்வரூபசோதநத்தையும் பண்ணுகையாலே, உபயார்த்தத்துக்கும் வாசகமாகிறதென்னவுமாம். எங்ஙனேயென்னில்: மகாரத்தாலே, "தேஹேந்த்ரியமந:ப்ராணதீப்யோந்யோநந்யஸாதந:, நித்யோ வ்யாபீ ப்ரதிக்ஷேத்ரமாத்மா பிந்நஸ் ஸ்வதஸ் ஸுகீ" என்கிறபடியே, ப்ரக்ருதே:பரனாய், ஸ்வயம்ப்ரகாசனாய், நித்யனாய், வ்யாபகனாய், ப்ரதிசரீரம் பிந்நனாய், ஸ்வாபாவிகஸுகத்தையுடையனாயிருக்குமென்று சொல்லி, அவன்தான் பாதந்த்ரனாயிருக்கும், அந்தப்பாரதந்த்ர்யந்தான் அநந்யார்ஹமாயிருக்கும் என்று, சதுர்த்தியாலும் உகாரத்தாலும் சொல்லி, அந்தப் பாரதந்த்ர்யத்துக்கு ப்ரதிஸம்பந்தியும் ஸர்வரக்ஷகனான ஸர்வேச்வரனென்று சொல்லி, ஆக இப்படி ஜீவஸ்வரூபசோதநம் பண்ணுகையாலே ஜீவவாசகம் என்னவுமாம்.

அங்ஙனன்றியிலே ஸவிபக்திகமான அகாரத்தில் ஈச்வரனுடைய ஸர்வசேஷித்வத்தைச் சொல்லி, அவற்றுக்கு சேஷியாமிடத்தில், அவை அநந்யார்ஹமாம்படி சேஷமாயிருக்கும் என்னுமிடத்தை உகாரத்திலே சொல்லி, அந்த சேஷித்வத்துக்கு ப்ரதிஸம்பந்தி அபேக்ஷித

மாகையாலே, சித்ப்ரகாரமான சேதநவர்க்கத்தை மகாரத்திலே சொல்லி, ஆக இப்படி வ்யாவர்த்தகவிசேஷணமான ஈச்வரனுடைய சேஷித்வத்தை சோதிக்கையாலே ஈச்வரவாசகம் என்னவுமாம். சேஷித்வத்திலே ப்ரதானமானபோதைக்கும், "க்ருஷ்ணஸ்ய ஹி க்ருதே பூதமிதம் விச்வம் சராசரம்" என்றாப்போலே சதுர்த்யந்தமாகவும் தட்டில்லை.

சேதநனுடைய சேஷத்வசோதனத்திலே இப்ப்ரணவத்துக்குத் தாத்பர்யமானபோது, அகாரம் ஈச்வரனை ப்ரதிஸம்பந்தியைச் சொல்லுகிறதாய், மகாரம் ஆச்ரயத்தைச் சொல்லுகிறதாய், உகாரம் அந்த சேஷத்வத்தினுடைய அநந்யார்ஹதையைச் சொல்லுகிறதாகக்கடவது. ஈச்வரனுடைய சேஷித்வத்திலே தாத்பர்யமானபோது, மகாரம், ப்ரதிஸம்பந்தியைச் சொல்லுகிறதாய், அகாரம் ஆச்ரயத்தைச் சொல்லுகிறதாய், உகாரம் அந்த சேஷித்வத்தினுடைய அஸாதாரணதையைச் சொல்லுகிறதாகக்கடவது. அங்ஙனன்றியிலே "தஸ்ய ப்ரக்ருதிலீநஸ்ய ய: பரஸ் ஸ மஹேச்வர:" என்கிறபடியே ப்ரக்ருத்யவஸ்தமான ப்ரணவம் ஈச்வரவாசியாய், விக்ருத்யவஸ்தமான ப்ரணவம் ஜீவவாசியாகிறதென்னவுமாம்.

ஆக, ப்ரணவத்திலே ஆர்த்தமாகவும் சாப்தமாகவும் சித்ஸ்வரூபத்தோடு, அசித்ஸ்வரூபத்தோடு, ஈச்வரஸ்வரூபத்தோடு, தத்ஸம்பந்தவிசேஷத்தோடு, ப்ராப்யத்தோடு, ப்ராபகத்தோடு, விரோதியோடு வாசியறச் சொல்லுகையாலே, ஸகலசாஸ்த்ரஸங்க்ரஹமான மந்த்ரசேஷத்துக்கு ஸங்க்ரஹமென்னுமிடம் ஸம்ப்ரதிபந்நம்.

ப்ரணவத்திலே உக்தமான பகவதநந்யார்ஹசேஷத்வத்தையுடையனான இச்சேதநனுக்கு ஸ்வரூபாநுரூபமான உபாயவிசேஷத்தைச் சொல்லுகிறது உகாரவிவரணமான நமச்சப்தம். பதக்ரமத்திலே விவரணம் பண்ணாதே இங்ஙனே வ்யுத்க்ரமமாகைக்கடி என்னென்னில்: சப்தக்ரமத்திற்காட்டில் அர்த்தக்ரமம் ப்ரபலமென்கிற மீமாம்ஸகருடைய ந்யாயத்தாலே. இப்ப்ரணவத்தில் உக்தமான அநந்யார்ஹசேஷத்வத்தில் வ்யாவ்ருத்தரான அந்யரிலே அந்யதமனான தன்னை வ்யாவர்த்திக்கை, அனந்தரம் ப்ராப்தமாகையாலும், ஸ்வரூபாநுரூபமான புருஷார்த்தஜ்ஞானம் பிறக்கும்போதைக்கு ஸ்வரூபயாதாத்ம்யரூபமான [illegible]சேஷத்வஜ்ஞானம் பிறக்கவேண்டுகையாலும், கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியைச் சொல்லு[illegible] இரண்டொருகார்யமாக ப்ரதமபதமான அகாரவிவரணம் பண்ணவலாயாகையாலும், "அஹமபி ந மம, பகவத ஏவாஹமஸ்மி" என்று ப்ரணவோக்தமான ஸ்வரூபத்தில் கிடக்கிற மமதையையும் "யா: காச்ச க்ருதயோ மம பவந்தி, தாஸு மம மமதா நாஸ்தி பகவத ஏவ தா:" என்று மேலே வரக்கடவதான புருஷார்த்தத்தில் வரும் [illegible]யையும், [illegible]த்தாலே கழிக்குமிது, நடுவே கிடக்கவேண்டுகையாலும், ப்ரணவாநந்தரம் உகாரவிவரணமான நமச்சப்தமாகக்கடவது.

இந்த நமச்சப்தம் "ந" என்றும், "ம:" என்றும் இரண்டுபதமாயிருக்கும். இதில் மகாரம், "மந-ஜ்ஞானே" என்கிற தாதுவிலே ஷஷ்ட்யந்தமாய், எனக்கு நான் உரியேனென்கிறது; நகாரம் இத்தை நிஷேதித்து "யானே நீ என்னுடைமையும் நீயே" என்கிறபடியே தன்னுடைய மமதாநிவ்ருத்தியையும், மமதைக்குள்ளுற்றான அஹங்கார நிவ்ருத்தியையும் அநுஸந்திக்கிறது. "த்வ்யக்ஷரஸ்து பவேந் ம்ருத்யுஸ் த்ர்யக்ஷரம் ப்ரஹ்மண: பதம், மமேதி த்வ்யக்ஷரோ ம்ருத்யுர் நமமேதி ச சாச்வதம்" என்கிறபடியே, அஹங்காரமமகாரங்களிறே இவ்வாத்மாவுக்கு நாசகங்கள்; தந்நிவ்ருத்தியிறே உஜ்ஜீவனமும். ஆக, தொடர்நாழி போலே கிடக்கிற அஹங்காரமமகாரங்களினுடைய நிவ்ருத்தியைச் சொல்லிற்றாயிற்று.

கீழே சதுர்த்தியில் சொல்லுகிற பாரதந்த்ர்யத்தாலே ஸ்வாதந்த்ர்யம் கழியுண்டிருக்க, இங்கு நிவ்ருத்தமாகிற அஹங்காரமமகாரமாகிறது என்னென்னில்: அங்கு பகவத்பாரதந்த்ர்ய விரோதியான ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யத்தைக் கழிக்கிறது; இங்கு, ஸ்வரக்ஷணத்திலே தான் இழிகையிறே அதுக்கு விரோதியாயிருப்பது; அதாகிறது, ஸ்வரக்ஷணமாக ஸாதநாநுஷ்டானம் பண்ணுகை; அது ஸ்வரூபஹாநியாயிறே இருப்பது. பர்த்தாவுக்கு சேஷமான சரீரத்தை அவகாதாதிவ்யாபாரங்களாலே பதிவ்ரதைரக்ஷிக்கையாகிறது: பர்த்தாவுக்குஸ்வரூபஹாநியாய் தனக்கும் ஸ்வரூபஹாநியாயிறே இருப்பது. விசேஷணப்ரதானமான விசிஷ்டாம்சமேயிறே பர்த்தாவுக்கு சேஷமாயிருப்பது. அங்ஙனன்றியிலே ஸ்வரூபமும் சேஷமாயிருக்குமாகில், நாம் இங்கு சொல்லுகிற பகவதநந்யார்ஹசேஷத்வத்துக்கு அவகாசமின்றிக்கேயொழியும். ஆகையாலே ஆத்மரக்ஷணத்துக்கு உறுப்பாகப் பண்ணுகிற பாதிவ்ரத்யதர்மாநுஷ்டானத்தாலே பர்த்தாவுக்கு அநந்யார்ஹசேஷபூதையாயிருக்கும் இருப்புக்கு வைகல்யம் வாராதிறே. ஆகையாலே நவத்வாரபுரமான லங்காபுரத்திலே நிருத்தையான பிராட்டி, "தத் தஸ்ய சத்ருசம் பவேத்" என்று, சக்ரவர்த்தித்திருமகன் பக்கலிலே ந்யஸ்தபரையாயிருந்தாப்போலே இருக்கை, இவனுக்கு ஸ்வரூபம். ஆக, இத்தால் ஸ்வரக்ஷணத்திலே இழிகை ஸ்வரூபஹாநியாம்படி ஈச்வரனுக்கு அத்யந்தபரதந்த்ரம் இந்த ஆத்மவஸ்து என்றதாயிற்று. ஸ்வரக்ஷணக்ஷமனான பர்த்தாவிருக்க, ஸ்வரக்ஷணத்தில் நின்றும் பதிவ்ரதை கைவாங்கினால் பர்த்தாவே ரக்ஷகனாயிருமோபாதி, இவனும் அத்யந்தபரதந்த்ரனாயவற்றால் ஈச்வரனேயிறே ரக்ஷகனாயிருவான். ஆகையாலே ஈச்வரனுடைய உபாயபாவமும் ஆர்த்தமாகச் சொல்லிற்றாயிற்று.

ஈச்வரனே ரக்ஷகனாம்படி இவன் அத்யந்தபரதந்த்ரனானால், இந்தப்பாரதந்த்ர்யபூர்த்தி பிறந்ததாவது, அவனுக்கு இஷ்டவிநியோகார்ஹமாகையிறே. அவனுக்கு இஷ்டராவார்: "ஜ்ஞாநீ த்வாத்மைவ" என்கிற ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களிறே. "அடியார்க்கென்னை ஆட்படுத்த விமலன்" என்கிறபடியே தனக்கபிமதரான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கு சேஷமாக்கினால், அவர்களுக்கு சேஷமாயிருக்கையிறே இவனுக்கு பகவதநந்யார்ஹசேஷத்வபூர்த்தி பிறந்ததாவது; ஆகையாலே "நின் திருவெட்டெழுத்தும் கற்று நானுற்றதுமுன்னடியார்க்கடிமை" என்று திருமங்கையாழ்வார் அநுஸந்தித்தருளினாப்போலே, இப்பதத்திலே பாரதந்த்ர்யகாஷ்டையான ததீயசேஷத்வமும் அநுஸந்திக்கும்படி சொல்லிற்றாயிற்று. பகவச்சேஷத்வம் பூர்ணமாவது ததீயசேஷத்வம் உண்டானாலாகில்; ததீயசேஷத்வம் ப்ரணவத்தில் சொன்ன அநந்யார்ஹசேஷத்வத்தோடு விரோதியாதோ? என்னில்: ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் தாங்கள் "ஜங்கம ஸ்ரீவிமாநாநி" என்கிறபடியே ஈச்வரனுக்கு திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தோபாதி சரீரபூதராயிருக்கையாலே, பர்த்ருசரீரத்திலே மேல்விழுகிற ஸ்த்ரீக்கு பாதிவ்ரத்யபங்கம் இல்லாதவோபாதி, அநந்யார்ஹசேஷத்வத்துக்கு பங்கம் வாராது.

அநந்யார்ஹசேஷத்வத்தினுடைய அப்ரச்யுதிக்கு சரீரத்வம் ப்ரயோஜகமாகில், "யஸ்யாத்மா சரீரம், யஸ்ய ப்ருதிவீ சரீரம்" என்று சேதநாசேதநவிபாகமற ஸர்வமும் சரீரமாயன்றோ இருப்பது; ஆனால் ஸர்வருக்கும் சேஷபூதனாகவேண்டி வந்ததீ என்னில்: ஸர்வருக்கும் சரீரத்வநிபந்தனமான ஸம்பந்தமுண்டேயாகிலும், 'நாம் சரீரத்வேந சேஷபூதர்; சரீரியான ஈச்வரன் சேஷி' என்கிற ஜ்ஞானமின்றியிலே அஹங்காரமமகாரதூஷிதராய், நிருபாதிகபந்துவான ஈச்வரனையும் 'நாஸ்தி' என்னப்பண்ணுமளவன்றியிலே "க்ஷிபாமி" "ந க்ஷமாமி" என்று கடல் கொதித்தாப்போல் கொதிக்கும்படி பண்ணும் தன்மையுடையா

ராகையாலே, இந்த தோஷங்களொன்றுமின்றியிலே "ஜ்ஞாநீ த்வாத்மைவ" "பத்நாவிவை" என்று ஸர்வாதாரபூதனான ஈச்வரன் தான் தனக்கு தாரகமாக நினைத்திருக்கும்படி, அவனுக்கு ப்ரஸாதபாத்ரரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு சேஷமாயிருக்கும் இருப்பு சரீரத்வ ஸாமான்யத்தாலே வ்யபிசரியாது. பர்த்தாவோடு பார்யைக்கு அவ்யவதாநேந ஸம்பந்த முண்டாகாநிற்கச் செய்தேயும், ஆர்த்தவாதிதோஷதூஷிதையானவன்று பர்த்தாவோடு ப்ரஜைகளோடு வாசியற எல்லாருக்கும் அஸ்ப்ருச்யையாய், குளித்தவாறே ஸம்ச்லேஷிக்க லாம்படி இருக்கிருப்போலே, அஹங்காரமமகாராதிகளுண்டானவன்று த்யாஜ்யமாய்: அவைபோனவன்று, இவைதானே உபாதேயமாகக்கடவது. ஆக, ப்ரயோஜனமாயற்ற, ஈச்வரனுக்கு ப்ரஸாதபாத்ரமான சரீரம் உத்தேச்யமாகக்கடவது; நிக்ரஹபாத்ரமான சரீரம் த்யாஜ்யமாகக்கடவது.

இப்பதத்தில் நாலர்த்தம் சொல்லாநிற்க அநந்யசரணத்வத்திலே இத்தை ஒதுக்குகிறபடி யென்னென்னில்: "கச்சத்வமேநம் சரணம் சரண்யம் புருஷர்ஷபா:" என்று, சரணம் புகுருங்கோளென்று உபதேசிக்க, 'த்ரௌபத்யா ஸஹிதாஸ் ஸர்வே நமச்சக்ருர் ஜநார்த்தநம்" என்று அநுஷ்டானவேளையிலே நமஸ்காரத்தைப் பண்ணினார்களென்கிற ஸ்தானப்ரமாணத் தாலே நமச்சப்தம் சாப்தமாகவே உபாயவாசகமாகக்கடவது. ஆக, பூர்வோக்தக்ரமத்தாலே ஆர்த்தமாகவும், ஸ்தானப்ரமாணத்தாலே சாப்தமாகவும் உபாயவாசகமாயறுகையாலே அநந்யசரணத்வத்திலே நோக்காய்க்கிடக்கிறது. ஆக, ப்ரணவத்தாலும் நமச்சப்தத்தாலும், ஸ்வரூபமும், ஸ்வரூபாநுரூபமான உபாயமும் சொல்லிற்றாயிற்று.

அனந்தரம், உபாயபலமான கைங்கர்யத்தைச் சொல்லக்கடவதாகக்கொண்டு, தத்ப்ரதிஸம்பந்தியைச் சொல்லுகிறது—அகாரவிவரணமான நாராயணபதம். ரக்ஷ்யாம்சமும் ரக்ஷணப்ரகாரமுமிறே அகாரத்தில் விவரணீயமான அம்சம்; அதில் நாரசப்தத்தாலே ரக்ஷ்யாம்சத்தை விவரிக்கிறது. நாராயணனென்கிற ஸமஸ்தபதத்தாலே ரக்ஷணப்ரகாரத்தை விவரிக்கிறது. அதில் ரக்ஷ்யவிவரணம் பண்ணுகிற நாரபதம்:— "நர:" என்றும், "நார:" என்றும், "நாரா:" என்றுமாய், ஸ்வரூபேணவும் ப்ரவாஹரூபேணவும் நித்யமான பதார்த் தங்களைச் சொல்லுகிறது. ஸ்வரூபேண நித்யதையாவது:—ஸத்தான பதார்த்தத்தினுடைய உத்பத்திவிநாசாத்யந்தாபாவம். ப்ரவாஹரூபேண நித்யதையாவது:— உத்பத்திவிநாச யோகியாகாநிற்கச்செய்தேயும், பூர்வகாலத்திலுண்டான நாமரூபலிங்காதிகளுடைய அநந்யதாபாவம். "ஸூர்யாசந்த்ரமஸௌ தாதா யதாபூர்வமகல்பயத்" "யதர்த்துஷ்வ்ருது- லிங்காநி நாநாரூபாணி பர்யயே, த்ருச்யந்தே தாநி தாந்யேவ ததா பாவா யுகாதிஷு" என்கிற படியே, அவ்வோ ருதுக்களில் முன்பு கழிந்த ருதுக்களிலுண்டாய் புஷ்பபலாதிகளையும் சித்தாஷ்ணாதிகளையும் நாமத்தையும் உடைத்தாய்க்கொண்டு ததாகாரமாய் வந்து தோற்றுமாப்போலே ஸ்ருஷ்டமாம்போது முன்பு ஸ்வஸம்ஹ்ருதமான ஸம்ஸ்தானத்தையும் நாமாதிகளையும் உடைத்தாய்க்கொண்டு பிறந்துபோருகை.

அதிலே ரேபம், "ரிங்-க்ஷயே" என்கிற தாதுவிலே க்ஷயிஷ்ணுபதார்த்தவாசகமாய்க் கிடக்கிறது. நகாரம், அத்தை நிஷேதித்து "நர:" என்று நித்யபதார்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது. இங்ஙனே க்ஷயத்தை ப்ரஸங்கித்து ப்ரதிஷேதிக்கிறது—க்ஷயிஷ்ணுக்களான மஹதாதிகளையும், ஒருமுகத்தாலே நித்யபதார்த்தங்களிலே முதலிடுகைக்காகச் சொல்லுகிறது; "நார:" என்கிற இடத்தில் 'அண் ப்ரத்யயம்', ஸமூஹார்த்தத்திலேயாய், நித்யபதார்த்தஸமூஹத் தைச் சொல்லுகிறது. "நாரா:" என்கிற, பஹுவசனம் அந்த ஸமூஹத்தினுடைய

பாஹுள்யத்தைச் சொல்லுகிறது. ஆக, "நாரா:" என்று, நித்யபதார்த்தங்களினுடைய ஸமூஹங்களைச் சொல்லிற்றாயிற்று.

அனுவயாஸன:—ஜ்ஞானசக்த்யாதிதிவ்யாத்மகுணங்களும், குணப்ரகாசகமான திவ்யமங்களவிக்ரஹங்களும், விக்ரஹகுணமான ஸௌந்தர்யாதிகளும், அந்த ஸௌந்தர்யாதிகளோபாதிபூத்தாப்போலே சாத்தின கிரீடமகுடாதிதிவ்யாபரணங்களும், அவ்வாபரணங்களோடு விகல்பிக்கலாம்படியான சங்கசக்ராதிதிவ்யாயுதங்களும், இத்தனையும் காட்டி வெளித்த நிலாவாகாதபடி, அருகேயிருந்து அநுபவிக்கிற லக்ஷ்மீப்ரப்ருதிமஹிஷீவர்கங்களும், அச்சேர்த்தியிலே அடிமை செய்கிற அநந்தகருடவிஷ்வக்ஸேநப்ரமுகரான ஸூரிஸங்கமும், அவர்களோபாதி போய் அடிமைசெய்கிற முக்தரும், அவர்களுக்கடிமை செய்கைக்குப் பரிகரமான சத்ரசாமராதிபரிச்சதங்களும், அவ்வடிமைக்கு வர்த்தகமாய் பஞ்சோபநிஷண்மயமான பரமபதமும், குணத்ரயாத்மிகையான மூலப்ரக்ருதியும், புருஷஸமஷ்டியும், அஹோராத்ராதிவிபாகயுக்தமான காலதத்வமும், ப்ரவாஹரூபேண நித்யமான மஹதாதிகளும், தத்கார்யமான அண்டங்களும், அண்டாந்தர்வர்த்திகளான சதுர்விதபூதங்களும். பஞ்சோபநிஷண்மயமாகையாலே பரமபதமும், ஸமூஹாத்மகமாயிருக்கும்; குணத்ரயாத்மிகையாகையாலே மூலப்ரக்ருதியும் ஸமூஹாத்மிகையாயிருக்கும்; அஹோராத்ராதிவிபாகங்கள் அநேகமாகையாலே காலமும் ஸமூஹாத்மகமாயிருக்கும்.

ஆக, நாரசப்தத்தாலே வ்யாப்யபதார்த்தத்தைச் சொல்லி அனந்தரம் வ்யாப்தியையும் வ்யாப்திப்ரகாரத்தையும் சொல்லுகிறது. 'அயன' சப்தம், ஆவாஸவாசியாய், நாராணும் அயநம் ய:, ஸ:—நாராயண:" "நாரா: அயநம் யஸ்ய ஸ:—நாராயண:" என்கிற தத்புருஷ பஹுவ்ரீஹிரூபமான ஸமாஸத்வயத்தாலே, "அந்தர் பஹிச்ச தத் ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயணஸ் ஸ்தித:" என்கிறபடியே உக்தமான நித்யபதார்த்தங்களுக்குத் தான் ஆவாஸபூமியாய் இருக்குமென்றும், அவற்றைத் தனக்கு ஆவாஸமுடையனாய் இருக்குமென்றும் சொல்லுகிறது. அவற்றுக்குத் தான் ஆவாஸமாயிருக்கையாவது: ஸ்வேதரஸகலபதார்த்தங்களையும் "மேரோரிவாணு:" "யஸ்யாயுதாயுதாம்சாம்சே விச்வசக்திரியம் ஸ்திதா" என்கிறபடியே தன் ஸ்வரூபைகதேசத்திலே தரிக்கை. அவற்றைத்தான் ஆவாஸமாக உடையனாயிருக்கையாவது: ஸ்வேதரஸகலபதார்த்தங்களையும் சிதசித்விபாகமற தனித்தனியே உள்வாயிலே புக்கு, ஆகாசம் கடாதிகளிலே வ்யாபிக்குமாப்போலே தன் ஸ்வரூபைகதேசங்களாலே வ்யாபிக்கையன்றியிலே, ஜாதி, வ்யக்திதோறும் வ்யாபிக்குமோபாதி ஸமாப்ய ஆத்மா வ்யாபித்து தரிக்கை. இந்த அந்தர்வ்யாப்தியையும் பஹிர்வ்யாப்தியையும் நினைத்திறே ச்ருதி "அணோரணீயாந் மஹதோ மஹீயாந்" என்றது.

ஸ்வவ்யதிரிக்தங்களுக்கு ஆவாஸமாயிருக்குமென்னுமிடத்தில் நாரசப்தத்தில் ப்ரதமோபாத்தமான குணங்களும் ஸ்வரூபாச்ரயமாகையாலே அநுஸந்திக்கக்கடவோம். ஸ்வவ்யதிரிக்தங்களை ஆவாஸமாக உடையனாயிருக்குமென்னுமிடத்திலே குணங்களுக்கு வ்யாப்யத்வம் அநுபபந்நமாகையாலே அவற்றையொழிந்தவை, வ்யாப்திக்குக் கர்மீபவிக்கக்கடவன. தன் குணங்களிலே ஈச்வரன் வ்யாபிக்கும்போது குணவிசிஷ்டனாயே வ்யாபிக்கவேணும்' நிர்குணமாய் வஸ்து இராமையாலே. அப்போது வ்யாப்யகுணங்களே வ்யாபகங்களாய், வ்யாபககுணங்களே வ்யாப்யங்களாய் அறுகையாலே ஆத்மாச்ரயதோஷமுண்டாம். அதுக்கு மேலே தன் குணங்களிலே குணி வ்யாபிக்கவேணுமென்று புக்கால் ததாச்ரயமான குணங்களையும் குணி வ்யாபிக்கவேண்டும்; அந்த வ்யாபகனுடைய குணங்

கஙையும் குணி பேக்ஷிக்கவேண்டும்; ஆகையாலே அநவஸ்தாதுஷ்டமாம். ஆக, ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகத்வம், உபயவிபூதிநாதத்வம், ஸர்வஸ்மாத்பரத்வம், ஸர்வசரீரத்வ முதலானவை உக்தமாய் நின்றது.

"நராஜ்ஜாதாநி தத்வாநி நாராணீ தி ததோ விது:, தாந்யேவ சாயநம் தஸ்ய தேந நாராயணஸ் ஸ்ம்ருத:" என்று, "நரனென்று நித்யனான ஸர்வேச்வரன்; அவன் பக்கல் நின்றும் ஜாதமான பதார்த்தங்கள் நாரங்களாகின்றன; தன் பக்கலில் உத்பந்நமான அந்த நாரங்களையே தனக்கிருப்பிடமாக உடையவன்" என்கையாலே ஸர்வகாரணத்வத்தையும் சொல்லிற்றாயிற்று. இனி, "நாரசப்தேந ஜீவாநாம் ஸமூஹ: ப்ரோச்யதே புதை:, கதிராலம்பநம் தஸ்ய தேந நாராயணஸ் ஸ்ம்ருத:" என்கிறபடியே நாரசப்தம் நித்யமான ஜீவஸமஷ்டிக்கு வாசகமாய், அயநசப்தம், "இண்-கதௌ" என்கிற தாதுவிலே ப்ராப்யவாசியாய், ஆக நாராயணன் என்று, சேதநவர்க்கத்துக்கு ப்ராப்யபூதன் என்றதாயிற்று. பந்துலாபமும் ப்ராப்யமாகையாலே "மாதா பிதா ப்ராதா நிவாஸச் சரணம் ஸுஹ்ருத் கதிர் நாராயண:" என்றும், "தம்பிரானென்னை யென்னுடைச் சுற்றமெனக்கரசென்னுடை வாணாள்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வவிதபந்துவும் ஸர்வேச்வரனென்றும் சொல்லிற்றாயிற்று. "விஷ்ணு-போதம் விநா நாந்யத் கிஞ்சிதஸ்தி பராயணம்" என்கிறபடியே அயநசப்தம் ப்ராபகவாசியாய், சேதநருக்கு ப்ராபகமென்றும் சொல்லிற்றாயிற்று. பிராட்டி நாரசப்தகோடிகதையாகையாலே இப்பதத்தில் ஸம்பந்தமும் அநுஸந்தேயம். ஆக, இந்த நாராயணபதத்தாலே கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்தியைச் சொல்லிற்றாயிற்று.

மகாரவிவரணமான "ஆய" என்கிற சதுர்த்தியாலே அவன் திருவடிகளில் பண்ணும் கைங்கர்யத்தை அபேக்ஷிக்கிறது. சதுர்த்தி, மகாரவிவரணமானபடி என்னென்னில்; சேஷத்வத்துக்கு ஆச்ரயமாகிறே மகாரவாச்யனைச் சொல்லிற்று. "அகிஞ்சித்கரஸ்ய சேஷத்வாநுபபத்தி:" என்கிறபடியே, அந்த சேஷத்வசித்திதான் கிஞ்சித்காரத்தாலே யாகையாலே, கிஞ்சித்காரப்ரகாசகமான இந்த சதுர்த்தி மகாரவிவரணமாகிறது. கிஞ்சித்காரமில்லாதவன் சேஷத்வமிழக்கும். சேஷத்வமில்லாதவன் ஸ்வரூபம், 'அஸந்நேவ' ஆய்விடும். ஆக, இம்மூன்று பதத்தாலும் ஈச்வரனுடைய ஸ்வரூபமும், ஆத்மாவினுடைய ஸ்வரூபமும், த்யாஜ்யதயா விரோதிஸ்வரூபமும் சொல்லிற்றாயிற்று.

ஈச்வரன் ஸர்வஸ்வாமியாயிருக்கிறான்; சேதநன் அவனுக்கு அநந்யார்ஹசேஷமாயிருக்கும்; ஸ்வாதந்த்ர்யமும், அந்யசேஷத்வமும், ஸ்வரூபவிரோதியாயிருக்கும்; என்று சொல்லுகிறது ப்ரணவத்திலே. நமச்சப்தத்திலே, ஈச்வரனுடைய நிருபாதிகோபாயத்வமும், சேதநனுடைய அகிஞ்சநத்வமும், ஸ்வரக்ஷணப்ரவ்ருத்தி ஸ்வரூபஹாநி என்னுமிடமும் சொல்லிற்றாயிற்று. ஈச்வரகிஞ்சித்காரத்தினுடைய பரமப்ராப்யத்வமும், இவனுடைய அநந்யபோகத்வமும், ப்ராப்யாந்தரஸம்பந்தம் அப்ராப்தமென்னுமிடமும் சாமபதத்தாலே சொல்லிற்றாயிற்று. ஆக, இத்தால் சேதநனுடைய ப்ரக்ருதே: பரத்வமும், ப்ரக்ருதே: பரனுடைய சேஷத்வமும், சேஷத்வத்தினுடைய அநந்யார்ஹதையும், அநந்யார்ஹசேஷத்வப்ரதிஸம்பந்தியையும், அநந்யார்ஹசேஷபூதனுடைய அஹங்காரமமகாரநிவ்ருத்தியையும், தந்நிவ்ருத்தமான ஸ்வரூபத்தினுடைய அத்யந்தபாரதந்த்ர்யத்தையும், பாரதந்த்ர்யகாஷ்டையான ததீயசேஷத்வத்தையும், பரதந்த்ரனுக்கு அநுரூபமான உபாயத்தையும், உபாயபலமான கைங்கர்யத்தையும், கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்தியையும் சொல்லுகிறது.

கனையும் குணி வ்யாபிக்கவேண்டும்; ஆகையாலே அநவஸ்தாதுஸ்தமாம். ஆக, ஸமஸ்த
கல்யாண குணாத்மகத்வம், உபயவிபூதிநாதத்வம், ஸர்வஸ்மாத்பரத்வம், ஸர்வசரீரத்வ
முள்ளிட்டவை உக்தமாய் நின்றது.

நராஜ்ஜாதாநி தத்வாநி நாராணீ தி ததோ விது:, தாந்யேவ சாயநம் தஸ்ய தேந நாராயணஸ்
ஸ்ம்ருத: " என்று, "நரனுண்டு: நித்யனான ஸர்வேச்வரன்; அவன் பக்கல் நின்றும் ஜாதமான
பதார்த்தங்கள் நாரங்களாகின்றன; தன் பக்கலில் உத்பந்நமான அந்த நாரங்களையே
தனக்கிருப்பிடமாக உடையன்" என்கையாலே ஸர்வகாரணத்வத்தையும் சொல்லிற்றாயிற்று.
இனி, "நாரசப்தேந ஜீவாநாம் ஸமூஹ: ப்ரோச்யதே புதை:, கதிராலம்பநம் தஸ்ய தேந
நாராயணஸ் ஸ்ம்ருத: " என்கிறபடியே நாரசப்தம் நித்யமான ஜீவஸமஷ்டிக்கு வாசகமாய்,
அயநசப்தம், "இண்-கதௌ" என்கிற தாதுவிலே ப்ராப்யவாசியாய், ஆக நாராயணன்
என்று, சேதநவர்க்கத்துக்கு ப்ராப்யபூதன் என்றதாயிற்று. பந்துலாபமும் ப்ராப்யமாகை
யாலே "மாதா பிதா ப்ராதா நிவாஸச் சரணம் ஸுஹ்ருத் கதிர் நாராயண: " என்றும்,
"எம்பிரானெந்தை யென்னுடைச் சுற்றமெனக்கரசென்னுடை வாணாள்" என்றும்
சொல்லுகிறபடியே ஸர்வவிதபந்துவும் ஸர்வேச்வரனென்றும் சொல்லிற்றாயிற்று. "விஷ்ணு-
போதம் விநா நாந்யத் கிஞ்சிதஸ்தி பராயணம்" என்கிறபடியே அயநசப்தம் ப்ராபகவாசியாய்,
சேதநருக்கு ப்ராபகனென்றும் சொல்லிற்றாயிற்று. பிராட்டி நாரசப்தகோடிகதையாகை
யாலே இப்பதத்தில் லக்ஷ்மீஸம்பந்தமும் அநுஸந்தேயம். ஆக, இந்த நாராயணபதத்தாலே
கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்தியைச் சொல்லிற்றாயிற்று.

மகாரவிவரணமான "ஆய" என்கிற சதுர்த்தியாலே அவன் திருவடிகளில்
பண்ணும் கைங்கர்யத்தை அபேக்ஷிக்கிறது. சதுர்த்தி, மகாரவிவரணமானபடி என்னென்
னில்: சேஷத்வத்துக்கு ஆச்ரயமாகவிறே மகாரவாச்யனைச் சொல்லிற்று. "அகிஞ்சித்கரஸ்ய
சேஷத்வாநுபபத்தி:" என்கிறபடியே, அந்த சேஷத்வஸித்திதான் கிஞ்சித்காரத்தாலே
யாகையாலே, கிஞ்சித்காரப்ரகாசகமான இந்த சதுர்த்தி மகாரவிவரணமாகிறது. கிஞ்சித்கார
மில்லாதவன்று சேஷத்வமில்லை. சேஷத்வமில்லாதவன்று ஸ்வரூபம், 'அஸந்நேவ' ஆய்விடும்.
ஆக, இம்மூன்று பதத்தாலும் ஈச்வரனுடைய ஸ்வரூபமும், ஆத்மாவினுடைய ஸ்வரூபமும்,
த்யாஜ்யதயா விரோதிஸ்வரூபமும் சொல்லிற்றாயிற்று,

ஈச்வரன் ஸர்வசேஷியாயிருக்கும்; சேதநவஸ்து அவனுக்கு அநந்யார்ஹசேஷமா
யிருக்கும்; ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யமும், அந்யசேஷத்வமும், ஸ்வரூபவிரோதியாகக்கடவது; என்று
சொல்லுகிறது—ப்ரணவத்திலே. நமச்சப்தத்திலே, ஈச்வரனுடைய நிருபாயோபாயத்வமும்,
சேதநனுடைய அநந்யசரணத்வமும், ஸ்வரக்ஷணப்ரவ்ருத்தி ஸ்வரூபஹாநி என்னுமிடமும்
சொல்லிற்றாயிற்று. ஈச்வரகிஞ்சித்காரத்தினுடைய பரமப்ராப்யத்வமும், இவனுடைய
அநந்யபோகத்வமும், ப்ராப்யாந்தரஸம்பந்தம் அப்ராப்தமென்னுமிடமும் சரமபதத்தாலே
சொல்லிற்றாயிற்று. ஆக, இத்தால் சேதநனுடைய ப்ரக்ருதே, பரத்வமும், ப்ரக்ருதே: பரனு
டைய சேஷத்வமும், சேஷத்வத்தினுடைய அநந்யார்ஹதையும், அநந்யார்ஹசேஷத்வப்ரதி
ஸம்பந்தியையும், அநந்யார்ஹசேஷபூதனுடைய அஹங்காரமமகாரநிவ்ருத்தியையும், தந்நிவ்
ருத்தமான ஸ்வரூபத்தினுடைய அத்யந்தபாரதந்த்ர்யத்தையும், பாரதந்த்ர்யகாஷ்டையான
ததீயசேஷத்வத்தையும், பரதந்த்ரனுக்கு அநுரூபமான உபாயத்தையும், உபாயபலமான
கைங்கர்யத்தையும், கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்தியையும் சொல்லுகிறது.

ரக்ஷகாந்தரப்ரதிபத்தியுண்டானபோது, அகாரார்த்தம் நெஞ்சில் பட்டதில்லையாகக் கடவது. ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யம் நடையாடிற்றாகில், சதுர்த்யர்த்தம் நெஞ்சில் பட்டதில்லையாகக் கடவது. சேஷ்யந்தரப்ரதிபத்தி உண்டாயிற்றாகில், உகாரார்த்தம் நெஞ்சில் பட்டதில்லையாகக் கடவது. தேஹாத்மாபிமானம் நடையாடிற்றாகில், மகாரார்த்தம் நெஞ்சில் பட்டதில்லையாகக் கடவது. ஸாதநாந்தரருசியும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் பக்கல், ஸஜாதீயத்வப்ரதிபத்தியும் நடையாடிற்றாகில், நமச்சப்தார்த்தம் நெஞ்சில் பட்டதில்லையாகக்கடவது. ஈச்வரவிபூதி பூதரோடே ராகத்வேஷம் நடையாடிற்றாகில், நாரசப்தார்த்தம் நெஞ்சில் பட்டதில்லையாகக் கடவது. அபந்துக்கள் பக்கல் பந்துத்வப்ரதிபத்தியுண்டாயிற்றாகில், அயநசப்தார்த்தம் நெஞ்சில் பட்டதில்லையாகக்கடவது. ப்ரயோஜநாந்தரருசி உண்டாயிற்றாகில், சதுர்த்யர்த்தம் நெஞ்சில் பட்டதில்லையாகக்கடவது.

பரந்த ரஹஸ்யம் திருமந்த்ரப்ரகரணம் முற்றிற்று.

ஆச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

த்வய ப்ரகரணம்

நம் ஆசார்யர்கள் இம்மந்த்ரார்த்தத்தை விசதமாக அநுஸந்தித்த ப்ரகாரமாய், "மந்தாரம் த்ராயதே" என்கிற வ்யுத்பத்தியின்படியே அநுஸந்தாதாவை ரக்ஷிக்கையாலே மந்த்ரசப்தவாச்யமுமாய், வாக்யத்வயாத்மகமாகையாலே த்வயமென்று திருநாமமுமாய், சிஷ்டாசாரத்வாரத்தாலே மந்த்ரஸித்தமான அர்த்தத்துக்கு ப்ரமாணமுமாய், இவ்வர்த்த நிஷ்டருடைய அநுஷ்டானரூபமாயிருக்கிற த்வயம்; திருமந்த்ரத்தில் நமச்சப்தத்திலும் நாராயண பதத்திலும் உக்தமாய் ஸகலசாஸ்த்ரதாத்பர்யபூமிபூதமான உபாயாம்சத்தையும் உபேயாம்சத்தையும் விசதீகரிக்கிறது.

இப்பதத்வயத்திலும் சொன்ன உபாயோபேயங்களே ஸகலசாஸ்த்ரதாத்பர்யமென்று நிர்ணயித்துத்தருவார் ஆரென்னில்: நின்றார் நின்ற நிலைகளிலே அவ்வோருக்கு ருசிவிஷய பூதமான புத்ரபச்வந்நாதிபுருஷார்த்தஸித்திக்கு ஸாதநவிசேஷங்களை எழுதிப்போருகிற சாஸ்த்ரந்தானே, "பரீக்ஷ்ய லோகாந் கர்மசிதாந் ப்ராஹ்மணோ நிர்வேதமாயாத்" "க்ஷரந்திஸர்வா வைதிக்யா ஜுஹோதி யஜதி க்ரியா:, அக்ஷரம் ந க்ஷயம் ஜ்ஞேயம் ப்ரஹ்மா சைவ ப்ரஜாபதி:" என்று, அல்பாஸ்திரத்வாதிதோஷபஹுளமாகையாலே நிர்வேதகோசரமாகச் சொல்லி, "நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யமுபைதி" "ப்ரஹ்மணோ மஹிமாநமாப்நோதி" "மம ஸாதர்ம்யமாகதா:, ஸர்க்கேபி நோபஜாயந்தே ப்ரளயே ந வ்யதந்தி ச" "ரஸம் ஹ்யேவாயம் லப்த்வாநந்தீ பவதி" "யத்ர நாந்யத் பச்யதி நாந்யச்ச்ருணோதி நாந்யத் விஜாநாதி ஸ பூமா" "நிரஸ்தாதிசயாஹ்லாதஸுகபாவைகலக்ஷணா, பேஷஜம் பகவத்ப்ராப்திரேகாந்தாத்யந்திகீ மதா" ஏதத் ஸாம காயந்நாஸ்தே, ஹாவுஹாவு, "யேந யேந தாதா கச்சதி தேந தேந ஸஹ கச்சதி" "இமம் மாநவமாவர்த்தம் நாவர்த்தந்தே" "ந ச புநராவர்த்ததே, ந ச புநராவர்த்ததே" "அநாவ்ருத்திச் சப்தாதநாவ்ருத்திச் சப்தாத்" "ஆ ப்ரஹ்மபுவநால்லோகா: புநராவர்த்திநோர்ஜுந, மாமுபேத்ய து கௌந்தேய புநர்ஜந்ம ந வித்யதே" என்றபடியே, யாவதாத்மபாவி அநுபவ்யாநின்றாலும், அநுபூதாம்சம் அல்பமாய், அநுபாவ்யாம்சம் "யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே, அப்ராப்ய மநஸா ஸஹ" என்கிறபடியே வாங்மனஸ்ஸுக்களுக்கு

அவிஷயமாம்படி நிரவதிகவைபவத்தையுடைத்தாய், ஸம்ஸாரம், "பஹுவிதா ஸந்ததது:கவர்ஷிணீ,, என்கிறபடியே ஸுகலேசகந்தமில்லாதபடி நிக்ருஷ்டதுக்கமேயாய் இருக்குமாப்போலே, "நோபஜநம் ஸ்மரந்நிதம் சரீரம்" என்கிறபடியே பூர்வாநுபூதது:கஸ்ம்ருதிக்கு அவகாசமில்லாதபடி, ,,அறிவின்பத் திருவெள்ளம் யான் மூழ்கினேன்" என்று நிஷ்க்ருஷ்டஸுகாவகாஹநரூபமாய், ஒரு காலத்திலே தோன்றி காலாந்தரத்திலே கழியுமன்றிக்கே போக்யமான அந்தப் பரவஸ்துவோடு போக்தாவான தன்னோடு போகவர்த்தகமான அத்தேசத்தோடு வாசியற அகாலகால்யமாயிருக்கையாலே, அவையுள்ள தனையும் அநுவ்ருத்தமாய், நேரே நிஷ்க்ருஷ்டமான சேதநனுடைய ஸ்வரூபத்துக்கு அநுரூபமுமாய், பகவத்குணாநுபவஜநிதப்ரீதிப்ரேரிதமுமான பகவத்கைங்கர்யமே பரமப்ராப்யமென்று சொல்லுகையாலும், அதுக்கு மேலே நிரதிசயமாயிருப்பதொரு புருஷார்த்தமுண்டாக ச்ருதமல்லாமையாலும் உபேயமாயறுவது பகவத்கைங்கர்யம்.

இப்படி பரமப்ராப்யமான கைங்கர்யத்தைப் பெறுகைக்கு ஸாதநமாக சாஸ்த்ரங்களிலே எழுதுகிற, "ஸத்யம் தபோ தமச் சமோ தாநம் தர்ம: ப்ரஜநநமக்நயோக்நிஹோத்ரம் யஜ்ஞோ மாநஸம் ந்யாஸ:" என்றாப்போலே, சொல்லுகிற ஸாதநஸமூஹங்களை, "தஸ்மாத் ஸத்யம் பரமம் வதந்தி, தஸ்மாத் தப: பரமம் வதந்தி" என்று ஒன்றுக்கொன்று உத்க்ருஷ்டமாகச் சொல்லி, எல்லாத்துக்கும் மேலே" தஸ்மாந்ந்யாஸமேஷாம் தபஸாமதிரிக்தமாஹு:" "ந்யாஸ இதி ப்ரஹ்மா ப்ரஹ்மா ஹி பர: பரோ ஹி ப்ரஹ்மா, தாநி வா ஏதாந்யவராணி தபாம்ஸி ந்யாஸ ஏவாத்யரேசயத்" என்று ஸர்வோத்க்ருஷ்டமாக ந்யாஸசப்தவாச்யமான உபாயவிசேஷத்தைச் சொல்லி, தத்வ்யதிரிக்தங்களையடைய அபக்ருஷ்டமாகச் சொல்லுகையாலும், இதுக்கு மேலே விலக்ஷணமாயிருப்பதொரு உபாயவிசேஷத்தை ஏடாமையாலும், அந்த கைங்கர்யப்ராப்திக்கு உசிதமான உபாயமும் நமச்சப்தோக்தமான உபாயமே ஆகையாலே, இவை ஸகலசாஸ்த்ரதாத்பர்யங்களான உபாயோபேயங்கள்.

ஆக, இந்த சாஸ்த்ரத்துக்குத் தாத்பர்யமாயறுவது இங்கு சொன்ன உபாயமும் உபேயமுமாகில், உபாயாந்தரங்களையும் உபேயாந்தரங்களையும் உபபாதிக்கைக்கு அடியென்னென்னில்: சாஸ்த்ரமாகிறது— "த்ரைகுண்யவிஷயா வேதா:' என்கிறபடியே, பெற்றதாய் அந்தபதிராதிகளான விகலகரணரோடு படுகரணரோடு வாசியற வத்ஸலையாயிருக்குமாப்போலே; மாதாபித்ருஸஹஸ்ரங்களிற்காட்டிலும் வத்ஸலதரமாகையாலே, தம:ப்ரசுரரோடு ஸத்வப்ரசுரரோடு வாசியற அவர்கள் அபேக்ஷை ப்ரவ்ருத்தமாய், ருசிக்கு விச்சேதமில்லாமையாலே அவ்வோருடைய ருச்யநுகுணமாக புருஷார்த்தங்களையும் தத்ஸாதநங்களையும் உபதேசித்துக் கொள்கொம்பிலே ஏறுகைக்கு சுள்ளிக்கால் நாட்டுவாரைப்போலே, இவ்வோமுகங்களாலே தன்னுடைய தாத்பர்யாம்சத்திலே ஆரோபிக்கைக்காக ப்ரவர்த்திப்பிக்கிறதாகையாலே குறையில்லை.

அதாவது: ஒருவன், தன்னுடைய கர்மவிசேஷத்தாலே பாஹ்யமான ஸாதநமாக த்ரவ்யார்ஜநம் பண்ணுகையிலே ருசியுடையனாய்; அவனுக்கு பரமபுருஷார்த்தலக்ஷண மோக்ஷஸ்வரூபத்தையும், தத்ஸாதநத்தையும் உபதேசித்தால், ஜீவிக்கையாகாது. இவனை அநாதரிக்கில் அபேக்ஷித ப்ரவ்ருத்தனாய் நஷ்டனாம். அதுக்காக இவனுடைய ருச்யநுகுணமாக, "நீ த்ரவ்யார்ஜநம் பண்ணுகைக்காக வழிபடுகையிலே அந்வயிக்கில் அது ஆயாஸஸாத்யமுமாய், நீ நினைக்கிற பலந்தான் ஸாக்ஷிகமுமாய், நரகோதர்க்கமுமாயிருக்கும்; நான் சொல்லுகிற

வழியே இழிரில் அல்பாஸ்த்ரத்வாதிகளின்றியிலே நீ நினைக்கிற பலம் பெறலாம்; நீ கலிஸிக்கிற பாஹுப்ஸ்யையும் கைவிடவேண்டா'' என்று ப்ரயோகவிதியை உபதேசிக்கும். ஆனால், சேதமென்னென்று இதிலே இழிந்து இத்தை அநுஷ்டிக்கும். அது போய் அநாயாஸேந பலபர்யந்தமானவாறே சாஸ்த்ரத்திலே ஒரு விச்வாஸவிசேஷம் பிறக்கும். அத்தாலே க்ஷீணபாபனும். அந்த பாபக்ஷயத்தாலே பிறரைக்கொன்று வயிறு வளர்க்கையில் ருசி கழிந்து, அஹிம்ஸாத்மகமாயிருப்பதொரு வழியாலே த்ரவ்யார்ஜநம் பண்ணுகையிலே ருசி பிறக்கும். அவ்வளவிலே ''வாயவ்யம் ச்வேதமாலபேத பூதிகாம:'' ''சித்ரயா யஜேத பசுகாம:'' ''காரீர்யா வ்ருஷ்டிகாமோ யஜேத'' என்றுப்போலே, ஐஹிகபலஸாதனங்களை விதிக்கும்; இந்த ஐஹிகபலமான க்ஷேத்ராதிகளிலே, அல்பத்வபரிமிதகாலவர்த்தித்வாதிகளைக்கண்டு, பஹுளமாய் சிரகாலவர்த்தியான பலத்திலே ருசியுண்டானபோது ''ஜ்யோதிஷ்டோமேந ஸ்வர்க்ககாமோ யஜேத'' என்றுப்போலே ஸ்வர்க்காதிஸாதநவிசேஷங்களை விதிக்கும். அவை தன்னிலும், ''ஸ்வர்க்கேபி பாதபீதஸ்ய க்ஷயிஷ்ணோர் நாஸ்தி நிர்வ்ருதி:'' ''அஸந்தோஷச்ச பவதி த்ருஷ்ட்வா தீப்தாம் பரச்ரியம்'' இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே, கர்மஸாத்யமாகையாலும், கர்மக்ஷயத்திலே க்ஷீணமாவதொன்றாகையாலும், இடைவிடாமல் பதநபயம் நடையாடுகையாலும், பரஸம்ருத்தி பொறுக்கமாட்டாமையாலே உண்டாது ஊருக்காட்டாதே தனக்கு [illegible] அநுபவிப்பாருமாய், [illegible] ஸாதி களுக்குக் கர்மபலித்துப்போருமாய் [illegible] அக்கங்கள் கோரக் கழலுகையிலே ருசி பிறந்ததாகில், ''யோக்ஷேமம்ருதம் ஸ்தாநம் ஸ்வாத்மஸந்தோஷகாரிணம்'' என்கிறபடியே ஆத்மப்ராப்திஹேதுபூதமான யோகவிசேஷத்தை விதிப்பது; அது தன்னிலும், ''தெரிவரிய வளவில்லாச் சிற்றின்பம்'' என்கிறபடியே ப்ராக்ருதவிஷயபோகத்திற்காட்டில் மிணுங்கியிருந்ததேயாகிலும், ஸ்வாத்மாநுபவமாத்ரமாகையாலே விஷயபோகத்தோபாதி ஸங்குசிதமாயிருக்குமென்று, [illegible] அபேக்ஷை பிறந்ததாகில், ''ஆநந்தோ ப்ரஹ்ம'' ''ஆநந்தமய:'' ''ஆநந்தயாதி'' ''ஆநந்தீ பவதி'' ''[illegible] மிகவெல்லை நிகழ்ந்தனன் மேவியே'' [illegible] பண்ணும்படி. ஆனந்தமய [illegible] பெறுகைக்கு உபாயமான கர்மஜ்ஞாநாதி ஸாதநபரம்பரைகளை விதிப்பது; அந்த ஸாதனங்களுடைய [illegible] ஸாத்யத்வவிளம்ப்யபலப்ரதத்வாத்ய நுஸந்தானத்தாலே இளைத்து, அந்த ஸாதனங்களுக்கு எதிர்த்தட்டாயிருக்கும் ஸாதனவிசேஷத்தை விதிப்பதாய்ப் போருகிறகலகையாலே, பரமபுருஷார்த்தலக்ஷண மோக்ஷத்தை விதிக்கலாவது—தத்வ்யதிரிக்தஸகலபுருஷார்த்தங்களிலும் ஜுகுப்ஸை பிறந்தவனுக்கு; அந்த புருஷார்த்தத்துக்கு ஸாதநமான ஸாமோபாயத்தை விதிக்கலாவது—முமுக்ஷுவுக்கு [illegible] பயபடைய இஸ்ஸாதனங்களிலே உடையவனாயிருக்குமவனுக்கு. ஆக, இவையிரண்டும் அநதிகாரிகளுக்கு உபதேசிக்கைக்கு யோக்யதையில்லாமையாலே அதிகாரிலாபகைக்காக தத்தத்குணாநுகுணமான புருஷார்த்த தத்ஸாதனங்களை விதிக்கிறது.

ஆக, திருமந்த்ரார்த்தத்தை விசதீகரிக்கிற த்வயத்தில் பூர்வார்த்தம் பதத்ரயாத்மகமாய், ''தஸ்மாந் ந்யாஸமேஷாம் தபஸாமதிரிக்தமாஹு:'' முமுக்ஷுர் வை சரணமஹம் ப்ரபத்யே'' ''த்வாமேவ சரணம் ப்ராப்ய நிஸ்தரந்தி மநீஷிண:'' ''ஸோஹம் த்வாம் சரணமபாரமப்ரமேயம் ஸம்ப்ராப்த:'' ''சரணம் தேவ்ரஜம் விபோ'' ''சரண்யம் சரணம் யாதோ கோவிந்தம் நாவஸீ தத்'' ''சரணம் வ்ரஜ'' ''மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ'' இத்யாதி

வழியே இழியில் அவ்வாயாஸஸாத்யத்வாதிகளின்றியிலே நீ நினைக்கிற பலம் பெறலாம்; நீ கணிசிக்கிற பரஹிம்ஸையையும் கைவிடவேண்டா'' என்று ச்யேநவிதியை உபதேசிக்கும். ஆனால், சேதமென்னென்று இதிலே இழிந்து இத்தை அநுஷ்டிக்கும். அது போய் அநாயாஸேந பலபர்யந்தமானவாறே சாஸ்த்ரத்திலே ஒரு விச்வாஸவிசேஷம் பிறக்கும். அத்தாலே க்ஷீணபாபனும். அந்த பாபக்ஷயத்தாலே பிறரைக்கொன்று வயிறு வளர்கையில் ருசி கழிந்து, அஹிம்ஸாத்மகமாயிருப்பதொரு வழியாலே த்ரவ்யார்ஜநம் பண்ணுகையிலே ருசி பிறக்கும். அவ்வளவிலே ''வாயவ்யம் ச்வேதமாலபேத பூதிகாம:'' ''சித்ரயா யஜேத பசுகாம:'' ''காரீர்யா வ்ருஷ்டிகாமோ யஜேத'' என்றுப்போலே, ஐஹிகபலஸாதனங்களை விதிக்கும்; இந்த ஐஹிகபலமான க்ஷேத்ராதிகளிலே, அல்பத்வபரிமிதகாலவர்த்தித்வாதிகளைக்கண்டு, பஹுளமாய் சிரகாலவர்த்தியான பலத்திலே ருசியுண்டானபோது ''ஜ்யோதிஷ்டோமேந ஸ்வர்க்ககாமோ யஜேத'' என்றுப்போலே ஸ்வர்க்காதிஸாதநவிசேஷங்களை விதிக்கும். அவைதன்னிலும், ''ஸ்வர்க்கேபி பாதபீதஸ்ய க்ஷயிஷ்ணோர் நாஸ்தி நிர்வ்ருதி:'' ''அஸந்தோஷச்ச பவதி த்ருஷ்ட்வா தீப்தாம் பராச்ரியம்'' இத்யாதிகளிற்சொல்லுகிறபடியே, கர்மஸாத்யமாகையாலும், கர்மக்ஷயத்திலே க்ஷீணமாவதொன்றாகையாலும், இடைவிடாமல் பதநபயம் நடையாடுகையாலும், பரஸம்ருத்தி பொறுக்கமாட்டாதபடியாலே உண்டது உருக்காட்டாதே தனக்குண்டான ஸுகம் ஜீர்ணித்து அற்றுப்போகையாலும், ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாராதிகளுக்குக் கர்மீபவித்துப்போரும் தேசமாகையாலும் நிர்விண்ணனாய், துக்கங்கள் ஸோகக் கழலுகையிலே ருசி பிறந்ததாகில், ''யோகிநாமம்ருதம் ஸ்தாநம் ஸ்வாத்மஸந்தோஷகாரிணம்'' என்கிறபடியே ஆத்மப்ராப்திஹேதுபூதமான யோகவிசேஷத்தை விதிப்பது; அது தன்னிலும், ''தெரிவரியவளவில்லாச் சிற்றின்பம்'' என்கிறபடியே ப்ராக்ருதவிஷயபோகத்திற்காட்டில் மினுங்கியிருந்ததேயாகிலும், ஸ்வாத்மாநுபவமாத்ரமாகையாலே பகவத்போகத்தோபாதி ஸங்குசிதமாயிருக்குமென்று, தத்ஸங்கோசநிபந்தனமான உபேக்ஷை பிறந்ததாகில், ''ஆநந்தோ ப்ரஹ்ம'' ''ஆநந்தமய:'' ''ஆநந்தயாதி'' ''ஆநந்தீ பவதி'' ''வீவிலின்பம் மிகவெல்லை நிகழ்ந்தனன் மேவியே'' என்கிறபடியே, கண்ணேடு கிட்டினுரையடைய பரமாநந்திகளாகப் பண்ணும்படி. ஆனந்தமயனை ஸர்வேச்வரனைப் பெறுகைக்கு உபாயமான கர்மஜ்ஞாநாதி ஸாதநபரம்பரைகளை விதிப்பது; அந்த ஸாதனங்களுடைய துஷ்கரத்வஸாபாயத்வசிரகாலஸாத்யத்வவிளம்ப்யபலப்ரதத்வாத்யநுஸந்தானத்தாலே இளைத்தவனுக்கு, அந்த ஸாதனங்களுக்கு எதிர்த்தட்டாயிருக்கும் ஸாதனவிசேஷத்தை விதிப்பதாய்ப் போருகிறதாகையாலே, பரமபுருஷார்த்தலக்ஷணமோக்ஷத்தை விதிக்கலாவது—தத்வ்யதிரிக்தஸகலபுருஷார்த்தங்களிலும் ஜுகுப்ஸை பிறந்தவனுக்கு; அந்த புருஷார்த்தத்துக்கு ஸாதநமான சரமோபாயத்தை விதிக்கலாவது—முமுக்ஷுவுக்கு ஸம்ஸாரத்திலுண்டான பயமுடைய இஸ்ஸாதனங்களிலே உடையவனாயிருக்குமவனுக்கு. ஆக, இவையிரண்டும் அநதிகாரிகளுக்கு உபதேசிக்கைக்கு யோக்யதையில்லாமையாலே அதிகாரிகளாகைக்காக தத்தத்குணாநுகுணமான புருஷார்த்த தத்ஸாதனங்களை விதிக்கிறது.

ஆக, திருமந்த்ரார்த்தத்தை விசதீகரிக்கிற த்வயத்தில் பூர்வார்த்தம் பதத்ரயாத்மகமாய், ''தஸ்மாந் ந்யாஸமேஷாம் தபஸாமதிரிக்தமாஹு:'' முமுக்ஷுர் வை சரணமஹம் ப்ரபத்யே'' ''த்வாமேவ சரணம் ப்ராப்ய நிஸ்தரந்தி மநீஷிண:'' ''ஸோஹம் த்வாம் சரணமபாரமப்ரமேயம் ஸம்ப்ராப்த:'' ''சரணம் தேவ்ரஜம் விபோ'' ''சரண்யம் சரணம் யாதோ கோவிந்தம் நாவஸீததி'' ''சரணம் வ்ரஜ'' ''மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ'' இத்யாதி

களிலே முமுக்ஷுவுக்குக் கர்த்தவ்யமாகச் சொல்லப்படுகிற ப்ரபத்தியையும், ப்ரபத்தவ்ய
விஷயவிசேஷத்தையும், அத்தை அச்சமற ஆச்ரயிக்கலாம்படி பண்ணித்தரும் புருஷகார
விசேஷத்தையும் சொல்லுகிறது.

அதில், பதத்ரயாத்மகமான ப்ரதமபதத்தில் ஸ்ரீசப்தம், புருஷகாரத்தைச் சொல்லு
கிறது. உபாயம் உபேயார்த்தமாயிருக்கச்செய்தேயும், வ்யுத்பத்திவேளையன்றியிலே
அநுஷ்டானவேளையாய், உபாயாநுஷ்டாநாநந்தரம் உபேயஸித்தியாகையாலே, ப்ரதமோ
பாத்தமானவோபாதி இவ்வுபாயஸ்வீகாரத்துக்கு முன்னே வேணுமே சோவிடும் புருஷகா
மும்; ஆகையாலே ப்ரதமத்திலே புருஷகாரபாவத்துக்கு ஏகாந்தமான ஸ்வபாவவிசேஷங்க
ளோடே கூடியிருக்கிற வஸ்துவிசேஷத்தை நிர்தேசிக்கிறது, ஸ்ரீசப்தம்.

அந்த ஸ்வபாவங்களாவன:— புருஷகாரமாக நினைக்கிற வஸ்துவைப் பற்றும்போது,
வேறொரு புருஷகாரம் தேடவேண்டாதபடி, இவனோடே ஒரு ஸம்பந்தவிசேஷமுண்டாகையும்,
இவன் நினைக்கிற விஷயத்தோடே சேர்க்கும்போது இவன் றன்னோபாதி, தனக்கு வேறொரு
புருஷகாரம் வேண்டாதபடி அவ்விஷயத்தோடே ஒரு ஸம்பந்தவிசேஷமுண்டாகையும்; ஆக,
இரண்டுமிறே புருஷகாரவஸ்துவுக்கபேக்ஷிதம். அவை இரண்டு ஸ்வபாவவிசேஷத்தையும்
"ச்ரிஞ்-ஸேவாயாம்" என்கிற தாதுவிலே "ஸ்ரீயதே" "ச்ரயதே" என்கிற வ்யுத்பத்தி
த்வயத்தாலுமாக ப்ரகாசிப்பிக்கிறது. வ்யுத்பத்தித்வயத்தாலும் "ஸேவிக்கப்படாநின்றாள்;
ஸேவியாநின்றாள்" என்று, ஸேவாவிஷயமாயிருக்கும்; ஸேவைக்கு ஆச்ரயமுமாயிருக்கு
மென்கிறது. "ஈச்வரீம் ஸர்வபூதாநாம்" "அஸ்யேசாநா ஜகத:" இத்யாதிகளிற்சொல்லுகிற
படியே, பகவத்வ்யதிரிக்தஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் ஈச்வரியாயிருக்கையாலே, தச்சிதாத்ம
வர்க்கத்தாலும் ஸேவிக்கப்படாநிற்கும். ஆகையாலே ஸேவாவிஷயபூதையாயிருக்கக்கடவள்.
"விஷ்ணுபத்நீ" "விஷ்ணோச்ஸ்ரீ:" "ஹ்ரீச்சதே லக்ஷ்மீச்ச பத்ந்யௌ" இத்யாதிகளிற்
சொல்லுகிறபடியே, பத்நீத்வேந ஈச்வரனுக்கு சேஷபூதையாயிருக்கையாலே, அவனை
ஸேவியாநிற்கும். ஆகையாலே ஸேவைக்கு ஆச்ரயமுமாயிருக்கும். அன்போதிறே கர்ம
கர்த்ருபாவவிரோதமின்றிக்கேயொழிவது. யாதாவாகில் ப்ரஜைகளுக்கு ஸ்வாமிநியுமாய்
பர்த்தாவுக்கு சேஷபூதையுமாயிறே இருப்பது. "த்வம் மாதா ஸர்வலோகாநாம் தேவதேவோ
ஹரி: பிதா" என்னக்கடவதிறே. ஆக, மாத்ருத்வத்தாலே சேதனரோடே நித்யஸம்பந்த
முண்டாகையாலும், பத்நீத்வேந ஈச்வரனோடே நித்யஸம்பந்தமுண்டாகையாலும் புருஷகார
பூதை பிராட்டி என்னுமிடத்தை வ்யுத்பத்திக்வயத்தாலும் சொல்லிற்றாயிற்று.

புருஷகாரபாவத்துக்கு ஏகாந்தமாக இவளுக்குச் சொன்ன உபயஸம்பந்தத்துக்கு
முண்டான ப்ரயோஜனவிசேஷத்தைச் சொல்லுகிறது. "ச்ருணோதீதி ஸ்ரீ:" "ச்ராவயதீதி
ஸ்ரீ:" என்கிற நிருக்தம். "ச்ருணோதி" என்று, கேட்குமென்கையாலே, சேதநரோடுண்டான
பந்தகார்யத்தைச் சொல்லுகிறது. "ச்ராவயதி" என்று, கேட்பியாநிற்குமென்கையாலே
ஈச்வரனோடுண்டான பந்தகார்யத்தைச் சொல்லுகிறது.

அதாவது:— இவன் "ஈச்ரவதத்வமில்லை" என்று எழுத்திடுமன்றும், இவன்
உருமாயாதபடி இராமடமூட்டுவாரோபாதி, கண் காணமல் நோக்கிப் போருவது;
கரணகளேபரவிதுரமாய் அசித்கல்பமாய் கிடக்க, அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாகவே தயமானமநா
வாய்க்கொண்டு கரணகளேபரங்களைக்கொடுப்பது; பின்பு, இவற்றுக்கு ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்தி
சக்தியுண்டாகைக்காக அநுப்ரவேசிப்பது; பின்பு, அஸஹ்ராராக்ஷஸாதிகள் காலிலே துகை

யுன்னும்போது, "நாட்டில் பிறந்து படாதன பட்டு" ராமக்ருஷ்ணதிருமேனி மார்பிலே அம்பேற்று, எதிரிகளை இடறிக்கொடுப்பது; "நம்மைப் பெறுகைக்கிடாயிருப்பதொரு அறிவுண்டாமோ" என்னும் நோயாசையாலே, வேதங்களையும், வைதிகரையும், ப்ரவர்த்திப்பித்து, இவை படுகிற நோவைக்கண்டு, இவர்களிலும் "ப்ருசம் பவதி து:கித:" என்று திருவுள்ளம் மிகவும் உடைகுலைப்படுவது; ஸாதனங்களாகக் கொடுத்த கரணகளேபரங்களே பாதகங்களானால், அவற்றைக்கொண்டு அத:பதியாமைக்காக, அவற்றைஒடித்திட்டுவைப்பது; பின்பு, "ஸ ஏகாகீ ந ரமேத" என்று நித்யவிபூதியுக்தனை தான் இவற்றையொழியச் செல்லாமையுடம்பு வெளுப்பதாம்படியான நிருபாதிகபந்தமும், "ரக்ஷாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே" என்கிறபடியே, இவை படுகிற நோவு பொறுக்கமாட்டாமையாலே "நம்மை இழந்து நோக்குகைக்கு, சிறிய இடம் பண்ணித் தருவது காண்!" என்று அவஸரப்ரதீக்ஷனாவது; "அபி: ப்ராணாந் பரித்யஜ்ய ரக்ஷிதவ்ய:" என்று "நான் அழிந்தேயாகிலும் ஆச்ரிதரை ரக்ஷிக்கக்கடவேன்" என்பது; "தோஷோ யத்யபி தஸ்ய ஸ்யாத்" "ந த்யஜேயம் கதஞ்சந" "ஸமோஹம் ஸர்வபூதேஷு" என்னும் ஸ்வபாவவிசேஷமும்; ப்ரஹ்மாதிகளுடைய ஆச்ரயணீயனான ஸர்வேச்வரன் பக்கலிலே ஸமமேதமாயிராநிற்கச் செய்தேயும், அப்படிப்பட்டிருக்கிற அவனுடைய வாத்ஸல்யசீதளமான திருவுள்ளத்தை, "க்ரோதமாஹாரயத் தீவ்ரம்" என்கிறபடியே க்ரோதத்துக்கு இரையாக்கிக் கடல் கொதித்தாப்போலே கொதிக்கும்படி பண்ணுவது; "ப்ரியம்வத:" என்கிறபடியே ம்ருதஸஞ்சீவிநியான வாகம்ருதத்தை "க்ஷிபாமி" "ந க்ஷமாமி" "ஹந்யாம்" என்கிறபடியே, விஷதாரை போலே ச்ரவணகடுகமாம்படி பண்ணுவது; ஸர்வோஜ்ஜீவனஹேதுவான அவனுடைய திவ்யவ்யாபாரங்களை நரகாதிகளிலே தள்ளிக் குட்டிக்கொல்லியாக நிறுத்தறுத்துத் தீர்த்துகையிலே அதிக்ருதமாம்படியும், அநாதிகாலம் பண்ணிப்போருகிற பகவதபசாரபாகவதாபசாரா ஸஹ்யாபசார நாநாவிதாநந்தாபசாரானுஸந்தானத்தாலே குடல் கரிந்து அநாதிகாலம் கர்மங்களை நிறுத்தறுத்துத் தீர்த்துப்போருகிற அவனை ஆச்ரயிக்கப் புகுகிறது; "அவன் உதிரக்கை கழுவாதபடி பண்ணிப்போந்த நான் ஆச்ரயிக்கப் புகுகிறேன்; அதுக்குக் கைதொடுமான கர்மம் இலச்சினைப்படியே குறியழியாமல் கிடக்கிறது." என்கிற பயாதிசயத்தாலே தேங்கி, ஸம்ஸாரத்தில் வெம்மையும், பகவத்விஷயத்தில் வைலக்ஷண்யமும் வடிம்பிடுகையாலே, பண்டு போலே ஆச்ரயணவிமுகனாகமாட்டாதே, துஷ்கரத்வாதிகளாலே ஸாதநாந்தரங்களில் காலிடக்கூசி, புறம்பே போக்கடியற்றுத் தெகிடாடுகிறஇச்சேதநன் 'ஈச்வரன் திருவுள்ளத்தில் நடையாடுகிற அழல் தீயை ஆற்றி, நம்மைச் சேரவிடுகைக்கு நம்மோடும் அவனோடும் நிருபாதிகஸம்பந்தத்தை உடையளாய், "ந கச்சிந் நாபராத்யதி" என்னுமிவளையொழியப் புகுவாசலில்லை என்று ஜாகவ்ருததாந்தாதிமுகத்தாலே அறுதியிட்டு, "ப்ரணிபாதப்ரஸந்நா ஹி மைதிலீ ஜநகாத்மஜா" என்று புருஷகாரபேக்ஷமாக அஞ்சலிமாத்ரஸாலபையான இவளை வந்து கிட்டி, "மாதர் மைதிலி ராக்ஷஸீஸ் த்வயி ததைவார்த்ராபராதாஸ் த்வயா ரக்ஷந்த்யா பவநாத்மஜால்லகுதரா ராமஸ்ய கோஷ்டீ க்ருதா" என்கிறபடியே, "புறம்புள்ள பொருத்தமடைய அற்று, ஈச்வரனுக்காளாகாதபடி, பூர்வாபராதத்தாலே அஞ்சின எனக்கு நிருபாதிகஜநநியான தேவரீர் திருவடிகளொழியப் புகலில்லை; இனி நான் ஈச்வரனுடைய இரக்கத்துக்கு இரையாய் ரக்ஷிதனாதல்; அவனுக்கு ஸ்வாதந்த்ர்யபாத்ரமாய் நாசத்தோடே தலைக்கட்டுதலொழிய இளைப்பாறுகைக்கிடமில்லாதபடி அநந்யகதி; இனி, அடியேனுக்கு ஹிதமின்னதென்றறிந்து ரக்ஷித்தருளுகை தேவரீருக்கே பரம்." என்று இவன் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்கையும்;

அதுக்கு மேலே வெந்நீருக்குக் குளிர் நீர் போலே நிரங்குசஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே "அபித: பாவகோபமம்" என்கிறபடியே அநபிபவநீயனான ஈச்வரனைத் தன்னுடைய போக்யதாதிசயத்தாலே ம்ருதுவாக்கி "நாயந்தே! இச்சேதநனை அங்கீகரித்தருளீர்" என்னும்; "ஆவதென்; 'ச்ருதிஸ்ஸ்ம்ருதிர் மமைவாஜ்ஞா' என்று நம்முடைய ஆஜ்ஞாரூபமான சாஸ்த்ரமர்யாதையை அதிலங்கித்து நம் நெஞ்சு புண்படும்படி நீக்கமில் அபராதம் பண்ணிப்போந்தவனல்லனோ? இவனை அங்கீகரிக்கையாவதென்?" என்னும் ஈச்வரன்; "அவனுடைய பூர்வாபராதங்களை உம்முடைய பொறைக்கிலக்காக்கி ரக்ஷித்தருளீர்" என்னும் பிராட்டி; "பொறையை நோக்குகைக்காக சாஸ்த்ரமர்யாதையைக் குலைக்க வழியவே?" என்னும் ஈச்வரன்; "சாஸ்த்ரமர்யாதையை நோக்குகைக்காக உம்முடைய ஸ்வாபாவிகமான க்ஷமாதத்வத்தைக் குலைக்க வழியவோ" என்னும் பிராட்டி; "க்ஷமையை நோக்கில், சாஸ்த்ரமர்யாதை குலையும்; சாஸ்த்ரமர்யாதையை நோக்கினால் க்ஷமாதத்வம் குலையும்; இரண்டும் குலையாதொழியவேண்டும்; செய்யவடுப்பதென்?" என்னும் ஈச்வரன்; "இவ்வளவுக்கு கர்த்தவ்யதாகுலனாயிருந்தால் அத்தனையே; அவை இரண்டும் குலையாதபடி வழி சொல்லுகிறேன்; அப்படியே செய்தருளீர்." என்னும் பிராட்டி; "இரண்டும் குலையாமல் இச்சேதநனை நோக்க வழியுண்டாமாகில் நமக்குப் பொல்லாதோ? சொல்லிக்காண்" என்னும் ஈச்வரன்; "ஆனால் சாஸ்த்ரமர்யாதையை விமுகர் விஷயமாக்குவது; உம்முடைய க்ஷமையை அபிமுகவிஷயமாக்குவது; இரண்டும் ஜீவித்ததாயறும்" என்னும் விஷயவிபாகம் பண்ணிக் கொடுக்கும்பிராட்டி; அத்தைக்கேட்டு "அழகிய விபாகம்!" என்று இச்சேதநனை அங்கீகரித்தருளும் ஈச்வரன்; ஆக, இப்படி ஸாபராதஜந்துவை ஈச்வரன் அங்கீகரித்தருளும்படியான வார்த்தைகளைக் கேட்பித்தருளுகையும்.

ஆக, புருஷகாரத்வஸமர்ப்பகமான ஸ்வபாவவிசேஷங்களும், தத்கார்யங்களும் தர்மிக்ராஹகமான ஸ்ரீசப்தத்தாலே சொல்லிற்றாயிற்று. இப்படி, புருஷகாரபூதையாயற்றாலும் இவள் அஸந்நிஹிதையாயிருக்குமாகில், "சஞ்சலம் ஹி மந:" "சலசித்தம்" "நின்றவா நில்லா நெஞ்சு" என்கிறபடியே, சூறாவழிக்காற்றுப் போலே சுழன்று வருகிற இஸ்ஸம்ஸாரி சேதநனுடைய நெஞ்சு தளமாக அங்குரித்த ருசியாகையாலே, க்ஷணபங்குரையாயிருக்குமாகையாலே, அது தீவதற்கு முன்னே ஈச்வரனை ஆச்ரயிக்கைக்கு விரகற்றுப் பழைய குருடே ஆய்விடும் என்கிற சங்கையிலே, ருசி பிறந்தபோதே ஆச்ரயிக்கலாம்படி ஆச்ரயணீயவஸ்துவோடே இவள் நித்யஸம்யுக்தையாய் இருக்கும் என்கிறது—மதுப்பு.

இம்மதுப்பு, 'நித்யயோகே மதுப்' ஆகையாலே இவள் நித்யாநபாயிநியாய் இருக்குமென்கிறது. அதுக்கு ஹேது என்னென்னில்: ஜ்ஞாநாநந்தலக்ஷணமான பகவத்ஸ்வரூபத்துக்கு ஜ்ஞாநாநந்தலக்ஷணமான ஆத்மஸ்வரூபத்திற்காட்டில் வ்யாவர்த்தகமான ஹேயப்ரத்யநீகத்வவிபுத்வசேஷித்வாதிகளோபாதி, ச்ரிய:பதித்வமும், ம்ருத்பதாரகமான கடகாகாதிகளில் ப்ருதுபுத்நோதராகாரரூபையான கடத்வஜாதி கடத்துக்கு கரகாதிவ்யாவ்ருத்தியைப் பண்ணுகிறவோபாதி, வ்யாவ்ருத்தியைப் பண்ணித்தரும்படி, ஸ்வரூபநிரூபகபூதையாகையாலும், ஸ்வாபாவிகமாகவும் ஔபாதிகமாகவும் பகவத்ஸாரூப்யம்பெற்றிருக்கிற நித்யருடையவும் முக்தருடையவும் விக்ரஹங்களிற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தமாம்படி, "ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷா:" என்கிறபடியே, அஸாதாரணதிவ்யமங்களவிக்ரஹத்துக்கு நிரூபகபூதையாகையாலும், ஒரு மிதுநவிஷயகிஞ்சித்காரத்தையொழியில், க்ஷணகாலமும் தரிக்கமாட்டாதபடியான நித்யரையும் முக்தரையும் நித்யகைங்கர்யம் கொள்ளுகைக்காக, "ச்ரியா ஸார்த்தமாஸ்தே"

என்கிறபடியே நிரந்தர ஸம்ச்லேஷம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கையாலும், விபவாதிகளிலும் வந்தால், "தேவத்வே தேவதேஹேயம் மநுஷ்யத்வே ச மாநுஷீ, விஷ்ணோர் தேஹாநுரூபாம்வை கரோத்யேஷாத்மநஸ் தநும்" என்கிறபடியே அவ்வோ அவ்வோ அவதாரஸஜாதீயமான விக்ரஹபரிக்ரஹம் பண்ணி வந்து அவதரிக்கையாலும், அதுக்கு மேலே "அகலகில்லேனிறையும்" என்று மார்பிலே இருந்து மடலெடுக்கும்படி பகவத்போகத்திலே ஆழங்காற்பட்டு, "ஜலாந் மத்ஸ்யாவிவோத்த்ருதௌ" என்கிறபடியே க்ஷணகாலவிச்லேஷாஸஹையாய் இருக்கையாலும், "ஸ்வவைச்வரூப்யேண ஸதாநுபூதயாப்யபூர்வவத் விஸ்மயமாததாநயா" என்கிறபடியே பகவதநுபவாவகாஹநம் பண்ணி நித்யமுக்தஸங்கங்கள் "ஸ ஏகதா பவதி, த்விதா பவதி, த்ரிதா பவதி, சததா பவதி, ஸஹஸ்ரதா பவதி" என்று, அநேகசரீரபரிக்ரஹம் பண்ணி நிரந்தராநுபவம் பண்ணினாலும், "நிரவத்ய: பர: ப்ராப்தே:" என்கிறபடியே அநுபூதாம்சம் அல்பமாய், அநுபாவ்யாம்சமே அபரிச்சிந்நமாம்படியான பெரிய வைபவத்தையுடைய தானும் தன்னுடைய ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகளையும், ஸ்வவைச்வரூப்யத்தையும் சேர்த்து ஒரு காலகக்கைதேசமும் மலடு பற்றாதபடி நிரந்தராநுபவம் பண்ணாநின்றாலும், ஆனைக்குக் குதிரை வைத்து அந்த வைச்வரூப்யாநுபவமடைய, போகோபோத்காதகேலீசுளகிதமாம்படி பண்ணவற்றான அவளுடைய நிரவதிகபோக்யதாதிசயத்தாலே மார்விலே இருந்து மடலெடுக்கும்படி க்ஷணகாலமும் விரஹாஸஹையாகையாலும், இவள் நித்யஸம்யுக்தையாயிருக்கும்.

"ஸ்ரீயதே" என்கிற வ்யுத்பத்தியாலே த்ரிவிதாத்மவர்க்கத்திற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லிற்று. மதுப்பாலே அல்லாத நாச்சிமாரிற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லிற்று. அல்லாதவர்களுக்கு நித்யஸம்யோகஹேதுபூதங்களான ஸ்வரூபநிரூபகத்வாதிகளில்லையே. ஆக, இவள் சொன்னதொன்றை மேல் விழுந்து கேட்கும்படியான இவனோடுண்டான நிருபாதிகபந்தத்தாலும், நித்யாநபாயிநியாய் நின்று, "அல்லிமலர்மகள் போகமயக்குகளாகியும் நிற்கும்" என்னும்படி பண்ணும் தன்னுடைய வால்லப்யாதிசயத்தாலும் திருத்தமாம்படியான தன்னுடைய உக்திவிசேஷங்களாலும், அவனுடைய ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை ஆற்றிச்சேரவிட க்ஷமையாகையாலும், புருஷகாரபாவம் சொல்லிற்றாயிற்று.

"ஸ்ரீமந்நாராயணசரணௌ" என்று உபாயதயா வக்ஷ்யமாணனான நாராயணனுக்கு விசேஷணமாக ஸ்ரீமத்தையைச் சொல்லாநின்றால், நாராயணசப்தத்தினால் சொல்லப்புகுகிற குணவிசேஷங்கள் விசேஷணத்வேந உபாயசரீரத்தில் அந்விதமாகிறவோபாதி, இவளும் உபாயாவயவமாக ப்ராப்தையுமாய், மாதாபிதாக்களிருவரும் சேரவிருந்து ப்ரஜாரக்ஷணம் பண்ணுகை ப்ராப்தமுமாய், அதுக்கு மேலே "வேரி மாறாத பூமேலிருப்பாள் வினைதீர்க்கும்" என்று உபாயக்ருத்யமான விரோதிநிவர்த்தகத்வம் இவ்வர்த்தத்திலே நிஷ்டரான நம்மாழ்வார் திருவுள்ளத்தாலுமுண்டாய், ப்ரதேசாந்தரங்களில் இவளைப் புருஷகாரமாக நினைத்துச் சொல்லுகிறார்களென்கிற அவையும் உபாயபாவத்திலே அந்வயிப்பிக்க யோக்யமுமாய், அதுக்கு மேலே, "அரி: ப்ராணாந் பரித்யஜ்ய ரக்ஷிதவ்ய:" என்று மேலே அநுஷ்டிக்கப்புகுகிற ப்ரபத்தி தானே, புருஷகாரக்ருத்யத்தைச் செய்யவற்றாகையாலும், மாட்டாதாகில், இவள் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை ஆற்றிச் சேரவிட, உபாயபூதனான ஈச்வரன் ரக்ஷிக்க அமைந்திருக்க உபாயாந்விதமான இவனுடைய ப்ரபத்யநுஷ்டானம் நிஷ்பலமாம்படியுமாயிருக்க, இவளுக்கு உபாயசரீரத்திலே அந்வயமில்லை; புருஷகாரத்திலே என்று, ஒதுக்கித் தருவார் ஆரென்னில்:

விசேஷணத்வமுண்டேயாகிலும், விசேஷணபூதமான குணவிசேஷங்களோபாதி, உபாயோபயோகித்வம் அவளுக்கில்லாமையாலும், ஸமாச்ரயணைகாந்தமான ஸௌசீல்யாதி குணோதயவிரோதியான ஸ்வாதந்த்ர்யத்தைப் புருஷகாரபூதையான இவள் ஆற்றினாலும், அவன் கார்யம் செய்யும்போதைக்கு "ரக்ஷாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே" என்கிறபடியே உபாயப்ரார்த்தநாரூபமான ப்ரபத்தி வேண்டுகையாலும், "வினை தீர்க்கும்" என்கிற இடம் "களைவாய் துன்பம் களையாதொழிவாய் களைகண் மற்றிலேன்" என்கிறவருடைய உக்தியாகையாலே, இத்திருவாய்மொழி அநுஸந்தித்தவர்கள்பக்கல் இவளுக்குண்டான ஆதாரதிசயப்ரகாசகமாகையாலும், இவளுக்குப் புருஷகாரபாவத்திலே நோக்காகக்கடவது.

இவளுக்கு, உபாயபாவத்தில் அந்வயமுண்டாகில், ஸாதநபூதமான கர்மஜ்ஞாநாதிகளுக்கு "பலமத:" "ஸ ப்ரீதோலம் பலாய" என்று, ஆராதநப்ரீதனான ஈச்வரமுகத்தாலே இஷ்டாநிஷ்டப்ராப்திபரிஹாரரூபமான பலஸித்தி இவளாலேயாதல், அங்ஙனன்றியிலே பலோபாதநஹேதுவான ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகளுக்கு உத்பாதிகையாதலாகவேண்டும். தான் பலப்ர[illegible]திகையாகில், "யஸ் ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸர்வவித்" "பராஸ்ய சக்திர் விவிதைவ ச்ரூயதே ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞாநபலக்ரியா ச" "தேஜோபலைச்வர்யமஹாவபோதஸுவீர்யசக்த்யாதிகுணைகராசி:" என்று ச்ருதிஸ்ம்ருதிகளில் ஈச்வரனுக்குச் சொல்லுகிற ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகுணவிசேஷங்களின்றியிலே யொழியவேணும். உண்டாகில் இவளையொழியவே ஈச்வரன்றானே கார்யம் செய்ய க்ஷமனே. அக்குணங்களை உத்பாதிக்கிறாளாகில் குணங்களுக்கு ஸ்வாபாவிகத்வமின்றியிலே யொழியும்.

ஸௌசீல்யாதிகளோபாதி திரோஹிதமானவற்றை ப்ரகாசிப்பிக்கிறாளென்னில்; ஜகத்ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிஸம்ஹாராதிகளிலே இடைவிடாமல் விநியோகங்கொண்டு போருகிற ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகளுக்கு; ஸௌசீல்யாதிதிரோதாயகமான ஸ்வாதந்த்ர்யத்தோபாதி ஒரு திரோதாயகமில்லையே. உண்டாகில் ஸ்ருஷ்ட்யாதிகள் நடவாதொழியவேணும். ஸர்வதா அந்விதையாமாகில் ஸ்வவிரோதிநிவ்ருத்தியில் "தத் தஸ்ய ஸத்ருசம் பவேத்" என்றிருக்கக் கூடாதே. குணவிசேஷங்களை அமைகையன்றோ "ஆசம்ஸேயம் ஹரிச்ரேஷ்ட க்ஷிப்ரம் மாம் ப்ராப்ஸ்யதே பதி:, அந்தராத்மா ஹி மே சுத்தஸ் தஸ்மிம்ஸ்ச பஹவோ குணா:" என்று தன் பக்கல் அநந்யோபாயத்வமும் அவன் பக்கல் குணவிசேஷங்களுமே பலஸித்திக்கும் அபேக்ஷிதமாகத் தான் அறிவிட்டு வைத்தது.

நாம் உபாயமாக யாதொரு வஸ்துவை ஸ்வீகரிக்கிறோம்; அவ்வஸ்துவுக்கு இவள் ஸ்வரூபம் நிரூபகமாகையாலே, ப்ரமாணத்தில் ப்ரதமபதத்திற்போலே "யத்யபி ஸச்சித்த:" என்கிற குணவித்திக்யாயத்தாலே, அவர்ஜநீயமாய் அந்வயியாதோ? என்னில்: ஸ்வரூப நிரூபகத்வேந அவர்ஜநீயபந்தமுண்டேயாகிலும், உபாயதசையில் கண்டுகொள்வதொரு ப்ரயோஜநமில்லாமையாலே, ஸ்வரூபநிரூபகங்களான ஜ்ஞாநாநந்தங்களோபாதியும் ஸ்வரூபாச்ரயமான குணாந்தரங்களோபாதியும் குடியிருந்து போமத்தனை.

இவற்றுக்கு ப்ரயோஜநமின்றிக்கே யொழிகைக்கு ஹேது அவனுடைய நைரபேக்ஷ்யமாகில், சில குணவிசேஷங்கள் உபாயதயா அந்வயிக்கிறபடி என்னென்னில்: அவை கார்யோபயோகியாகையாலும், குணத்வேந அப்ருதக்ஸித்திப்ரவ்ருத்திகமாகையாலும், குணி குணத்வாரா கார்யம் செய்கை நைரபேக்ஷ்யத்துக்குக் குறையல்லாமையாலும், அவற்றுக்குத் தட்டில்லை. இவள் கார்யாநுபயுக்தையாகையாலும், த்ரவ்யத்வேந ப்ருதக்ஸித்திப்ரவ்ருத்தி

விசேஷணத்வமுண்டேயாகிலும், விசேஷணபூதமான குணவிசேஷங்களோபாதி, உபாயோபயோகித்வம் அவளுக்கில்லாமையாலும், ஸமாச்ரயணைகாந்தமான ஸௌசீல்யாதி குணைதயவிரோதியான ஸ்வாதந்த்ர்யத்தைப் புருஷகாரபூதையான இவள் ஆற்றினாலும், அவன் கார்யம் செய்யும்போதைக்கு "ரக்ஷ்யாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே" என்கிறபடியே உபாயப்ரார்த்தநாரூபமான ப்ரபத்தி வேண்டுகையாலும், "வினை தீர்க்கும்" என்கிற இடம் "களைவாய் துன்பம் களையாதொழிவாய் களைகண் மற்றிலேன்" என்கிறவருடைய உக்தியாகையாலே, இத்திருவாய்மொழி அநுஸந்தித்தவர்கள்பக்கல் இவளுக்குண்டான ஆதராதிசயப்ரகாசகமாகையாலும், இவளுக்குப் புருஷகாரபாவத்திலே நோக்காகக்கடவது.

இவளுக்கு, உபாயபாவத்தில் அந்வயமுண்டாகில், ஸாதநபூதமான கர்மஜ்ஞாநாதிகளுக்கு "பலமத:" "ஸ ப்ரீதோலம் பலாய" என்று, ஆராதநப்ரீதனான ஈச்வரமுகத்தாலே இஷ்டாநிஷ்டப்ராப்திபரிஹாரரூபமான பலஸித்தி இவளாலேயாதல், அங்ஙனன்றியிலே பலோபபாதகஹேதுவான ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகளுக்கு உத்பாதிகையாதலாகவேண்டும். தான் பலப்ரதாதிகையாகில், "யஸ் ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸர்வவித்" "பராஸ்ய சக்திர் விவிதைவ ச்ரூயதே ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞாநபலக்ரியா ச" "தேஜோபலைச்வர்யமஹாவபோதஸுவீர்யசக்த்யாதிகுணைகராசி:" என்று ச்ருதிஸ்ம்ருதிகளில் ஈச்வரனுக்குச் சொல்லுகிற ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகுண விசேஷங்களின்றியிலே யொழியவேணும். உண்டாகில் இவளையொழியவே ஈச்வரன்றானே கார்யம் செய்ய க்ஷமனே. அக்குணங்களை உத்பாதிக்கிறாளாகில் குணங்களுக்கு ஸ்வாபாவிகத்வமின்றியிலே ஒழியும்.

ஸௌசீல்யாதிகளோபாதி திரோஹிதமானவற்றை ப்ரகாசிப்பிக்கிறாளென்னில்; ஜகத்ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிஸம்ஹாராதிகளிலே இடைவிடாமல் விநியோகங்கொண்டு போருகிற ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகளுக்கு, ஸௌசீல்யாதிதிரோதாயகமான ஸ்வாதந்த்ர்யத்தோபாதி ஒரு திரோதாநமில்லையே. உண்டாகில் ஸ்ருஷ்ட்யாதிகள் நடவாதொழியவேணும். ஸர்வதா அந்விதையாமாகில் ஸ்வவிரோதிநிவ்ருத்தியில் "தத் தஸ்ய ஸத்ருசம் பவேத்" என்றிருக்கக் கூடாதே. குணவிசேஷங்களே அமைகையன்றோ "ஆசம்ஸேயம் ஹரிச்ரேஷ்ட க்ஷிப்ரம் மாம் ப்ராப்ஸ்யதே பதி:, அந்தராத்மா ஹி மே சுத்தஸ் தஸ்மிம்ஸ்ச பஹவோ குணா:" என்று தன் பக்கல் அநந்யோபாயத்வமும் அவன் பக்கல் குணவிசேஷங்களுமே பலஸித்திக்கும் அபேக்ஷிதமாகத் தான் அறுதியிட்டு வைத்தது.

நாம் உபாயமாக யாதொரு வஸ்துவை ஸ்வீகரிக்கிறோம்; அவ்வஸ்துவுக்கு இவள் ஸ்வரூபம் நிரூபகமாகையாலே, ப்ரணவத்தில் ப்ரதமபதத்திற்போலே "யத்யபி ஸச்சித்த:" என்கிற குணஸித்திந்யாயத்தாலே, அவர்ஜநீயமாய் அந்வயியாதோ? என்னில்: ஸ்வரூப நிரூபகத்வேந அவர்ஜநீயபந்தமுண்டேயாகிலும், உபாயதசையில் கண்டுகொள்வதொரு ப்ரயோஜநமில்லாமையாலே, ஸ்வரூபநிரூபகங்களான ஜ்ஞாநாநந்தங்களோபாதியும் ஸ்வரூபாச்ரயமான குணாந்தரங்களோபாதியும் குமிறிருந்து போமத்தனை.

இவற்றுக்கு ப்ரயோஜநமின்றிக்கே யொழிகைக்கு ஹேது அவனுடைய நைரபேக்ஷ்யமாகில், சில குணவிசேஷங்கள் உபாயதயா அந்வயிக்கிறபடி என்னென்னில்: அவை கார்யோபயோகியாகையாலும், குணத்வேந அப்ருதக்ஸித்திப்ரவ்ருத்திகமாகையாலும், குணி குணத்வாரா கார்யம் செய்கை நைரபேக்ஷ்யத்துக்குக் குறையல்லாமையாலும், அவற்றுக்குத் தட்டில்லை. இவள் கார்யாநுபயுக்தையாகையாலும், த்ரவ்யத்வேந ப்ருதக்ஸித்திப்ரவ்ருத்தி

யோக்யதையுண்டாகையாலும், அத்தாலே உபாயநைரபேக்ஷ்யத்துக்குக் கொத்தையாயறுகை யாலும், உபாயபாவத்தில் அந்வயமில்லை. ஆகையாலே, சேஷித்வதசையிலும் ப்ராப்யத்வ தசையிலும் ஒரு மிதுனமேயாகவேண்டினவோபாதி, உபாயதசையிலே ஸ்வேதரஸகலஸஹாயாஸஹமாயிருக்கையாலே, இவளுக்கு உபாயபாவத்தில் அந்வயமின்றியிலே புருஷகார பாவத்திலேயாகக்கடவது.

இச்சேதநனோட்டை ஸம்பந்தம், ஈச்வரனுக்கும் பிராட்டிக்கும் ஒத்திருக்க, அவன் புருஷகாரத்வாரா ஸமாச்ரயணீயனாகைக்கும், இவள் புருஷகாரபூதையாகைக்கும் ஹேது என்னென்னில்: அவன் புருஷோத்தமனாய், பும்ஸ்த்வப்ரயுக்தமாய் வரும் காடிந்யம் நடையாடுகையாலும், "தேவதேவோ ஹரி: பிதா" என்கிறபடியே பித்ருத்வப்ரயுக்தமாய் வரும் ஹிதபரத்வத்தாலும், அதுக்கு மேலே ஸ்வேதரஸகலபதார்த்தஸார்த்தநிருபாதிக நிர்வாஹகனாகையாலே "தஹ; பச" என்னும்படியான க்ரௌர்யத்தாலும், அவனை ஆச்ரயிக்கும்போது புருஷகாரத்வாரா ஆச்ரயிக்கவேண்டும். இவள் நாரீணாமுத்தமை யாகையாலே, ஸ்த்ரீத்வப்ரயுக்தமாய் வரும் மார்தவத்தாலும், "த்வம் மாதா ஸர்வலோகாநாம்" என்கிறபடியே மாத்ருத்வப்ரயுக்தமான வாத்ஸல்யாதிசயத்தாலும், தத்தத்கர்மாநுகுண நிர்வஹணமில்லாமையால் வரும் மாதுர்யத்தாலும், அவனிற்காட்டில் இவளுக்கு நெடுவாசி யுண்டாகையால் இவள் புருஷகாரபூதையாகக்கடவள்.

ஆக, ஸ்ரீமத்பதார்த்தத்தாலே ஆச்ரயணோபகாரகமான விலக்ஷணபுருஷகாரயோகம் சொல்லிற்றாயிற்று. அனந்தரம், நாராயணபதம், இச்சேதநனுடைய பூர்வாபராதத்தர்சனத் தாலே கடல் கொதித்தாப்போலே, ஸ்வாபாவிகமான ஸௌசீல்யாதிகள் தலைசாயும்படி, அத்யுத்கதமான ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை ஆற்றி, புருஷகாரபூதையான பிராட்டி உத்பவித்த வாத்ஸல்யாதிகுணவிசேஷங்களைச் சொல்லுகிறது. ஸ்வாதந்த்ர்யாபிபூதமான குணதையமிறே, புருஷகாரகார்யமாயறுவது.

இந்த குணதையத்துக்குப் புருஷகாராபேக்ஷையுண்டாகில், உபாயம் ஸாத்யமுமாய் ஸாபேக்ஷமுமாம்; அநுத்பூதமான குணங்கள் உத்பூதங்களாகிறதாகையாலே, உபாயத்துக்கு ஸாத்யத்வமுண்டாம்; உபாயஸ்வரூபோத்பத்திக்கு ஸஹகாரிஸாபேக்ஷத்வமுண்டாகையாலே, பக்தியோபாதி அங்கஸாபேக்ஷத்வமுமாம்; ஸ்வரூபகதமாய் திரோஹிதமாய்க் கிடந்ததனை ப்ரகாசிப்பிக்குங்காட்டில் புருஷகாரத்துக்கு அங்கஸாதநத்வம் உண்டாமோ? என்ன ஒன்றுதபடி, ஆத்மதர்மமான பக்திவிசேஷத்துக்கு ப்ரகாசகமான கர்மயோகாதிகளை அங்கஸாதநமாகச் சொல்லாநின்றது; அதுக்கு மேலே, ஆத்மதர்மமாய் அப்ரகாசமான அபஹதபாப்மத்வாதிகுணங்களை ப்ரகாசிப்பிக்கிற ஈச்வரனுக்கு ப்ரதானஸாதநத்வவ்யவஹாரம் உண்டாகாநின்றது. ஆகையாலே, உபாயாந்தரவ்யாவ்ருத்திரூபமான ஸித்தத்வநைரபேக்ஷ்யங் கள் இரண்டும் குலையுமே என்னில்: உபாயமாவது:— இஷ்டாநிஷ்டப்ராப்திபரிஹாரகரமாய் இருப்பதொன்றாய், அப்படிப்பட்ட உபாயமாவது, ஜ்ஞானசக்த்யாதிகுணவிசிஷ்டனான ஈச்வரனாகையாலே வாத்ஸல்யாதிகுணங்களுக்கு உபாயத்வமில்லை; உள்ளது ஆச்ரயணோ பகாரத்தையே. ஆகையாலே உபாயபூதமான ஜ்ஞானசக்த்யாதிகளுடைய உத்பத்யாதிகளுக்குப் புருஷகாராபேக்ஷை இல்லாமையாலே, உபாயாந்தரவ்யாவ்ருத்திரூபமான ஸித்தத்வத்துக்கும் நிரபேக்ஷத்வத்துக்கும் ஒரு குறையில்லை. ஆகையிறே, "மாம்" என்கிற ஸ்வீகாரவிஷயத்திலே ஸ்வீகாரோபயோகியான ஸௌசீல்யாதிகளை அநுஸந்தித்து, "அஹம்" என்கிற ப்ரபவிமோசகன் பக்கலிலே ஜ்ஞானசக்த்யாதிகளை அநுஸந்தித்தது.

வாத்ஸல்யமாவது :—" வத்ஸம் லால்யதி " என்கிற வ்யுத்பத்தியாலே, அன்றீன்ற கன்றின் பக்கல் தாய் பண்ணும் வ்யாமோஹம். அதாவது:—சுவடுபட்ட புல்லையும் காற்கடையில் கொள்ளும் தசையிலும், தன் கடையிலின்றும் புறப்பட்ட கன்றினுடைய அழுப்பு நாற்றத்தையே தனக்கு போக்யமாக ஸ்வீகரித்துத் தன்னுடைய க்ஷீரத்தாலே அத்தை தரிப்பிக்குமாப்போலே, " தோஷோ யத்யபி தஸ்ய ஸ்யாத் " என்கிறபடியே ஆச்ரித கதமான தோஷங்களைத் தன் பேறாக மேல்விழுந்து போக்கித் தன் குணங்களாலே அவர்களை தரிப்பிக்கை. ஆத்மகுணாநுஸந்தானமாகையாலே, ஆச்ரயணானந்தரம் வரும் பாப விமோசன வ்யாபாரத்தோடு விரோதம் பிறவாது.

ஸ்வாமித்வமாவது:—இந்த வாத்ஸல்யத்துக்கு ஊற்றாய், " ஈச்வரப்ராப்தி ஆத்மாவுக்கன்று ; ஆத்மப்ராப்தி ஈச்வரனுக்கு " என்னும்படி இச்சேதநவஸ்துவை உடையனாகை. உடையானிறே உடைமையைப் பெறுகையிலே யத்னம் பண்ணுவான்.

ஸௌசீல்யமாவது:—இப்படி வத்ஸலனுமாய் வகுத்தவனுமாயிருந்தாலும், " தமஸ: பரஸ்தாத் " " ரஜஸ: பராகே " என்கிற தேசவிசேஷத்திலே, " அவாக்யநாதர: " என்கிறபடியே, தன்னுடைய விச்ருங்கலித மான ஐச்வர்யமடையத் தோற்றும்படி இருக்குமாகில், இத்தேசத்திலே அதிக்ஷுத்ரனான இச்சேதநனாலே ஆச்ரயிக்க ஒண்ணாதே? என்னவேண்டாதபடி, " மஹதோ மந்தைஸ்ஸஹ நீரந்த்ரேண ஸம்ச்லேஷஸ்வபாவ: சீலம் " என்று பெரியனான தான் தன்னைத் தாழவிட்டு, சிறியாரோடே ஒரு நீராகக் கலந்து பரிமாறுகையும்; பரிமாறுகின்றால், " ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே ராமம் தசராதாத்மஜம் " என்கிறபடியே, தன் வைபவம் தன் திருவுள்ளத்திற்படாதபடி பரிமாறுகையும். ஹே! க்ருஷ்ண! ஹே! யாதவ! ஹே! ஸகே! என்னலாம்படி

ஸௌலப்யமாவது:—இனி, ஒரு தேசகாலவிப்ரகர்ஷாதிகளாலே நினைத்தபோது ஆச்ரயிக்கை அசக்யமாயிருக்கையன்றியிலே, எப்போதும் எல்லாராலும் ஆச்ரயிக்கலாம்படி, அர்ச்சாவதாரஸுலபனாகை—ஸௌலப்யமாவது. பரமபதம், க்ஷீராப்தி தொடக்கமானவை, தேசவிப்ரகர்ஷத்தாலே ஆச்ரயிக்கவொண்ணாது. விபவாதிகள் இதாநீந்தநர்க்கு காலவிப்ரகர்ஷத்தாலே ஆச்ரயிக்கவொண்ணாது. அந்தர்யாமித்வாதிகள் அசக்ஷுர்விஷயமாகையாலே ஆச்ரயிக்கவொண்ணாது. இனி, இந்த காலவிப்ரகர்ஷத்தாலே வரும் குறையுமின்றியிலே, தேசவிப்ரகர்ஷத்தாலே வரும் குறையுமின்றியிலே, அசக்ஷுர்விஷயத்வத்தால் வரும் குறையுமின்றியிலே, " பின்னானார் வணங்கும் சோதித் திருமூழிக்களம் " என்கிறபடியே ஸர்வஸமாச்ரயணீயமாயிருவது, உகந்தருளின நிலமேயாகையாலே, ஸர்வஸௌலப்யம் பூர்ணமாயிருப்பது அர்ச்சாவதாரத்துக்கே.

தன் தோஷங்கண்டு இறாயாமைக்கு, வாத்ஸல்யத்தை அநுஸந்திக்கவேணும். அவன் மேன்மை கண்டு இறாயாமைக்கு ஸௌசீல்யத்தை அநுஸந்திக்கவேணும். அப்ராப்தனென்று இறாயாமைக்கு ஸ்வாமித்வத்தை அநுஸந்திக்கவேணும். அதீந்த்ரியனென்று இறாயாமைக்கு ஸௌலப்யத்தை அநுஸந்திக்கவேணும். தன்னுடைய தோஷமாதல் ; அவனுடைய அப்ராப்தியாதல்; அவன் மேன்மையாதல்; அவனதீந்த்ரியத்வமாதல்; இவை, நெஞ்சிலே கடையாடில், ஆச்ரயிக்க யோக்யதையில்லாமையாலே, அவற்றுக்கெதிர்த்தட்டாய், ஆச்ரயணகாரணமாய், புருஷகாரபூதையான பிராட்டியாலே உத்பவிக்கப்பட்டு, பின்னை அவள்தானே அழிக்க நினைக்கிலும், " அஹம் ஜீவிதும் உத்ஸஹே " " த்வாம் வா ஸீதே ஸலக்ஷ்மணம் " " த்வயி

கிஞ்சித் ஸமாபந்நே கிம் கார்யம் ஸீதயா மம" "தாமரையாளாகிலும் சிதகுரைக்குமேல் என்னடியாரது செய்யார் செய்தாரேல் நன்று செய்தார்" என்னும்படி பண்ணக்கடவதாய், ப்ரதமாசார்யரான நம்மாழ்வாராலே ஆச்ரயணைகாந்தமாக "நிகரில் புகழாய்! உலகம் மூன்றுடையாய்! என்னையாள்வானே!—திருவேங்கடத்தானே!" என்று வாத்ஸல்யாதிக்ரமத்திலே அநுஸந்திக்கப் பட்டிருக்கிற நாலு குணங்களையும் சொல்லிற்றாயிற்று.

ஈச்வரன் ஆச்ரயணீயனுமிடத்தில், ஆச்ரயணஸௌகர்யமுண்டானளவு போராதே, ஸம்ஸாரபயபீதனாய், பகவத்ப்ராப்திருசி வடிம்பிடும்படியான இவ்வதிகாரிக்கு ஸம்ஸாரஸம்பந்தத்தை அறுக்கைக்கும், பகவதநுபவஜநிதகைங்கர்யத்தைக் கொடுக்கைக்கும் ஏகாந்தமான ஸ்வபாவவிசேஷங்கள் வேணும். ஆகையால், உத்தரார்த்தத்தில் சொல்லுகிற விரோதிநிவ்ருத்திபூர்வகமான ப்ராப்யஸித்திக்கு ஏகாந்தமாய், அஹம் சப்தத்திலே உக்தமான ஜ்ஞானசக்த்யாதிகுணசதுஷ்கமும், அவற்றுக்குப் பெருநிலைநிற்கும் இரக்கமும் இப்பதத்திலே அநுஸந்தேயம்.

ஆச்ரிதருடைய ஹிதாஹிதங்களறியும் போதைக்கு ஸர்வஜ்ஞனாகவேணும். அறிந்தபடியே கார்யம் செய்கைக்கு ஸர்வசக்தி ஆகவேணும். ஸர்வசக்தனானாலும் இவன் பக்கலொன்றும் நச்சாதொழிகைக்கு அவாப்தஸமஸ்தகாமனாகவேணும். இத்தனையும் உண்டானாலும் தன் பேறாகக் கார்யம் செய்யும்போதைக்கு ஸர்வஸ்வாமியாகவேணும். அநாதிகாலம் கர்மாநுகுணமாக அறுத்தறுத்துத் தீற்றுகைக்குக் கருவியாய்ப் போந்த இவை ரக்ஷணத்துக்கு உறுப்பாகைக்கு இரக்கம் வேணும். ஆகையாலே ஸௌசீல்யாதிகுணசதுஷ்டயத்தோடு ஜ்ஞானசக்த்யாதிகுணபஞ்சகத்தோடு வாசியற இப்பதத்திலே அநுஸந்தேயம்.

நநு, பகவத்ஸ்வரூபகுணபூத்யாதிகளுக்கு அவ்யவஹிதவாசகமாயிருக்க, இந்த நாராயணசப்தம் ஸ்வரூபாதிகளை ஒழிய குணஜாதத்தில் குணைகதேசத்துக்கு வாசகமாகிறதென்னுமிடத்துக்கு நிர்ணயகப்ரமாணம் ஏதென்னில்: இவற்றுக்கெல்லாத்துக்கும் வாசகமேயாகிலும், "ப்ரபத்யே" என்று, ப்ரகரணம் ஆச்ரயணமானபடியாலே, அது கோபலீவர்தந்யாயத்தின்படியே ஆச்ரயணைகாந்தமான குணவிசேஷங்களையே குறிக்கக்கடவது. ஒரு மாணிக்கப்பேழையிலே நாட்டிவுள்ள ஆபரணங்களையடையச் சேமித்திட்டு வைத்தால், தந்தாமுக்கு அவ்வோகாலங்களில் அபிமதமான ஆபரணங்களை எடுத்துப் பூண்பாரோபாதி, இதுவும் ஸர்வார்த்தங்களுக்கும் வாசகமாயிருந்ததேயாகிலும், அவ்வோகாலங்களுக்கு அபேக்ஷிதமான அர்த்தவிசேஷங்களை எடுத்து விநியோகம் கொள்ளுமத்தனையொழிய, எல்லாவற்றையும் எடுக்கவேணுமென்கிற நியமமில்லை. உண்டாகில், ஸர்வத்துக்கும் உபாயோபேயத்வரூபமான விபாகமின்றியிலே ஒழியும். ஸமஸ்தகல்யாணகுணங்களுக்கும் ஆச்ரயமாயிருக்கச் செய்தேயும், உபாயத்வைகாந்தமான ஸ்வபாவவிசேஷங்களை அவன் பக்கலிலே அநுஸந்திக்குமதொழிய, ஏகாச்ரயஸ்தமென்று போகைகாந்தமான குணங்களை அநுஸந்தியாதே. வாச்யபூதனான அவன் பக்கல் அப்படியேயானால், வாசகபூதமான இந்த சப்தமும் அப்படியேயாமித்தனை. கோபலீவர்தந்யாயமாவது:— ப்ரயோஜகவ்ருத்தன் ப்ரயோஜ்யவ்ருத்தனைக் குறித்து 'காவ ஆநீயந்தாம்' என்று, 'பசுக்களைக் கொண்டுவா' என்றால், அந்த கோத்வஜாதி எருதின் பக்கலிலும் கிடக்கையாலே, எருதுகளையும் பசுக்களையும் சேரப் பிடித்துக்கொண்டு வரப்புகும். அப்போது 'பலீவர்தாஸ் திஷ்டந்து' என்று, 'எருதுகள் நிற்க' என்கிற விசேஷவிதானத்தாலே அவ்வெருதுகளையொழியப் பசுக்களைக் கொண்டு வருகை. அப்படியே இதுவும் எல்லாவற்றுக்கும் வாசகமேயாகிலும், இந்த சப்தம் இப்போது ப்ரகரணபலத்தாலே இக்குணவிசேஷங்களுக்கே வாசகமாகக்கடவது.

கிஞ்சித் ஸமாபந்நே கிம் கார்யம் ஸீதயா மம" "தாமரையாளாகிலும் சிதகுரைக்குமேல் என்னடியாரது செய்யார் செய்தாரேல் நன்று செய்தார்" என்னும்படி பண்ணக்கடவதாய், ப்ரதமாசார்யரான நம்மாழ்வாராலே ஆச்ரயணைகாந்தமாக "நிகரில் புகழாய்! உலகம் மூன்றுடையாய்! என்னையாள்வானே!—திருவேங்கடத்தானே!" என்று வாத்ஸல்யாதி க்ரமத்திலே அநுஸந்திக்கப் பட்டிருக்கிற நாலு குணங்களையும் சொல்லிற்றாயிற்று.

ஈச்வரன் ஆச்ரயணீயனுமிடத்தில், ஆச்ரயணஸௌகர்யமுண்டாமளவு போராதே, ஸம்ஸாரபயபீதனாய், பகவத்ப்ராப்திருசி வடிம்பிடும்படியான இவ்வதிகாரிக்கு ஸம்ஸார ஸம்பந்தத்தை அறுக்கைக்கும், பகவதநுபவஜநிதகைங்கர்யத்தைக் கொடுக்கைக்கும் ஏகாந்தமான ஸ்வபாவவிசேஷங்கள் வேணும். ஆகையால், உத்தரார்த்தத்தில் சொல்லுகிற விரோதிநிவ்ருத்திபூர்வகமான ப்ராப்யஸித்திக்கு ஏகாந்தமாய், அஹம் சப்தத்திலே உக்தமான ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகுணசதுஷ்கமும், அவற்றுக்குப் பெருநிலைநிற்கும் இரக்கமும் இப்பதத்திலே அநுஸந்தேயம்.

ஆச்ரிதருடைய ஹிதாஹிதங்களறியும் போதைக்கு ஸர்வஜ்ஞனாகவேணும். அறிந்தபடியே கார்யம் செய்கைக்கு ஸர்வசக்தி ஆகவேணும். ஸர்வசக்தனானாலும் இவன் பக்கலொன்றும் நச்சாதொழிகைக்கு அவாப்தஸமஸ்தகாமனாகவேணும். இத்தனையும் உண்டானாலும் தன் பேறாகக் கார்யம் செய்யும்போதைக்கு ஸர்வஸ்வாமியாகவேணும். அநாதிகாலம் கர்மாநுகுணமாக அறுத்தறுத்துத்தீற்றுகைக்குக் கருவியாய்ப் போந்த இவை, ரக்ஷணத்துக்கு உறுப்பாகைக்கு இரக்கம் வேணும். ஆகையாலே ஸௌசீல்யாதிகுணசதுஷ்டயத்தோடு ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகுணபஞ்சகத்தோடு வாசியற இப்பதத்திலே அநுஸந்தேயம்.

நநு, பகவத்ஸ்வரூபகுணபூத்யாதிகளுக்கு அவ்யவஹிதவாசகமாயிருக்க, இந்த நாராயணசப்தம் ஸ்வரூபாதிகளை ஒழிய குணஜாதத்தில் குணைகதேசத்துக்கு வாசகமாகிறதென்னுமிடத்துக்கு நிர்ணயகப்ரமாணம் ஏதென்னில்: இவற்றுக்கெல்லாத்துக்கும் வாசகமேயாகிலும், "ப்ரபத்யே" என்று, ப்ரகரணம் ஆச்ரயணமாகையாலே, அது, கோபலீவர்தந்யாயத்தின்படியே ஆச்ரயணைகாந்தமான குணவிசேஷங்களையே ஒதுக்கித் தரக்கடவது. ஒரு மாணிக்கப்பேழையிலே நாட்டிலுள்ள ஆபரணங்களடையச் சமைத்திட்டு வைத்தால், தந்தாமுக்கு அவ்வோகாலங்களில் அபிமதமான ஆபரணங்களை எடுத்துப் பூண்பாரோபாதி, இதுவும் ஸர்வார்த்தங்களுக்கும் வாசகமாயிருந்ததேயாகிலும், அவ்வோகாலங்களுக்கு அபேக்ஷிதமான அர்த்தவிசேஷங்களை எடுத்து விநியோகம் கொள்ளுமதொழிய, எல்லாவற்றையும் எடுக்கவேணுமென்கிற நியமமில்லை. உண்டாகில், ஈச்வரனுக்கு உபாயோபேயத்வரூபமான விபாகமின்றியிலே ஒழியும். ஸமஸ்தகல்யாணகுணங்களுக்கும் ஆச்ரயமாயிருக்கச் செய்தேயும், உபாயத்வைகாந்தமான ஸ்வபாவவிசேஷங்களை அவன் பக்கலிலே அநுஸந்திக்குமதொழிய, ஏகாச்ரயஸ்தமென்று போகைகாந்தமான குணங்களை அநுஸந்தியாதே. வாச்யபூதனான அவன் பக்கல் அப்படியேயானால், வாசகபூதமான இந்த சப்தமும் அப்படியேயாமித்தனை. கோபலீவர்தந்யாயமாவது:— ப்ரயோஜகவ்ருத்தன் ப்ரயோஜ்யவ்ருத்தனைக் குறித்து 'காவ ஆநீயந்தாம்' என்று, 'பசுக்களைக் கொண்டுவா' என்றால், அந்த கோத்வஜாதி எருதின் பக்கலிலும் கிடக்கையாலே, எருதுகளையும் பசுக்களையும் சேரப் பிடித்துக்கொண்டு வரப்புகும். அப்போது 'பலீவர்த்தாஸ் திஷ்டந்து' என்று, 'எருதுகள் நிற்க' என்கிற விசேஷவிதானத்தாலே அவ்வெருதுகளையொழியப் பசுக்களைக் கொண்டு வருகை. அப்படியே இதுவும் எல்லாவற்றுக்கும் வாசகமேயாகிலும், இந்த சப்தம் இப்போது ப்ரகரணபலத்தாலே இக்குணவிசேஷங்களுக்கே வாசகமாகக்கடவது.

ஆக, நாராயணபதத்தில் நாரசப்தம், "நாரசப்தேந ஜீவாநாம் ஸமூஹ: ப்ரோச்யதே புதை:" என்கிறபடியே ப்ராப்தாக்களான ப்ரத்யகாத்மாக்களைச் சொல்லி, அயநசப்தம், "இண்-கதௌ" என்கிற தாதுவிலே "ஸம்ஸாரார்ணவமக்நாநாம் விஷயாக்ராந்தசேதஸாம், விஷ்ணுபோதம் விநா நாந்யத் கிஞ்சிதஸ்தி பராயணம்" என்கிறபடியே உபாயவாசகமாய், ஆக நாராயணபதம், ஸர்வேச்வரனையே ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் ஸம்ஸாரநிஸ்தரணாதிகளுக்கு ஸாதநபூதனென்றதாய், அந்த ஸாதநஸமாச்ரயணத்துக்காக ஸௌசீல்யாதிகுணசதுஷ்கங்களை அநுஸந்தித்ததாய், கார்யகரமாகைக்கு ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகுணபஞ்சகங்களை அநுஸந்தித்ததாய்நின்றது.

அனந்தரம், குணவிசேஷவிசிஷ்டமான ஆச்ரயணீயவஸ்து "சுத்தேந மநஸா க்ராஹ்ய:" "ஸ்வப்நதீகம்யம்" "ஸஹைவ ஸந்தம் ந விஜாநந்தி தேவா:" "யமாத்மா ந வேத" "பொறியுணர்வவையிலன்" என்கிறபடியே ஐந்த்ரியகஜ்ஞாநகம்யம் அல்லாமையாலும், கண்டா[illegible]லது ஆச்ரயிக்கவொண்ணாமையாலும், ஆச்ரயணஸௌகர்யத்துக்காக, அவ்வஸ்துவை[illegible]ப்ரகாசிப்பிக்கக் கடவதாய், கீழ்ச்சொன்ன ஸௌலப்யமென்கிற ஆத்மகுணத்திலுடைய [illegible]பலமான ப்ரகாசத்தையுடைத்தான விலக்ஷணவிக்ரஹத்தைச் சொல்லுகிறது "சரணௌ" என்கிற பதம்.

ஸ்வரூபத்தோடு, ஸ்வரூபாச்ரயமான குணங்களோடு, வாசியற, சுத்தஸத்வமயமான, அப்ராக்ருததிவ்யஸம்ஸ்தானத்திலே, பொற்குப்பியில் மாணிக்கம் போலே புறம்பொசிந்து காட்டுகையாலும், அவ்வடிவுதான் "ந ஸந்த்ருசே திஷ்டதி ரூபமஸ்ய, ந சக்ஷுஷா பச்யதி கச்சநைநம்" "ந மாம்ஸசக்ஷுரபிவீக்ஷதே தம்" "அபச்யந்த: பரம் ரூபம்" என்கிற பரரூபமன்றியிலே விபவார்ச்சாவதாரரூபமாகையாலும், ஆச்ரயணகாந்தமாகக்கடவது.

அங்ஙனன்றியிலே, நாராயணபதத்திற்சொல்லுகிறபடியே ஈச்வரன் குணத்வாரா உபாயபூதனுமோபாதி, விக்ரஹத்வாராவும் உபாயபூதனுமென்று விக்ரஹத்திலுடைய ஸ்வதந்த்ரோபாயத்வம் தோற்றுகைக்காக, தனியே விக்ரஹத்தை உபாதாநம் பண்ணுகிறதென்னவுமாம். "சிந்தயந்தீ ஜகத்ஸூதிம் பரப்ரஹ்மஸ்வரூபிணம், நிருச்சவாஸதயா முக்திம் கதாந்யா கோபகந்யகா" "ப்ரஸாதபரமௌ நாதௌ மம கேஹமுபாகதௌ, தந்யோஹமர்ச்சயிஷ்யாமீத்யாஹ மால்யோபஜீவந:" என்கிறபடியே இடக்கையும் வலக்கையும் அறியாத இடைச்சி, போக்யமான பூவை விற்று வயிறு வளர்க்கும் மாலாகாரர், அடக்கமாறுவார், "பரமாத்மநி யோ ரக்தோ விரக்தோபரமாத்மநி" "மாற்பால் மனம் சுழிப்ப மங்கையர் தோள் கைவிட்டு" என்று தன்பக்கலிலே நிரதிசயமான ப்ராவண்யத்தைப் பிறப்பித்து, அதுவே கருவியாக இதரவிஷயவிரக்தியையும் பிறப்பித்து, தானே முடிய நடத்தக் கடவதாயிறே விக்ரஹமிருப்பது.

விக்ரஹமே உபாயபூதமாமாகில், விபவார்ச்சாவதாரரூபங்களைக் கண்டவர்களுடைய பகவத்விஷயத்தில் ப்ரவணராகாதொழிவானென்னென்னில்: எல்லார்க்குமொக்கக் காட்சி உண்டேயாகிலும், விஷயந்தான் ஸௌந்தர்யாதிகளை ஆவிஷ்கரியாமையாலே அந்யபரராகிறார்களல்லது, விக்ரஹத்துக்கு அந்த ஸ்வபாவமில்லாமையன்று. ஆகையிறே பாஷ்யகாரர் "ஸௌந்தர்யஸௌசீல்யாதிகுணாவிஷ்காரேண அக்ரூரமாலாகாராதீந் பரமபாகவதாந் க்ருத்வா" என்றருளிச்செய்ததும்.

ஆக, உக்தமான குணங்களுக்கு ப்ரகாசகமாக விக்ரஹத்தை உபாதாநம் பண்ணுகிறதாதல்; ஸ்வதந்த்ரஸாதநமாக உபாதாநம் பண்ணுகிறதாதலாகிறது. நேரே வாசகமாயிருப்பதொரு சப்தத்தையிட்டு விக்ரஹத்தைச் சொல்லாதே, சரணசப்தார்த்தமான திருவடிகளிலே விக்ரஹத்தை உபலக்ஷிக்கைக்கு ஹேதுவென்னென்னில்: இங்கு, உபாயதயா ஸ்வீகரிக்கிழிகிற அதிகாரி, கீழே திருமந்த்ரத்திலே ஸூசிக்ஷிதஸ்வரூபனுகையாலே, சேஷத்வப்ரகாசகமான இந்த வ்யவஹாரமொழிய அறியாமையாலும், ஸ்தனந்தயத்துக்கு மாதாவினுடைய ஸர்வாவயவங்களும் உத்தேச்யமாகாநிற்கச்செய்தேயும், ஸ்தனத்திலே ஒரு விசேஷப்ராப்தியுண்டாமோபாதி, இவனுக்கும் திருவடிகளிலே ஒரு விசேஷஸம்பந்தமுண்டாகையாலும், திருவடிகளைக் கொண்டு விக்ரஹத்தை உபலக்ஷிக்கிறது.

அனந்தரம் மேலில் பதத்வயமும், அதிகாரிகதமானவற்றைச்சொல்லுகிறது. இதில் சரணசப்தம்—"உபாயே க்ருஹரக்ஷித்ரோச் சப்தச் சரணமித்யயம், வர்த்ததே ஸாம்ப்ரதஞ்சைஷ உபாயார்த்தைகவாசக:" என்கிறபடியே உபாயவாசகமாய், "ச்ரியா ஸார்த்தமாஸ்தே" "ஸோச்நுதே ஸர்வாந் காமாந்" "ஸதா பச்யந்தி ஸூரய:" என்று சொல்லுகிறபடியே ப்ராப்யகோடியிலும் மூதலிட்டு, கீழ்ச்சொன்ன ஸ்ரீமத்தைக்கும், நாராயணசப்தோக்தமான குணவிசேஷங்களுக்கும், அநந்தரோக்தமான திவ்யமங்களவிக்ரஹத்துக்கும் உபேயவ்யாவ்ருத்தியைப் பண்ணித்தருகிறது.

"ப்ரபத்யே" என்று "பத்லு-கதௌ" என்கிற தாதுவிலே கத்யர்த்தமாய், "கத்யர்த்தா:—புத்யர்த்தா:" என்று, ஒரு ஜ்ஞானவிசேஷத்தைச் சொல்லுகிறது. அந்த ஜ்ஞானவிசேஷமாகிறது:— "அஹமஸ்ம்யபராதாநாமாலயோகிஞ்சநோகதி:" என்கிறபடியே ஸ்வாகிஞ்சந்யாத்யநுஸந்தானபூர்வகமாய், "ப்ரார்த்தநாமதி:" "யாச்ஞா ப்ரபத்தி:" என்கிறபடியே ப்ரார்த்தனுகர்ப்பமாய், "த்வமேவோபாயபூதோ மே பவ" "ததேகோபாயதாயாச்ஞா" என்கிறபடியே, தான் உபாயசரீரத்தில் அந்வயியாதே உபாயஸ்விகாராத்மகமாகையாலே உபேயசரீரத்திலும் அந்வயியாதே அதிகாரிக்கு விசேஷணமாய், மஹாவிச்வாஸாத்மகமான ப்ரபத்திவிசேஷம். "ப்ரபத்யே" என்று உத்தமனுகையாலே, "கீழ் உக்தமான விஷயத்தை உபாயதயா ஸ்வீகரிக்கிறேன்" என்று ஸ்வாநுஷ்டானமாகக் கிடக்கிறது.

அங்ஙனன்றியிலே, "கதி" என்று வியாபாரமாய், மாநஸகதியையும் வாசிககதியையும் காயிககதியையும் சொல்லிற்றாகவுமாம். மாநஸகதியாவது:-உபாயத்வேந அத்யவஸிக்கை; வாசிககதியாவது:–"ராகவம் சரணம் கத:" "அடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேன்" "நாராயணா! ஓ மணிவண்ணா! நாகணையாய்! வாராயென்னாரிடரை நீக்காய்" "த்வயவக்தா" என்று சொல்லுகிறபடியே, ரக்ஷித்தருளவேணுமென்று வாயாலே ப்ரார்த்திக்கை. காயிககதியாவது:- "அஞ்ஜலி: பரமா முத்ரா க்ஷிப்ரம் தேவப்ரஸாதிநீ" என்கிறபடியே, பகவத்ப்ரஸாதஹேதுபூதமான அஞ்ஜலியை ப்ரயோகிக்கை. அங்ஙனன்றியிலே, கிஷாதகாகாதிகளைப்போலே ரக்ஷகவஸ்து இருந்தவிடத்தே வருகை என்னவுமாம். இத்தைப்பற்றவிறே, "பத்தாஞ்ஜலி-புடம் தீநம் யாசந்தம் சரணாகதம்" என்று சதர்விதமாகச் சொல்லிற்று. இங்நானும் ஏகாச்ரயத்திலே உண்டானபோது அதிகாரபூர்த்தி ப்ரகாசிக்கக்கடவது. இவற்றிலே அந்யதமமாத்ரமானபோது பகவத்வைபவம் ப்ரகாசிக்கக்கடவது.

இதில் "சத்ருசனை நான் அத்யவஸிக்கிறேன்" என்று ஜாதிகுணவ்ருத்தாதிகளாலே ஒருவனை விசேஷியாமையாலே, இப்ப்ரபத்யநுஷ்டானம் ஸர்வாதிகாரமென்று தோற்றுகிறது. இனி, ருசியே வேண்டுவது. இந்த ருசி ப்ரயோஜகமாகையிறே, "ராவணோ

காம துர்வ்ருத்த:" என்று தொடங்கித் தன் நிகர்ஷாதிகளடையத் தன் வாயாலே சொல்லுவது; "ராவணஸ்யாநுஜோ ப்ராதா விபீஷண இதி ச்ருத:, சதுர்ப்பிஸ்ஸஹ ரக்ஷோபிர் பவந்தம் சரணம் கத:" என்று அருகிருந்தாரிலும் அவன் குறை சொல்லி க்ஷேபிப்பது; அதுக்கு மேலே "வத்யதாம்-பத்யதாம்" என்பதாகாநிற்கச் செய்தேயும் ஸ்ரீவிபீஷணப்பெருமாளை ரக்ஷித்தது; சரண்யரான பெருமாள் தாம், "யதி வா ராவணஸ் ஸ்வயம்" என்பது; அவனோடே சேர்ப்பிக்கும் பிராட்டி "தேந மைத்ரீ பவது தே யதி ஜீவிதுமிச்சஸி" என்று உபதேசிப்பதாகாநிற்கச்செய்தேயும், "ந நமேயம்" என்கிற ப்ரதிஜ்ஞை குலையாதொழிந்ததும். இப்பதத்திலே "அத்யவஸிக்கிறேன்" என்று அத்யவஸாயாத்மகஜ்ஞாநவிசேஷத்துக்கு ஆச்ரயமான அதிகாரிஸ்வரூபமும் அநுஸந்தேயம். அதாவது: திருமந்த்ரத்தில் பதத்ரயத்திலும் சொன்ன ஆகாரத்ரயமும்.

ஆக, இப்பதத்தாலே ஸகலஸாம்ஸாரிகதுரிதவிதூநநபூர்வமாக, நிரஸ்தாதிசயாஹ்லாத ஸுகபாவைகலக்ஷணமான ஸ்வாநுபவாநந்தத்தைக் கொடுக்கைக்கு அநாதிகாலம் அவஸர ப்ரதீக்ஷனாய், இவனுடைய வைமுக்யவைபவத்தாலே ப்ரதிஹதசக்திகனாய், ரக்ஷிக்கைக்கு இடம் பெறாதே போந்த ஈச்வரனுக்கு "ரக்ஷ்யாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே" என்கிறபடியே ரக்ஷணாவகாசமாய், சைதந்யப்ரயுக்தமாய், ச்யாமத்வயுவத்வாதிகளோபாதி அதிகாரி விசேஷணமாய், அதிகாரிநியமாபேக்ஷையில்லாமையாலும், "ஆயாஸஸ் ஸ்மரணே கோஸ்ய" என்று ஸ்மரணமாத்ரமாகையாலே அநாயாஸமாயும், "யதா ததா வாபி" என்கிறபடி ப்ராங்முகத்வாதிநியமாநபேக்ஷமாகையாலும், இதுதனக்கு "ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய" என்கிறபடியே ஸக்ருத்கரணமாகையாலும், அதிகாரிவிசேஷநியமாபேக்ஷமாய், அத்யாயாஸ ஸாத்யமாய், ப்ராங்முக வாதிநியமாபேக்ஷமாய், அஸக்ருதாவ்ருத்திரூபமான கர்மஜ்ஞாநாதிகளில் வ்யாவ்ருத்தமாய், ஆகிஞ்சந்யஸஹகாரியாய், பெருமாள் கடலைச் சரணம் புக்கு, "சாபமாநய" வோடே தலைக்கட்டினாப்போலேயன்றியிலே, இழிகிறவன் நேரே அகிஞ்சநாதிகாரியாகையாலும், எதிரி நேரே ஸர்வஸமாச்ரயணீயவிஷயமாகையாலும், பலாவ்யபிசாரியான உபாயாத்யவஸாயத்தை ஸ்வாநுஷ்டாநமாக்கிற்றாய்நின்றது.

இந்த உபாயமாகிறது, வேதாந்தங்களிலே ஸகலஸாதநாதிகமாகவும், "தேவாநாம் குஹ்யம்" என்கிறபடியே தேவரஹஸ்யமாகவும், எழுதப்படுகிறதொன்றானால், கர்மஜ்ஞாநாதிகளோபாதியாகிலும் அதிக்ருதாதிகாரமாகவேண்டாவோ வேதாந்தஸித்தமான இது? அதிக்ருதாதிகாரமன்றியிலே ஒழியவேணும். ஆனால், அவை அதிக்ருதாதிகாரம்; இது ஸர்வாதிகாரமென்று நிர்ணயித்துத் தருவாரரென்னில்: அவை த்ரைவர்ணிகாதிகாரமாக வேண்டுகிறது, அக்னிவித்யாங்ககமாகையாலே; இனி, அக்நிவித்யாங்ககமான கர்மாபேக்ஷையுண்டாகையாலே ஜ்ஞாநாதிகளும் அதிக்ருதாதிகாரம் ஆகிறதித்தனை போக்கி, சாஸ்த்ர ஸித்தமாகையன்று. அங்ஙனன்றாகில், சாஸ்த்ரஸித்தமான யாகயஜ்ஞநாமஸங்கீர்த்தநாதிகளில் ஸ்த்ரீசூத்ராதிகளுக்கு அந்வயமின்றியிலே ஒழியவேணும்; நிஷாதன் கபோதத்தைச் சரணம் புகாதொழியவேணும்; காகவிபீஷணாதிகள் சக்ரவர்த்தித்திருமகனைச் சரணம் புகாதொழியவேணும்!

சக்ரவர்த்தித்திருமகன் கடலைச் சரணம்புகுகிறவிடத்திலே, "ததஸ் ஸாகரவேலாயாம் தர்ப்பாநாஸ்தீர்ய ராகவ:, அஞ்ஜலிம் ப்ராங்முக: க்ருத்வா ப்ரதிசிச்யே மஹோததே:" என்று, ப்ராங்முகத்வாதிநியமங்களோடே சரணம் புக்காரென்றெழுதாநின்றது. ஆனால், நியமாந பேக்ஷ இப்ப்ரபத்தி என்கிறபடி என்னென்னில்: சக்ரவர்த்தித்திருமகனை ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான்

சரணம் புகுகிறவிடத்தில், "த்வாம் து திக் குலபாம்ஸநம்" என்று ராவணன் உபேக்ஷித்த காலமே காலமாக் கடல் கிட்டவே வாராநிற்கச்செய்தேயும், ஸ்நாநாசமநாதிகளும் பண்ணாதே, தாவிருந்தபடியே சரணம் புக்கானென்றெழுதுகையாலே, நியமாபேக்ஷை உண்டென்னவுமொண்ணாது. ஆகையால் "ஸந்த்யாவந்தநாதிகளோபாதி, விடவுமாம்; சிகாயஜ்ஞோபவீதாதிகளோபாதி கிடக்கவுமாம்." என்கிற அநியமம் அநுஷ்டாநத்வயத்திலும் ப்ரகாசிக்கிறது.

"ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய" என்கிறபடியே ஸக்ருத்கரணம் அமையுமாகில், அஸக்ருதாவ்ருத்திரூபமான உபாஸநாத்மகஜ்ஞானம் போலே இந்த அத்யவஸாயாத்மகஜ்ஞானமும், "ப்ரபத்யே" என்கிற வர்த்தமானத்தால் தைலதாராவதவிச்சிந்நமாய்ப் போரவேண்டும்படி தோன்றுகின்றது. அப்போது "ஸக்ருதேவ" எனகிற ஸக்ருத்கரணத்துக்கும் இவ்வர்த்தமானத்துக்கும் சேர்த்தியென்னென்னில்: "ஸக்ருதேவ" என்கிறவிடம், பகவத்விஷயீகாரத்துக்கு ஸக்ருத்கரணம் அமையுமென்னுமிடத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கிறது; வர்த்தமானம், யாவச்சரீரபாதம் காலக்ஷேபாபேக்ஷையாலும், அபிமதபலலாபத்வரையாலும், அநுவர்த்திக்குமிடத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கிறது. "யாவச்சரீரபாதம் அநுஷ்டியாநின்றாலும் பெறுகிற பலத்தின் கனத்தைப் பார்த்தால், 'ஸக்ருத்' என்கைக்கும் போராதபடிகாண் இருப்பது!" என்று எம்பார் அருளிச்செய்வர். அங்ஙனன்றியிலே, "ஸஹஸா சப்தத்துக்கு ஸக்ருதாதேசமாய், 'ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய' என்கிறது, 'ஸஹஸைவ ப்ரபந்நாய' என்கிறபடி" என்று ஆழ்வான் பணிக்கும். அதாகிறது: ஸம்ஸாரத்தில் பயாதிசயத்தாலும், பகவத்விஷயத்தில் ருச்யதிசயத்தாலும், "ச்ரத்தயா சரணம் யாதி" "ஆஜகாம முஹூர்த்தேந" என்று சொல்லுகிறபடியே த்வரையைக் கொண்டு ஆச்ரயிக்கை.

ஆக, பூர்வார்த்தத்தாலே அத்யவஸாயாத்மகஜ்ஞாநவிசேஷத்தையும், அதுக்கு உபேயாத்யவஸாயத்திற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தியையும், அந்த உபாயத்துக்கு ஸாத்யோபாயவ்யாவ்ருத்தியையும், அந்த ஸித்தோபாயத்தில் இழிகைக்கு விரோதியான பூர்வாபராதபயத்துக்கு நிவர்த்தகமான புருஷகாரவிசேஷத்தையும் சொல்லிற்றாயிற்று.

அனந்தரம், இதில் ஸ்வீக்ருதமான ஸித்தோபாயம் "தாவதார்த்திஸ் ததா வாஞ்சா தாவந் மோஹஸ் ததாஸுகம், யாவந் ந யாதி சரணம் த்வாமசேஷாகநாசநம்" என்று, ஆர்த்தாதிகளான சதுர்விதாதிகாரிகளுக்கும் ஸாதாரணமாகையாலே, இவர்களில் கீழ் உபாயஸ்வீகரணம் பண்ணி நிற்கிறவன் எந்த அதிகாரி என்கிற அபேக்ஷையிலே, "முமுக்ஷுர் வை சரணமஹம் ப்ரபத்யே" "ப்ரஹ்மணோ மஹிமாநமாப்நோதி" என்கிறபடியே பலவிசேஷப்ரார்த்தநாரூபாத்யவஸாயத்தாலே இவனை விசேஷிக்கிறது: உத்தரார்த்தம். ஆக, பூர்வார்த்தத்தாலே உபாயப்ரார்த்தனம் பண்ணிற்றாய், உத்தரார்த்தத்தாலே தத்பலமான உபேயத்தை ப்ரார்த்திக்கிறதென்றதாயிற்று.

நநு, உபாயப்ரார்த்தனமாவது:—ஸ்வேஷ்டாநிஷ்டப்ராப்திபரிஹாரங்களுக்கு நீயே ஸாதனமாகவேணும் என்கிற அபேக்ஷையிறே. ஸ்வர்க்ககாமனாய் ஜ்யோதிஷ்டோமத்திலே இழியுமோபாதி, "நமக்கு ப்ராப்யமான இஷ்டம் இன்னது; பரிஹார்யமான அநிஷ்டமின்னது" என்று பிறந்த நிர்ணயத்துக்கு அனந்தரமிறே தததநுகுணமான உபாயஸ்வீகாரத்தில் இழிவது; இனி, ப்ராப்யாபேக்ஷை பண்ணுகிறது: தர்மார்த்தாதிகளான ப்ராப்யாந்தரங்களிற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லுகைக்காகவோ? அங்ஙனன்றியிலே உபாயதயா

ஸ்வீக்ருதனானவனுக்கு ப்ராப்யவிசேஷஜ்ஞானம் பிறக்கைக்காகவோ? ப்ராப்யவிசேஷத்தை ப்ரார்த்தித்தாலன்றி அத்தைத்தாரானென்றோ? என்னில்: உபாயஸ்வீகாரபூர்வபாவியான முமுக்ஷுத்வத்தாலே தர்மகாமாதிகளிற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி ஸித்திக்கையாலும், ஸ்வீக்ருதோபாயம் ஸர்வஜ்ஞமாகையாலும், ஸ்வீக்ருதனுமாய் ஸர்வஜ்ஞனுமாயிருக்கைக்கு ஒரு ப்ரயோஜனமில்லாமையாலும், உபாயஸ்வீகார ப்ராப்யாபேக்ஷாப்ரதீக்ஷணுயிருக்கைக்கு ஒரு ப்ரயோஜனமில்லாமையாலும், உபாயஸ்வீகார மொழிய ப்ராப்யாபேக்ஷைபண்ணவேண்டா; இனி, ப்ராப்யத்தைத் தரவேணுமென்ற பேக்ஷிக்கை ப்ராப்யாபேக்ஷையாகில், உபாயஸ்வீகாரரூபமான பூர்வார்த்தத்துக்கு ப்ரயோஜனமில்லை. ஆகையாலே பூர்வார்த்தாநுஸந்தானம் பண்ணுதல், உத்தரார்த்தாநுஸந்தானம் பண்ணுதலொழிய உபயாநுஸந்தானம் பண்ணுகை புநருக்தமாய்த் தலைக்கட்டுமேயென்னில்:

பூர்வார்த்தாநுஸந்தானமாத்ரத்தாலே உபேயலாபம் ஆர்த்தமாய் வருமேயாகிலும், "அத்யாத்மயோகாதிகமேந தேவம் மத்வா தீரோ ஹர்ஷசோகௌ ஜஹாதி" "தரதி சோகமாத்மவித்" என்று, முமுக்ஷுவுக்கு பலம் சொல்லுகிறவிடத்தில் சோகநிவ்ருத்திமாத்ரத்தைப் புருஷார்த்தமாக்குவது; "தத்ஸுக்ருதது்ஷ்க்ருதே தூநுதே" என்று புண்யபாபரூபகர்ம விமோசனமாத்ரத்தைப் புருஷார்த்தமாக்குவது; "விஜ்ஞாநஸாரதிர் யஸ்து மந: ப்ரக்ராஹவாந் நர: ஸோத்வந: பாரமாப்நோதி தத் விஷ்ணோ: பரமம்பதம்." என்று ஒரு தேசவிசேஷ ப்ராப்தியைப் புருஷார்த்தமாக்குவது; "ஏஷ ஸம்ப்ரஸாதோஸ்மாச்சரீராத் ஸமுத்தாய பரம் ஜ்யோதிருபஸம்பத்ய ஸ்வேந ரூபேணாபிநிஷ்பத்யதே" என்கிறபடியே ஸ்வஸ்வரூபப்ராப்தியைப் புருஷார்த்தமாக்குவது; "நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யமுபைதி" என்று, பரமஸாம்யாபத்தியைப் புருஷார்த்தமாக்குவது; "ஏதமாநந்தமயமாத்மாநமுபஸங்க்ராமதி" என்று பகவத்ஸாமீப்யத்தைப் புருஷார்த்தமாக்குவது; "ஸோச்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ ப்ரஹ்மணா விபச்சிதா" என்று, பகவத்குணாநுபவத்தைப் புருஷார்த்தமாக்குவது; "விஜ்ஞாதாநந்தோ ப்ரஹ்மயோநி:" "ரஸம் ஹ்யேவாயம் லப்த்வாநந்தீ பவதி" என்று, பகவதநுபவஜநிதமான பரமாநந்தத்தைப் புருஷார்த்தமாக்குவது; "யேந யேந தாதா கச்சதி தேந தேந ஸஹ கச்சதி" என்று பகவதநுவ்ருத்திரூபமான கைங்கர்யத்தைப் புருஷார்த்தமாக்குவதாய், ஆக இப்படி சோகநிவ்ருத்யாதிகளைப் புருஷார்த்தமாகச் சொல்லுகிற தத்தத்வாக்யவிசேஷங்களில் சரமபுருஷார்த்தநிஷ்கர்ஷம் பிறவாமையாலே, அந்த புருஷார்த்தவிசேஷத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக உபாயஸ்வரூபவிசேஷப்ரத்யாயகமாக பூர்வார்த்தம் உதிக்கையாலும், உத்தரார்த்தம் உதிக்கையாலும் பௌநருக்த்யமில்லை.

உபேயதயா வரணமும் உபாயதயா வரணமுமிறே இரண்டுக்கும் க்ருத்யம். உபேயத்வேந வரித்தபோது உபாயாபேக்ஷையுண்டு; உபாயத்வேந வரித்தபோது உபேயாபேக்ஷையுண்டு; ஆகையால் உபயமும் அபேக்ஷிதமாகக் கடவது. உபேயத்வவரணமாவது:— அவன் திருவடிகளிலே கைங்கர்யத்தையே உபேயமாக அத்யவஸிக்கை. உபாயத்வவரணமாவது:— அவன் திருவடிகளை உபாயமாக அத்யவஸிக்கை. அத்யவஸாயத்வயமும் இவ்வதிகாரிக்கு அபேக்ஷிதம். அநந்யஸாதநத்வஸித்திக்கு உபாயாத்யவஸாயம் வேணும்; அநந்யபோகத்வஸித்திக்கு உபேயாத்யவஸாயம் வேணும். உபாயவிசேஷாத்யவஸாயம் ப்ரயோஜநாந்தரபரனுக்கும் உண்டாகையாலே, தத்வ்யாவ்ருத்திஸித்திக்கு உபேயாத்யவஸாயம் வேணும்; ஸாதகனுக்கும் உபேயாத்யவஸாயம் உண்டாகையாலே தத்வ்யாவ்ருத்திஸித்திக்கு உபாயாத்யவஸாயம் வேணும். ஸாதகன்தானே "இஷ்டம் மநீஷாண, அமும் மநீஷாண, ஸர்வம் மநீஷாண" என்று உபேயவிசேஷத்தை அபேக்ஷியாநின்றானே; "தைத்யஸங்கபராஜிதா:, சரணம் த்வாமநுப்ராப்தா:" என்று ப்ரயோஜநாந்தரபரனுக்கு

உபாயாத்யவஸாயமுண்டே. தத்வ்யாவ்ருத்திஸித்திக்கும் "அந்தரிக்ஷகதச் ஸ்ரீமாந்" "ஸ து நாகவரச் ஸ்ரீமாந்" என்கிறபடியே உபாயோபேயாத்யவஸாயங்களாகிற மஹைச்வர்யம் இவ்வதிகாரிக்கு அபேக்ஷிதமாகையாலே, அவை இரண்டையும் இரண்டு வாக்யத்தாலும் சொல்லுகிறது. அத்தைப்பற்றவிறே "முமுக்ஷுர் வை சரணமஹம் ப்ரபத்யே" என்று ச்ருதமாயிற்றதும்.

இதில் "ப்ரபத்யே" என்று ஸ்வீக்ருதமான உபாயத்தினுடைய பலமான கைங்கர்யத்தை அபேக்ஷிக்கக்கடவதாகக் கொண்டு, அதுக்கு ப்ரதிஸம்பந்திவிசேஷாதீநத்வம் உண்டாகையாலே, அந்த ப்ரதிஸம்பந்தியினுடைய பூர்த்திபூரணபூர்வகமாக அநுஸந்திக்கிறது.

அதில் "ஸ்ரீமதே" என்கிறபதம், கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்தியைப் பூரிக்கிறது. சேஷத்வப்ரதிஸம்பந்தி ஒரு மிதுனமானவோபாதி, கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்தியும் ஒரு மிதுனமாயிறே இருப்பது. ஆகையாலே "பெரியபிராட்டியாரோடே நித்யஸம்யுக்தனானவனுக்கு" என்கிறது. "வைகுண்டே து பரே லோகே ச்ரியா ஸார்த்தம் ஜகத்பதி:, ஆஸ்தே விஷ்ணுரசிந்த்யாத்மா பக்தைர் பாகவதைஸ் ஸஹ" என்கிறபடியே ஒரு விபூதியாக மிதுனபோகபராயிறே இருப்பது. ஆகையிறே அத்திரளினின்றும் பிரிகதிர்ப்பட்டுத் தொடர்ந்தடிமைசெய்ய வந்தவர்களும், "பவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா கிரிஸாநுஷு ரம்ஸ்யதே, அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி" என்றதும்; அந்த இளையபெருமாளோபாதி அடிமை செய்ய ஆசையுடையாரும், "கோலத் திருமாமகளோடு கூடின உன்னைக் கூடவேணும்" என்றதும்; "யுவா குமார:" "ஏஷ வாமநி:, ஏஷ பாமநி:" என்றாப்போலே ஓதுகிற, "பும்ஸாம் த்ருஷ்டி-சித்தாபஹாரி"யான அவனுடைய வடிவழகையும், சீலாதிகுணவிசேஷங்களையும், தலைநீர்ப்பாட்டிலே அநுபவிப்பது: அநுபவித்தவள் உன்மத்தையாவது; அவள் தன்னுடைய ஓரோ அவயவங்களிலே ஆழங்காற்பட்டு, "அல்லி மலர் மகள் போகமயக்குக்கு" ஆனாய், அவன் தானும் உன்மத்தனாவதாய் ப்ராந்தமிதுனமாய், துவண்டு செல்லும்போது, சிசிரோபசாரம் பண்ணுவது; வ்யஜநாதிகளைப் பரிமாறுவது; படிக்கமிடுவதாய்ப்போலே காணும் மிதுனத்துக்குச் செய்யும் கிஞ்சித்காரமாயறுவது; ஆகையாலே, ஒரு மிதுனமே ப்ராப்யம்.

இவற்றிலே, அந்யதமத்தை ப்ராப்யமாக நினைக்கையாவது: விநாசத்தோடே தலைக்கட்டுகை. பிரிக்கையிறே, தங்கை மூக்கறுப்புண்டதும், தமையன் தலையறுப்புண்டதும். பரிமளம் பூவை ச்லாக்யமாக்குமாப்போலேயும், ப்ரபை மாணிக்கத்தை ச்லாக்யமாக்குமாப்போலேயும், இவளாலேயிறே அவனுக்கு போக்யத்வம். "ச்ரத்தயா தேவோ தேவத்வமச்நுதே" என்னக்கடவதிறே. சேஷிக்கு அதிசயத்தைப் பண்ணுகையிறே சேஷவஸ்துவுக்கு க்ருத்யம்; இவளாலே அவனுக்கு நிறமுண்டாகையாவது: "விஷ்ணுபத்நீ" "விஷ்ணோச்ச்ரீ:" என்கிறபடியே இத்தலையில் சேஷத்வம் ப்ரகாசிக்கை. இந்த ஸ்ரீ சப்தத்தாலே கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்திதயா முக்தநித்யாதிகளாலே ஸேவிக்கப்படாநின்றுளென்கிற ஆகாரமும், ஸ்வபோகஸௌக்யத்தாலே அவனை ஸேவிக்குமென்கிற ஆகாரமும் தோற்றுகிறது. ஆக, இப்பதத்தாலே பிராட்டியும் ஸர்வேச்வரனும் சேரவிருந்த சேர்த்தியிலே அடிமை செய்யக்கடவன் என்னும் அர்த்தவிசேஷம் சொல்லிற்றாயிற்று.

அவ்வடிமைதான், அநுபவஜநிதப்ரீதியூற்றாக விளையுமதாகையாலும், அநுபவஜநிதப்ரீதிதான், அநுபாவ்யவிஷயாதீனமாகையாலும், அந்த கைங்கர்யத்துக்கடியான ப்ரீதிக்கு நாற்றங்காலான ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிபூர்த்தியைச் சொல்லுகிறது — நாராயணபதம். "அச்நுதே-காமாந்" "லப்த்வாநந்தீ பவதி" "இமாந் லோகாந்-அநுஸஞ்சரந்" "ஸதா பச்யந்தி"

என்கிறபடியே, ஸ்வரூபரூபகுணாத்யநுபவம் ப்ரீதிக்கு ஹேதுவாகக்கடவது. ப்ரீதி, கைங்கர்யஹேதுவாகக்கடவது. இல்லையாகில் "ஸ்ரீமதே" என்கிறவிடத்தில் சதுர்த்தியே அமையும்; கைங்கர்யப்ரகாசமாகைக்கு நாராயணபதம் வேண்டாவே. ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகள் நாலுக்கும் வாசகமாகையாலே, அநுபாவ்யவிஷயபூர்த்தியைக் காட்டக்கடவது நாராயணபதம்.

நாரசப்தம், ரூபகுணவிபூதிகளுக்கு வாசகமாகிறது. அயநபதம், இவை மூன்றுக்கும் நிர்மலமான ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறது. அந்த ஸ்வரூபத்தைப் பார்த்தால் "ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம" என்கிறபடியே, அசித்திற் காட்டில் அத்யந்தவ்யாவ்ருத்தமான த்ரிவிதாத்மஸ்வரூபத்திலும் அத்யந்தவ்யாவ்ருத்தமாயிருக்கும். ரூபத்தைப் பார்த்தால் "ந பூதஸங்கஸம்ஸ்தாநோ தேஹோஸ்ய பரமாத்மந:" என்று அப்ராக்ருதமாயிருக்கையாலும், அஸ்த்ரபூஷணாத்யாயத்திற்சொல்லுகிறபடியே ஸகலஜகதாதாரமாகையாலும், ப்ராக்ருதமுமாய், ஆதேயமுமான ஸர்வசேதநசரீரங்களிலும் அதிகமாயிருக்கும். "அபஹதபாப்மா விஜரோ விம்ருத்யுர்விசோகோ விஜிகத்ஸோபிபாஸஸ் ஸத்யகாமஸ் ஸத்யஸங்கல்ப:" "யஸ் ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸர்வவித்" "ஜ்ஞாநசக்திபலைச்வர்யவீர்யதேஜாம்ஸ்யசேஷத:, பகவச்சப்தவாச்யாநி விநா ஹேயைர் குணாதிபி:" "ஸ்வவீர்யசக்த்யாதிகுணைகராசி:, பர: பராணாம் ஸகலா ந யத்ர க்லேசாதயஸ் ஸந்தி" என்கிறபடியே, ஹேயகுணாஸம்ஸ்ருஷ்டமாய், "யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே" என்கிறபடியே நிஸ்ஸீமமுமாய், "நேதி நேதி" என்கிறபடியே அபரிச்சிந்நமுமான கல்யாணகுணங்களும், ஹேயகுணஸம்ஸ்ருஷ்டமுமாய் பரிச்சிந்நமுமான ஸர்வசேதந குணங்களிலும் அதிகமாயிருக்கும். "யஸ்யசாயாம்ருதம்" "யஸ்ய ம்ருத்யு:" "பாதோஸ்ய விச்வாபூதாநி, த்ரிபாதஸ்யாம்ருதம் திவி" என்கிறபடியே, உபயவிபூதியும் விபூதிகோடிகடிதையாகையாலே, பரிச்சிந்நவிபூதிகளில் அதிகையாயிருக்கும்.

ஆக, இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் ஸர்வாதிகனாய், "பதிம் விச்வஸ்ய" "பதிம் பதீநாம்" இத்யாதிகளான ச்ருதிசதங்களில் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வஸ்வாமியான ஸர்வேச்வரன் நாராயணசப்தத்திலே கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்தியா சொல்லப்படுகையாலே, "ஸர்வம் பரவசம் து:க்கம்" "ஸேவா ச்வவ்ருத்திராக்யாதா" "அபரப்ரேஷ்யபாவாத்" என்கிற வாக்யங்களிற்சொல்லுகிற ஸேவாநிஷேதம் அஸேவ்யஸேவாவிஷயம். இல்லையாகில், "ததுபாஸிதவ்யம்" "ததந்வேஷ்டவ்யம்" "தத் வாவ விஜிஜ்ஞாஸிதவ்யம்" "ஸோந்வேஷ்டவ்ய:" "ஆத்மாநமேவ லோகமுபாஸீத" "காரணந்து த்யேய:" "ஸ வை வேதிதவ்ய:", "த்யேயஸ் ஸதா" "த்யேயோ நாராயணஸ் ஸதா" "வாஸுதேவஸ்ய ச்சாயா நாதிசீதா ந கர்மதா, நரகாங்காரசமநீ ஸா கிமர்த்தம் ந ஸேவ்யதே" என்று பகவத்ஸேவாவிதாயகமான வாக்யங்களோடு விரோதிக்கும். பதிவ்ரதைக்குப் புருஷாந்தரஸ்பர்சமன்றோ த்யாஜ்யமாயிருப்பது; ஸ்வபர்த்ருஸ்பர்சமன்றே.

அனந்தரம், பகவத்ஸ்வரூபரூபகுணவிபூத்யாதிகளை அநுபவித்து அந்த பகவதநுபவஜநிதப்ரீதிப்ரகர்ஷம் ப்ரேரிக்க "ஹா வுஹா வுஹா வு, அஹமந்நமஹமந்நமஹமந்நம்" "யேநயேந தாதா கச்சதி தேந தேந ஸஹ கச்சதி" "இமைத்து நல்ல மேன்மக்களேத்த" "சூட்டு நன் மாலைகள் தூயனவேந்தி" இத்யாதிகளிற்சொல்லுகிறபடியே விரோதிநிவ்ருத்திபூர்வகமாக ஒரு தேசவிசேஷத்திலே போய் வாசிகமாகவும் காயிகமாகவும் பண்ணும் கிஞ்சித்காரங்களை ப்ரார்த்திக்கிறது: "ஆய" என்கிற சதுர்த்தியாலே. அபிமதலாபம் விரோதிநிவ்ருத்தி பூர்வகமாகவன்றி உதியாமையாலே இங்குப் பண்ணுகிற கைங்கர்யாபேக்ஷையாலே விரோதி

நிவ்ருத்தியும் ப்ரார்த்திக்கையாகக்கடவது. இரண்டும் அபேக்ஷிதமாகில் இரண்டையும் ப்ரார்த்தியாதே, கைங்கர்யத்தையே ப்ரார்த்திப்பானென்னென்னில்: கைங்கர்யஸித்தியே பரமப்ரயோஜனம். அதுக்கு ப்ரதிபந்தகமாகையாலே விரோதியினுடைய நிவ்ருத்தி அபேக்ஷிதமாகிறதித்தனை போக்கி, ஜராமரணமோக்ஷார்த்தமாக இழிந்த கேவலனைப்போலே ஸ்வயம் உத்தேச்யமல்லாமையாலே வந்த அப்ராதான்யம் தோற்ற அத்தை எடாதொழிகிறது. விரோதிநிவ்ருத்தியை அவன் ஸ்வயம்ப்ரயோஜனமாக நினைத்திருக்கும்; இவன் கைங்கர்ய விரோதியாய த்யாஜ்யமென்று நினைத்திருக்கும். ஸம்ஸாரபயமிறே அவனுக்குள்ளது; பகவத்ப்ராவண்யமுள்ளது இவனுக்கேயிறே. சரமச்லோகத்தில் விரோதிநிவ்ருத்தியை ப்ரதானமாகச்சொல்லிற்று:ஸ்வயமுத்தேச்யமாய் அன்று; ஆத்மாவுக்கு ஸ்வாபாவிகதர்மமான கைங்கர்யம் ப்ரகாசிக்கைக்கு நடுவில் இடைச்சுவர் போகவேண்டுவதென்னும் நினைவாலே.

இச்சதுர்த்தி, 'தாதர்த்த்யே சதுர்த்தி' யாய், சேஷத்வவாசியாயற்றதேயாகிலும், கீழ்ப் பண்ணின ப்ரபத்திக்கு சேஷத்வமாத்ரம் பலமல்லாமையாலே, "அகிஞ்சித்கரஸ்ய சேஷத்வாநுபபத்தி:" என்கிறபடியே சேஷத்வபலமான சேஷவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறது. ஜ்ஞானமில்லாதவன்று ஸ்வரூபம் அஸந்நேவ' ஆமோபாதியும், அநுஷ்டானமில்லாதபோது அந்த ஜ்ஞானந்தான் 'அஸந்நேவ' ஆமோபாதியும், சேஷவ்ருத்தியில்லாதபோது சேஷத்வமும் அஸத்கல்பமாகக்கடவது. ஆகவிறே மகாரத்துக்கு, மேலில் சதுர்த்தி விவரணமாயிற்றது. சேஷத்வம் இங்கே ஸித்தியாநிற்கச்செய்தேயும், ஒரு தேசவிசேஷம் தேடிப்போகவேண்டுகிறது, சேஷவ்ருத்திஸித்திக்காகவிறே. உபாயஸ்வீகாரத்துக்கு முன்னே உண்டே சேஷத்வஜ்ஞானம்; ஆகையன்றோ திருமந்த்ரத்துக்குப் பின்பு த்வயமாகவேண்டிற்று. ஆகையாலே சேஷத்வஜ்ஞானம் முற்படக்கடவது. அனந்தரம், உபாயஸ்வீகாரமாகக்கடவது. அனந்தரம் கைங்கர்யரூபமான ப்ராப்யத்தினுடைய ப்ரார்த்தனமாகக்கடவது.

ப்ராப்யாபேக்ஷைக்கனந்தரமன்றோ தல்லாபஹேதுவான உபாயஸ்வீகாரம் பண்ணுவது. ஆனால், "அர்த்தார்த்தீ ராஜகுலம் கச்சேத்" "மந்தாக்நிர் நாம்பு பிபேத்" "ஜ்யோதிஷ்டோமேந ஸ்வர்க்ககாமோ யஜேத" என்கிறப்போலே, உபேயாபேக்ஷையுடையவனுக்கு உபாயாபேக்ஷையாகையாலே, உத்தரார்த்தம் முற்பட்டு, பூர்வார்த்தம் பிற்படவேண்டாவோ? என்னில்: வ்யுத்பத்திதசையில் அது வேண்டுவது; அநுஷ்டானதசையில் மாறுடியிருக்கும். ஜ்யோதிஷ்டோமாநுஷ்டானநந்தரமன்றோ ஸ்வர்க்கஸித்தி.

ஆக, இச்சதுர்த்தியாலே சேஷத்வத்தைப் பூரித்துத் தரும் சேஷவ்ருத்தியை ப்ரார்த்திக்கிறது. இது ப்ரார்த்தநாரூபம் என்னுமிடத்தில் ப்ரமாணமென்னென்னில்: கீழ் உபாயஸ்வீகாரம் பண்ணினவன், லப்தாபிமதனாயிருக்குமவனல்லாமையாலும், அபிமதபலலாபதசையில்லாமையாலும், இவ்வர்த்தவிவரணம் பண்ணின பாஷ்யகாரர் "பவாநி" என்று ப்ரார்த்திக்கையாலும், ப்ரதமாசார்யரான நம்மாழ்வார் "அடிமை செய்ய வேண்டும்" என்று ப்ரார்த்திக்கையாலும், ப்ரார்த்தனரூபமாகக்கடவது. ஆகையாலே, கைங்கர்யப்ரார்த்தனம் பண்ணுகிறதாய் இப்பதம், "ஒழிவில் காலமெல்லாமுடனாய் மன்னி வழுவிலா அடிமை செய்யவேண்டுநாம்" என்று கைங்கர்யவிசேஷணமாகச் சொல்லுகிற ஸார்வகாலாதிசப்தங்களாலே அந்த கைங்கர்யப்ரகாரத்தைச் சொல்லுகிறது.

ஸர்வகாலசப்தத்தாலே "ந ச புநராவர்த்ததே ந ச புநராவர்த்ததே" "அநாவ்ருத்திச் சப்தாதநாவ்ருத்திச் சப்தாத்" என்கிறபடியே யாவதாத்மபாவி அநுபாவ்யமான போகத்தை ப்ரார்த்திக்கிறது. இத்தாலே " கதாகதம் காமகாமாலபந்தே " கத்வா கத்வா நிவர்த்தந்தே

சந்த்ரஸூர்யாதயோ க்ரஹா:” என்கிறபடியே, தேசாந்தரத்திலே த்ரவ்யத்தை ஆர்ஜித்து தேசாந்தரத்திலே அறவிற்றிட்டு ஜீவித்து, மாண்டவாறே தேசாந்தரம் போவாரோபாதி, இங்கே ஆர்ஜிதமான புண்யத்தை அநுபவித்து போகாவஸானத்திலே, “யதேதமாகாசம், ஆகாசாத் வாயுர், வாயும் பூத்வா தூமோ பவதி, தூமோ பூத்வா அப்ரம் பவதி, அப்ரம் பூத்வா மேகோ பவதி, மேகோ பூத்வா ப்ரவர்ஷதி” என்று சொல்லுகிற க்ரமத்திலே புநராவ்ருத்தி லக்ஷணமான ஸ்வர்க்காத்யைச்வர்யபோகத்திற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லிற்று.

ஸர்வதேசசப்தத்தாலே திவ்யவேச்மம், திருமாமணிமண்டபம், திவ்யோத்யானம் தொடக்கமான, பரமபதத்தில் போகஸ்தானங்களோடு, ஆமோதப்ரமோதஸம்மோதரூபமான வ்யூஹஸ்தானங்களோடு; லீலாவிபூதியில் வ்யூஹவிபவார்ச்சாவதாராதிஸ்தானங்களோடு வாசியற, “தஸ்ய ஸர்வேஷு லோகேஷு காமசாரோ பவதி” “இமாந் லோகாந் காமாந்நீ காமரூப்யநுஸஞ்சரந்” என்கிறபடியே தேசபரிச்சேதமில்லாதபடி அடிமைசெய்யப் பெறவேணுகவேணுமென்கிறது. இத்தால் தேசபரிச்சிந்நமானகேவலனுடைய போகத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது. அதாவது: ஸாம்ஸாரிகமான சப்தாதிவிஷயங்களினுடைய அநுபவம் கர்மஜநிதஸம்ஸாரவசவர்த்திகளான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கே போக்யமாயிருக்கையாலும், ஆத்மாநுபவஸுகத்தைப்பற்ற அதிக்ஷுத்ரமாயிருக்கையாலும், சப்தாதிவிஷயங்களில் அந்வயமில்லை; “ஏகாந்திநஸ் ஸதா ப்ரஹ்மத்யாயிநோ யோகிநோ ஹி யே, தேஷாம் தத் பரமம் ஸ்தாநம் யத் வை பச்யந்தி ஸூரய:” என்று அநந்யப்ரயோஜநரான பரமைகாந்திகளாலே அநுபாவ்யமான அபரிச்சிந்நபகவதநுபவத்தில் அந்வயமில்லாமையாலும், அணுபரிமாணனான ஆத்மாவே போக்யமாயிருக்குமே; ஆகையாலே அவ்வாத்மாநுபவம் தேசபரிச்சிந்நம்.

ஸர்வாவஸ்தாசப்தத்தாலே கீழ்ச்சொன்ன ஐச்வர்யம்போலே நச்வரமன்றிக்கே யாவதாத்மபாவியாய், கைவல்யம்போலே ஸங்குசிதமன்றியிலே, ஸர்வதேசாநுவ்ருத்தமாயிருந்ததேயாகிலும், நித்யாக்நிஹோத்ரம் போலே போகோபாதிகர்ப்பமாய் இருப்பன சில காலவிசேஷங்களும் இடைவிடலாம்; அங்ஙனன்றியிலே அந்தரங்கதசையோடு பஹிரங்கதசையோடு வாசியற ஒரு காலகலையும் வத்யையாகாதபடி அடிமைசெய்யப் பெறவேணுகவேணும் என்கிறது. அழகோலக்கம் கொடுக்கும் போதோடு, நாச்சிமாரும் தேவரீருமாய் தென்றலும் பிற்காலிக்கவேண்டும்படியான தசையோடு வாசியறத் திருவனந்தாழ்வானோபாதி அடிமை செய்யவேணும். ஓலக்கம் கொடுக்கும்போது சத்ரசாமராதிபாணியாயும் அந்தரங்க தசையில் படுக்கை படிக்கம் ஒட்டுவட்டில், காளாஞ்சி, லீலாசுகம் தொடக்கமானவையாயும் இடைவிடாமல் அடிமை செய்யக்கடவனுயிரு(ப்பது) முக்தன்.

இத்தால் ஒருகால் “ஆத்மாநம் வாஸுதேவாக்யம் சிந்தயந்” என்கிறபடியே, ஸ்வாநுபவவைபவத்தாலும், ஸ்ரீஸ்தநஸம்ச்லேஷாநுபவத்தாலும், “அஹமந்நம்” என்கிறபடியே பரமபோக்யபூதமான நித்யமுக்தருடைய ஸ்வரூபாநுபவத்தாலும், பரமானந்தியாகாநிற்கச்செய்தேயும், “ஸ ஏகாகீ ந ரமேத” “ப்ருசம் பவதி து:க்கித:” “க்ரோதமாஹாரயத் தீவ்ரம்” “கோபஸ்ய வசமேயிவாந்” என்கிறபடியே ஸூரிகளோபாதி தன்னோடே அவர்ஜநீயஸம்பந்தமுடையார் சில சேதநர் கரணகளேபரவிதுரராய்க் கிடக்கிறபடியைக் கண்டு, உண்டது உருக்காட்டாதொழிவது; கரணகளேபரங்களைக் கொடுத்தாலும் தாபத்ரயதப்தராய் நோவுபடுகிற படியைக்கண்டு அவர்கள் தாம் வந்து ஸாந்த்வநம் பண்ணவேண்டும்படி வெறுப்பது; அவை பண்ணுகிற பகவதபசாராதிகளைக் கண்டு இரக்கத்துக்கு உறுப்பான ஹ்ருதயத்தை க்ரோதத்துக்கு இடமாக்குவதாய், லீலாவிபூதிஸம்பந்தத்தாலே, ஒருதலை

* தோதவத்தியும் ஒருதலை விழுப்புமான ஈச்வரனுடைய போகத்திற்காட்டில் போகமாத்ர ஸாம்யயுக்தனான முக்தனுடைய போகத்துக்கு வ்யாவ்ருத்தி சொல்லிற்றாயிற்று.

ஸர்வவிதசப்தத்தாலே "நிவாஸசய்யாஸநபாதுகாம்சுகோபதாநவர்ஷாதபவாரணாதிபி:" "சென்றால் குடையாம் இருந்தால் சிங்காதனமாம் நின்றால் மரவடியாம்" என்கிறபடியே ஆதாரரூபமாக, "ஸ ஏகதா பவதி, த்விதா பவதி, த்ரிதா பவதி, சததா பவதி, ஸஹஸ்ரதா பவதி" என்கிறபடியே அனேகவிக்ரஹபரிக்ரஹணம் பண்ணி, அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி" என்று இளையபெருமாள் சத்ரசாமரபாணிகளாவது, கநித்ரபிடகாதரராவது, பலஹாரணாதிகளைப் பண்ணுவது, சாலாஸந்நிவேசாதிகளைப் பண்ணுவது, குஸுமசயனாதிகளைப் பண்ணுவது, கையும் வில்லுமாய் நோக்குவதாய், படைவீட்டில் பெருமாள் பரிகரவர்க்கம் செய்ததடையத் தாமே செய்தாப்போலே, நானும் எல்லாவகைப்பட்ட அடிமைகளையும் செய்யப் பெறவேணுகவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறது. இத்தாலே பெருமையாலே அடிமைசெய்யும் 'நித்யாநபாயிநீ'யான பிராட்டியுடைய போகத்திற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லிற்றாயிற்று. சேதநனுடைய ஸ்வரூபத்தோடு போகத்தோடு கிஞ்சித்காரத்தோடு வாசியற அத்யந்தவ்யாவ்ருத்தமாயிருக்கும். பகவச்சேஷத்வம் அவளுக்கு ஸ்வரூபம்; மிதுந சேஷத்வம் இவனுக்கு ஸ்வரூபம். பகவத்போகமே அவளுக்குள்ளது; அவளும் அவனுமான சேர்த்தி இவனுக்கு போக்யம். ஸ்தனதடாதிகளாலே பண்ணும் கிஞ்சித்காரம் அவளுக்குள்ளது; இவனுக்கு மிதுந விஷயமான ஸர்வவிதகிஞ்சித்காரமுமுண்டு.

உசிதசப்தத்தாலே ஸர்வகாலங்களிலும் ஸர்வதேசங்களிலும் ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் ஸர்வவிதகிஞ்சித்காரமும் பண்ணக்கடவேனென்கிற ஸங்கல்பமே இவனுக்குள்ளது. அனுஷ்டிக்குமிடத்தில் "க்ரியதாம்" என்கிறபடியே "அவன் திருவுள்ளத்துக்கு யாதொன்று அநுகூலமானது, அது அநுஷ்டேயம்" என்று ஸ்வேச்சாவ்யாவ்ருத்தமான கைங்கர்யத்தைச் சொல்லுகிறது. அதாவது:-மரவடிகளோபாதி திருவடிகளிலே கிடக்கவுமாய், மாலையோபாதி திருமுடியில் ஏறவுமாய், இளையபெருமாளோபாதி கூடப்போகவுமாய், ஸ்ரீபாதாழ்வாரோபாதி தலையிலே முடிவைக்கவுமாயிருக்கை. இதுவிறே பாரதந்த்ர்யத்துக்கு எல்லைநிலம். யாதொன்று திருமுகமலர்த்திக்கு உறுப்பாயிருவது, அதிறே கைங்கர்யமாவது.

ஆக, இத்தால், நெடுநாள் போகவிரோதியான க்ஷயரோகத்தாலே நொந்தவன் ஒரு ஸித்தௌஷதத்தைப் பெற்று நோய்விட்டுக் குளிக்குமோபாதி, பகவத்ப்ரஸாதமாகிற பரம பேஷஜவைபவத்தாலே ஸாம்ஸாரிகமான தடையறக்கழிந்து, அழுக்குக்கழற்றின மாணிக்கம் போலே அத்யுஜ்ஜ்வலனாய், அர்ச்சிராதிகதியாலே பரமபதமாகிற திவ்யதேசத்திலே புக்கு, நிரந்தரபகவதநுபவைகயாத்ரையான நித்யஸூரிஸங்கத்திலே அந்யதமனாய், கடல் உடைந்தாற்போலே கண்டவிடமெங்கும் திறந்து பாய்கிற பரமபக்திரூபாபந்நஜ்ஞானத்தாலே, ஈச்வரனுடைய ஸ்வரூபத்தோடு ரூபத்தோடு குணத்தோடு விபூதியோடு வாசியறவிளாக்குலை கொண்டு அநுபவித்து, அந்த அநுபவஜநிதப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே மதுபானமத்தரைப்போலே அக்ரமமாக ஸ்தோத்ரமுகனாய்க் களித்தாடுவது; அதுதான் போய்த் தலைமண்டையிட்டு கிஞ்சித்காரங்களில் குதூஹலத்தைப் பிறப்பித்து அடிமையிலே மூட்டுவது; அந்த கிஞ்சித்காரந்தான், "நிரவத்ய:பர:ப்ராப்தே:" என்கிறபடியே அநுபூதாம்சம் அல்பமாய் அநுபாவ்யாம்சமே விஞ்சும்படியான விஷயவைலக்ஷண்யவைபவமும், அதுதன்னையும் விளாக்குலை கொள்ளவற்றான அபிநிவேசாதிசயமும் கைதொட்டு வளர்க்க, அத்தால் கொள்கொம்புமூடப்

படைத்து ஒரு காலபரிச்சேதத்தையாதல், தேசபரிச்சேதத்தையாதல், அவஸ்தாபரிச்சேதத்தை
யாதல், க்ரியாபரிச்சேதத்தையாதல் ஸஹியாமையாலே, ஸர்வகாலங்களிலும் ஸர்வதேசங்க
ளிலும், ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் பண்ணும் ஸர்வவிதகைங்கர்யங்களையும் ப்ரார்த்தித்ததாய் நின்
றது "ப்ரார்த்தநாயாம் சதுர்த்தி" என்கிற சதுர்த்தியாலே.

"அபஹதபாப்மா விஜரோ விம்ருத்யு:" "நிர்குணம் நிரஞ்ஜநம்" என்கிறபடியே
ஹேயகுணநிஷேதத்தையும், "யஸ் ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸர்வவித்" இத்யாதிகளிற்படியே விலக்ஷண
குணயோகத்தையும் சொல்லி, இப்படி விலக்ஷணகுணயுக்தமாய் ஹேயகுணரஹிதமான
வஸ்துவே உபாஸ்யமென்று உபாஸ்யவஸ்துநிர்ணயம் பண்ணினவோபாதி, ப்ராப்யமாயிருக்
கும் வைலக்ஷண்யபூர்ணமாய் ஹேயகந்தரஹிதமாயிருக்கவேண்டுகையாலே, அதில் வைல
க்ஷண்ய பூர்த்தியைக் கீழுடையச் சொல்லிற்றுகையாலே, அனந்தரமான இந்த நமச்சப்தம்
ஹேயகந்தராஹித்யத்தைச் சொல்லுகிறது.

அதில் போகத்துக்கு ஹேயாந்வயமுண்டாவது, போக்யவஸ்துவின் பக்கல் குறை
யாலேயாதல்; போக்தாவின் பக்கல் குறையாலேயாதலிறே. அதில் இங்குச்சொன்ன
போக்யம் ஸர்வமங்களாயதநமுமுடையான பிராட்டிக்கும் மங்கள்யகரமாய், தான் "மங்களா
நாம் ச மங்களம்" என்கிறபடியே ஸ்வரூபரூபாதிகளாலே ஸர்வமங்களங்களுக்கும் ஆவாஹ
மாயிருக்கையாலே குறைவற்றிருந்தது; இனி போக்த்ருத்வதோஷமேயுள்ளது. அத்தைக்
கழிக்கிறது இப்பதம். அதாவது:— அஹங்காரமமகாரங்கள்.

ஸ்வரூபயாதாத்ம்யஜ்ஞானஜனகமான திருமந்த்ரத்திலே அஹங்காரமமகாரங்கள்
நிவ்ருத்தமாயிருக்க, இப்போது நிவர்த்யமாகிற அஹங்காரமமகாரங்கள் எவையென்னில்:
இவ்வஹங்காரமமகாரங்கள் தான் மூன்று வகைப்பட்டிருக்கும். "அநாத்மந்யாத்மபுத்திர் யா
அஸ்வே ஸ்வமிதி யா மதி:" என்கிறபடியே, அநாத்மாவான தேஹத்தில் ஆத்மபுத்தியும்,
தேஹாநுபந்தியான பதார்த்தங்களில் ஸ்வத்வபுத்தியும், அஹங்காரமமகாரமாகக்கடவது.
அதுக்கு மேலே "ஸ்வதந்த்ரோஹம்" என்று தேஹாத் பரமாக ஆத்மாவை ப்ரதிபத்தி
பண்ணிப் போராநிற்கச்செய்தேயும், ஸ்வதந்த்ரமாக ப்ரதிபத்திபண்ணிப் போருவதொன்
றுண்டு; அதுவுமொரு அஹங்காரம். விஷயமுண்டாகில் மமதையும் அநுவர்த்திக்குமிறே.
அதுக்கு மேலே கர்மஜ்ஞாநாதிகளை அநுஷ்டிக்கவுமாம்; ஒரு ஸாதனவிசேஷஸ்வீகாரம்
பண்ணவுமாம். "அவற்றுக்கு அநுஷ்டாதா நான்; என்னுடைய அநுஷ்டானம் இவை"
என்று பிறப்பன சில அஹங்காரமமகாரங்களும் ப்ரதமாக்ஷரத்தில் சாமபதத்தாலும், அதில்
விபக்திவிசேஷத்தாலும், அனந்தரபதத்தாலும் வ்யாவ்ருத்தமாயிற்று. இனி, இவை
மூன்றுக்குமேலே காகாக்ஷிந்யாயத்தாலே ஒரு பதவிசேஷத்தாலே வ்யாவ்ருத்தமாய், போக
தசாநுவ்ருத்திக்கும் யோக்யதையுண்டாயிருப்பதொரு அஹங்காரமமகாரமுண்டு; அத்தை
வ்யாவர்த்திக்கிறது இங்கு. அதாகிறது:— "நான் போக்தா; என்னுடைய போகம்."
என்றிருக்கை.

"அஹமந்நாத:" "ஸோச்நுதே ஸர்வாந் காமாந்" "ஸதா பச்யந்தி" "போகமாத்ர-
ஸாம்யலிங்காச்ச" "அத்ர ப்ரஹ்ம ஸமச்நுதே" என்று சொல்லுகிறபடியே, சேதநர்
குணிகளுக்கடைய போக்தாவாயிருக்க, அதுக்கு மேலே குணாத்யநுபவம் ரஸித்து
ப்ரீதனானால், அந்த ப்ரீதிப்ரேரிதமாய் வருமதாயுமிருக்க கைங்கர்யம், "போக்த்ருத்வம் எனக்
கில்லை" என்றிருக்கையாவதென்? போக்த்ருத்வமில்லையாகில் "லப்த்வாநந்தீ பவதி" என்கிற
ஆனந்தித்வமின்றியிலே ஒழியும். ஆனந்தித்வமில்லாமையாலே அபுருஷார்த்தமுமாம்.
கர்மாநுஷ்டானதசையில் கர்த்ருத்வாநுஸந்தானம், "அதிஷ்டானம் ததா கர்த்தா கரணஞ்ச

ப்ருதக்விதம், விவிதாச ப்ருதக் சேஷ்டா தைவஞ் சைவாத்ர பஞ்சமம்" என்கிறபடியே ஆத்மாவுக்கு சைதந்யப்ரயுக்தமான ப்ரயத்னமாத்ரமேயாய் அதிஷ்டாநாதிகளுக்கே கர்த்ருத்வமாகையாலே அங்கு உபபன்னம். முக்தனானால் கர்த்ருத்வாரோபண விஷயமான அதிஷ்டாநாதிகள் இல்லாமையாலும், "ஸர்வத: பாணிபாதம் தத் ஸர்வதோக்ஷிசிரோமுகம், ஸர்வதச் ச்ருதிமல்லோகே ஸர்வமாவ்ருத்ய திஷ்டதி" என்கிறபடியே அதிஷ்டாநாதிகளால் கொள்ளும் கார்யத்தை ஸ்வரூபேண கொள்ளவல்லனாய், "ப்ரஜ்ஞாய ஹி விபச்யதி" "மநஸைவைதாந் காமாந் பச்யந் ரமதே" என்கிறபடியே அநுபவத்துக்கு வேண்டுவது ஆத்மதர்மபூதமான ஜ்ஞானமாத்ரமாகச் சொல்லுகையாலும் அநுபபந்நமென்னில்; இப்போது அதுவன்று நினைக்கிறது. பதிவ்ரதையான ஸ்த்ரீக்கு பர்த்ருஸம்ச்லேஷஜநிதஸாரஸ்யாநுபவம் உண்டாகா நிற்கச்செய்தேயும், பர்த்தாவினுடைய முகவிகாஸமாய் ப்ரயோஜனம், "அவ்விகாஸஹேது" என்று ஸம்ச்லேஷாதிகளிலே ஸங்கம் பிறக்குமோபாதி, பகவத்குணாநுபவாதிகளில் "நான் போக்தா" "எனக்கு ரஸித்தது" என்று புருஷபோகத்தோபாதி ஸ்வதந்த்ரமாயிருத்தல், ஸாதாரணமாயிருத்தல் செய்கையன்றியிலே, "ஈச்வரன் முகமலர்த்தி, எனக்கு ஹேது" என்று அவற்றிலே ஸங்கமாய், முகமலர்த்தியே தனக்கு போக்யமாக நினைத்திருக்கை. அத்தைப் பற்றவிறே முதலிலே "அஹமந்நம்" என்று சொல்லி, பின்னே "அஹமந்நாத:" என்றதும்.

ஆக, இவ்வாக்யத்வயத்தாலும் ஸ்வரூபஜ்ஞாநாநந்தரபாவியாய் பரஸ்பரஸாபேக்ஷமான உபாயோபேயங்களை ப்ரார்த்தித்ததாய் நின்றது. அதில் பூர்வவாக்யத்தில் "ப்ரபத்யே" என்கிற க்ரியாபதம், அத்யவஸாயத்தைச் சொல்லுகிறது. அதுக்கு உபேயாத்யவஸாய வ்யாவ்ருத்தியைப் பண்ணித்தருகிறது உபாயவாசகமான சரணசப்தம். அந்த உபாயத்துக்கு ஸாத்யோபாயவ்யாவ்ருத்தியைப் பண்ணித்தருகிறது — "நாராயணசரணௌ" என்று. அந்த ஸித்தஸாதனத்தில் இழியும் துறையைச் சொல்லுகிறது—ஸ்ரீமத்பதம். ப்ராப்யதசாநுவ்ருத்திவிரோதியினுடைய நிவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறது— நமச்சப்தம். அவனுக்கு ப்ராப்யமான கைங்கர்யத்தைச் சொல்லுகிறது— சதுர்த்தி. அந்த கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்தியைச் சொல்லுகிறது—நாராயணபதம். ப்ரதிஸம்பந்தியைப் பூரித்துத் தருகிறது ஸ்ரீமத்பதம். ஆக, கைங்கர்யவிரோதிநிவ்ருத்தியையும், கைங்கர்யத்தையும், கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்தியையும், ப்ரதிஸம்பந்திபூர்த்தியையும், அத்தைப் பெறுகிற அதிகாரிவிசேஷணமான அத்யவஸாயத்தையும், அது உபாயாத்யவஸாயமென்னுமிடத்தையும், அந்த உபாயத்தினுடைய ஸித்தத்வத்தையும், அந்த ஸித்தோபாயத்திலே மூட்டும் புருஷகாரத்வத்தையும் சொல்லிற்றாயிற்று.

பிராட்டியுடைய புருஷகாரத்வத்தையும், புருஷகாரபூதையான அவளுடைய நித்யயோகத்தையும், நித்யயுக்தையான அவளாலே உத்பாதிக்கப்பட்ட ஸௌசீல்யாதிகுணவிசேஷங்களையும், அந்தகுணப்ரகாசகமான விலக்ஷணவிக்ரஹயோகத்தையும், குணவிக்ரஹவிசிஷ்டனுடைய உபாயபாவத்தையும், அந்த உபாயாவலம்பியான சேதநனுடைய அத்யவஸாயத்தையும், அத்யவஸாயவிசிஷ்டனுக்கு ப்ராப்யம் ஒரு மிதுனமென்னுமிடத்தையும், அந்த ப்ராப்யத்தைப் பூண்கட்டித்தரும் ஸர்வஸ்வாமித்வத்தையும், ஸர்வஸ்வாமி திருவடிகளில் கைங்கர்யமே புருஷார்த்தமென்னுமிடத்தையும், அதுக்கு விரோதி அஹங்காரமமகாரமென்னுமிடத்தையும் சொல்லிற்றாயிற்று.

த்வயப்ரகரணம் முற்றிற்று

ஆச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீமச்லோக ப்ரகரணம்

அவதாரிகை.

பக்தியிலும் ப்ரபத்திக்கு நெடுவாசி உண்டு: ஆசார்யருசிபரிக்ரஹம்; ஸர்வாதிகாரம்; தேஹாவஸானத்திலே பலம்: அந்திமஸ்ம்ருதி வேண்டா; பரமசேதநம்; ஸித்தஸ்வரூபம்; ஸஹாயாந்தரநிரபேக்ஷம்; அவிலம்ப்யபலப்ரதம்; ஸ்வரூபாநுரூபமான உபாயம்; ப்ராப்யாநுரூபமான உபாயம்.

"ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய" என்கிற ச்லோகத்திற்சொல்லுகிற தர்மபரித்யாகம், சாஸ்த்ரவிரோதத்தாலும், அநுஷ்டானவிரோதத்தாலும், ப்ரகரணவிரோதத்தாலும் அயுக்தம். "யாவஜ்ஜீவமக்நிஹோத்ரம் ஜுஹுயாத்" "தர்மேண பாபமபநுததி" "யஜ்ஞேந தாநேந தபஸாநாசகேந ப்ராஹ்மணா விவிதிஷந்தி" "ஸர்வாபேக்ஷா ச, யஜ்ஞாதிச்ருதேரச்வவத்" என்று ஜ்ஞானஸாதநமாகக் கர்மத்தை அவச்யாநுஷ்டேயமாக ஓதுகையாலும், "ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி பரம்" "தமேவம் வித்வாநம்ருத இஹ பவதி" "ப்ரஹ்ம வேத ப்ரஹ்மைவ பவதி" "ததா வித்வாந் புண்யபாபே விதூய நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யமுபைதி" "அஸ்தி ப்ரஹ்மேதி சேத் வேத ஸந்தமேநம் ததோ விது:" "வித்யாத் து புருஷம் பரம்" என்று, வேதநவிசேஷத்தை பகவத்ப்ராப்திஸாதகமாக விதிக்கையாலும், "யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்ய:, தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநூம் ஸ்வாம்" "பக்த்யா ச த்ருத்யா ச ஸமாஹிதாத்மா ஜ்ஞாநஸ்வரூபம் பரிபச்யதீஹ" "ஹ்ருதா மநீஷா மநஸாபிக்லுப்த:" என்று ப்ராப்திஸாதகமாக பக்தியை விதிக்கையாலும், இவற்றினுடைய த்யாகம் சாஸ்த்ரவிருத்தம். "சுகோ முக்த:, வாமதேவோ முக்த:" என்று முக்தராக ச்ருதரான சுகாதிகளோடு, "உபமாநமசேஷாணாம் ஸாதூநாம்" என்னப்பிறந்த ப்ரஹ்லாதனோடு, பரதனைபரிப்ரப்ருதிகளான அல்லாத முமுக்ஷுக்களோடு வாசியற, கர்மஜ்ஞாநாதிகளையே அநுஷ்டித்துப் போருகையாலே, தர்மத்யாகவிதி, அநுஷ்டானத்தோடும் விரோதிக்கும். "நியதம் குரு கர்ம த்வம் கர்ம ஜ்யாயோ ஹ்யகர்மண:" "கர்மணைவ ஹி ஸம்ஸித்திமாஸ்திதா ஜநகாதய:" "ஸர்வம் கர்மாகிலம் பார்த்த ஜ்ஞாநே பரிஸமாப்யதே." "ந ஹி ஜ்ஞாநேந ஸத்ருசம் பவித்ரமிஹ வித்யதே." "ஜ்ஞாநாக்நிஸ் ஸர்வகர்மாணி பஸ்மஸாத் குருதே ததா" "போக்தாரம் யஜ்ஞதபஸாம் ஸர்வலோகமஹேச்வரம், ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம் ஜ்ஞாத்வா மாம் சாந்திம் ருச்சதி" "பக்த்யா மாமபிஜாநாதி" "பக்த்யா த்வநந்யயா சக்ய:" "மத்பக்திம் லபதே பராம்" "மந்மநா பவ மத்பக்த:" என்று ஸாதநமாகவும் ஸவிஸ்தரமாகவும் பதினெட்டோத்தாலும் உபதிஷ்டமான கர்மாதித்யாகம் ப்ரகரணவிருத்தம். ஆக, சாஸ்த்ரவிரோதமும், கர்மஜ்ஞாநாநுஷ்டானவிரோதமும், ப்ரகரணவிரோதமும் பிறக்கையாலே, இச்ச்லோகத்துக்கு இவற்றோடு சேர்ந்த அர்த்தம் அர்த்தமாமித்தனை; விருத்தமான த்யாகம் அர்த்தமாகமாட்டாது என்று சிலர் சொன்னார்கள்.

சாஸ்த்ரவிரோதமும், அநுஷ்டானவிரோதமும், ப்ரகரணவிரோதமும் பிறவாமையாலே அது அர்த்தமாகாது; "யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம் யோ வை வேதாம்ச்ச ப்ரஹிணோதி தஸ்மை, தம் ஹ தேவமாத்மபுத்திப்ரஸாதம் முமுக்ஷுர் வை சரணமஹம் ப்ரபத்யே" "தஸ்மாந் ந்யாஸமேஷாம் தபஸாமதிரிக்தமாஹு:" "ந்யாஸ இதி ப்ரஹ்ம" "தேவாநாம் குஹ்யம்" "ய ஏவம் வேத" "ப்ரஹ்மணோ மஹிமாநமாப்நோதி" "தாவதார்த்திஸ் ததா வாஞ்சா தாவந் மோஹஸ் ததாஸுகம், யாவந்ந யாதி சரணம் த்வாமசேஷாகநாசநம்" "சரண்யம் சரணம் யாதோ கோவிந்தம் நாவஸீததி." "வ்ருதைவ பவதோ யாதா

சரமச்லோக ப்ரகரணம்

அவதாரிகை.

பக்தியிலும் ப்ரபத்திக்கு நெடுவாசி உண்டு: ஆசார்யருசிபரிக்ரஹம்; ஸர்வாதிகாரம்; தேஹாவஸாநத்திலே பலம்: அந்திமஸ்ம்ருதி வேண்டா; பரமசேதநம்; ஸித்தஸ்வரூபம்; ஸஹாயாந்தரநிரபேக்ஷம்; அவிலம்ப்யபலப்ரதம்; ஸ்வரூபாநுரூபமான உபாயம்; ப்ராப்யாநுரூபமான உபாயம்.

"ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய" என்கிற ச்லோகத்திற்சொல்லுகிற தர்மபரித்யாகம், சாஸ்த்ரவிரோதத்தாலும், அநுஷ்டானவிரோதத்தாலும், ப்ரகரணவிரோதத்தாலும் அயுக்தம். "யாவஜ்ஜீவமக்நிஹோத்ரம் ஜுஹுயாத்" "தர்மேண பாபமபநுததி" "யஜ்ஞேந தாநேந தபஸாநாசகேந ப்ராஹ்மணா விவிதிஷந்தி" "ஸர்வாபேக்ஷா ச, யஜ்ஞாதிச்ருதேரச்வவத்" என்று ஜ்ஞானஸாதநமாகக் கர்மத்தை அவச்யாநுஷ்டேயமாக ஓதுகையாலும், "ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி பரம்" "தமேவம் வித்வாநம்ருத இஹ பவதி" "ப்ரஹ்ம வேத ப்ரஹ்மைவ பவதி" "ததா வித்வாந் புண்யபாபே விதூய நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யமுபைதி" "அஸ்தி ப்ரஹ்மேதி சேத் வேத ஸந்தமேநம் ததோ விது:" "வித்பாத் து புருஷம் பரம்" என்று, வேதநவிசேஷத்தை பகவத்ப்ராப்திஸாதநமாக விதிக்கையாலும், "யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்ய:, தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநூம் ஸ்வாம்" "பக்த்யா ச த்ருத்யா ச ஸமாஹிதாத்மா ஜ்ஞாநஸ்வரூபம் பரிபச்யதீஹ" "ஹ்ருதா மநீஷா மநஸாபிக்லுப்த:" என்று ப்ராப்திஸாதநமாக பக்தியை விதிக்கையாலும், இவற்றினுடைய த்யாகம் சாஸ்த்ரவிருத்தம். "சுகோ முக்த:, வாமதேவோ முக்த:" என்று முக்தராக ச்ருதரான சுகாதிகளோடு, "உபமாநமசேஷாணாம் ஸாதூநாம்" என்னப்பிறந்த ப்ரஹ்லாதனோடு, பரதனௌபரிப்ரப்ருதிகளான அல்லாத முமுக்ஷுக்களோடு வாசியற, கர்மஜ்ஞாநாதிகளையே அநுஷ்டித்துப் போருகையாலே, தர்மத்யாகவிதி, அநுஷ்டானத்தோடும் விரோதிக்கும். "நியதம் குரு கர்ம த்வம் கர்ம ஜ்யாயோ ஹ்யகர்மண:" "கர்மணைவ ஹி ஸம்ஸித்திமாஸ்திதா ஜநகாதய:" "ஸர்வம் கர்மாகிலம் பார்த்த ஜ்ஞாநே பரிஸமாப்யதே." "ந ஹி ஜ்ஞாநேந ஸத்ருசம் பவித்ரமிஹ வித்யதே." "ஜ்ஞாநாக்நிஸ் ஸர்வ-கர்மாணி பஸ்மஸாத் குருதே ததா" "போக்தாரம் யஜ்ஞதபஸாம் ஸர்வலோகமஹேச்வரம், ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம் ஜ்ஞாத்வா மாம் சாந்திம் ருச்சதி" "பக்த்யா மாமபிஜாநாதி" "பக்த்யா த்வநந்யயா சக்ய:" "மத்பக்திம் லபதே பராம்" "மந்மநா பவ மத்பக்த:" என்று ஸாதரமாகவும் ஸவிஸ்தரமாகவும் பதினெட்டோத்தாலும் உபதிஷ்டமான கர்மாதித்யாகம் ப்ரகரணவிருத்தம். ஆக, சாஸ்த்ரவிரோதமும், கர்மஜ்ஞாநாநுஷ்டானவிரோதமும், ப்ரகரணவிரோதமும் பிறக்கையாலே, இச்ச்லோகத்துக்கு இவற்றோடு சேர்ந்த அர்த்தம் அர்த்தமாமித்தனை; விருத்தமான த்யாகம் அர்த்தமாகமாட்டாது என்று சிலர் சொன்னார்கள்.

சாஸ்த்ரவிரோதமும், அநுஷ்டானவிரோதமும், ப்ரகரணவிரோதமும் பிறவாமையாலே அது அர்த்தமாகாது; "யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம் யோ வை வேதாம்ச்ச ப்ரஹிணோதி தஸ்மை, தம் ஹ தேவமாத்மபுத்திப்ரஸாதம் முமுக்ஷுர் வை சரணமஹம் ப்ரபத்யே" "தஸ்மாந் ந்யாஸமேஷாம் தபஸாமதிரிக்தமாஹு:" "ந்யாஸ இதி ப்ரஹ்ம" "தேவாநாம் குஹ்யம்" "ய எவம் வேத" "ப்ரஹ்மணோ மஹிமாநமாப்நோதி" "தாவ-தார்த்திஸ் ததா வாஞ்சா தாவந் மோஹஸ் ததாஸுகம், யாவந்ந யாதி சரணம் த்வாமசேஷாகநா-சநம்" "சரண்யம் சரணம் யாதோ கோவிந்தம் நாவஸீததி." "வ்ருதைவ பவதோ யாதா

பூயஸீ ஜந்மஸந்ததி:, தஸ்யாமந்யதமம் ஜந்ம ஸஞ்சிந்த்ய சரணம் வ்ரஜ'' "தேஷாம் து தபஸாம் ந்யாஸமதிரிக்தம் தபச் ச்ருதம்'" "ஸா தேவேஸ்மிந் ப்ரயுஜ்யதாம்" என்று ஸர்வதர்மபரித்யாகபூர்வகமாக அநுஷ்டேயையான ப்ரபத்தியையும், பகவத்ப்ராப்திக்கு ஸ்வதந்த்ரஸாதநமாக சாஸ்த்ரத்திலே விதிக்கையாலே சாஸ்த்ரவிரோதமில்லை. கர்மஜ்ஞாநாதி விதாயகமான சாஸ்த்ரங்களுக்கும், தத்த்யாகபூர்வகமாக அநுஷ்டேயமான ப்ரபத்தியை விதிக்கிற சாஸ்த்ரத்துக்கும், அந்யோந்யம் விரோதம் பிறக்கையாலே, ப்ரபத்திசாஸ்த்ரந்தான் துர்பலமானாலோவென்னில்; சாஸ்த்ரத்வம் அவிசிஷ்டமாகையாலே ப்ரபத்திவிதாயகசாஸ்த்ரத்தோடே விரோதம் பிறக்கையாலே, கர்மஜ்ஞாநாதிவிதாயகசாஸ்த்ரந்தான் துர்பலமாயிருக்கவாமாகையாலே அதுவுமர்த்தமன்று.

இங்ஙனே விரோதம் சொல்லப்பார்க்கில், ச்யேநவிதிக்கும், காமநாவிதிக்கும், மோக்ஷவிதிக்கும் அந்யோந்யம் விரோதம் பிறக்கையாலும், ப்ரஹ்மசர்யம், கார்ஹஸ்த்யம், வானப்ரஸ்ததர்மம், பிக்ஷுதர்மம் இவற்றுக்கு அந்யோந்யம் விரோதம் பிறக்கையாலும், "ந ஹிம்ஸ்யாத் ஸர்வா பூதாநி" என்று பூதஹிம்ஸையை நிஷேதித்து வைத்து பசுவிசஸனத்தை விதிக்கையாலும், "யாவஜ்ஜீவமக்நிஹோத்ரம் ஜுஹுயாத்" என்று அக்நிஹோத்ரஹோமத்தை விதித்துவைத்து, தத்த்யாகத்தை "ஸம்ந்யஸேத் ஸர்வகர்மாணி" என்று விதிக்கையாலும், கர்மத்தை அநுஷ்டேயமாகச் சொல்லிவைத்து, தத்த்யாகபூர்வகமாக அநுஷ்டேயமான ஜ்ஞாநயோகத்தை விதிக்கையாலும், உபாஸ்யவஸ்துவை "யஸ் ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸர்வவித்" என்று ஸகுணமாகச் சொல்லிவைத்து, "நிர்க்குணம்", "நிரஞ்ஜநம்" என்று குணவிதுரமாகச் சொல்லுகையாலும், ஆக இவ்வோமுகங்களாலே ஆபாதகூடம் பரஸ்பரவிருத்தமாகத் தோற்றுகையாலே சாஸ்த்ரமாகத்யாஜ்யமாம், இவ்விரோதத்தை, குணபேதத்தாலும், வர்ணபேதத்தாலும், ஆச்ரமபேதத்தாலும், பாகபேதத்தாலும், ருசிபேதத்தாலும், அதிகாரிபேதத்தாலும் பிறக்கையாலே பரிஹரிக்கிறவோபாதி இதுவும் அதிகாரிபேதத்தாலே பரிஹ்ருதம். ஆகையாலே சாஸ்த்ரவிரோதமில்லை கர்மஜ்ஞாநாதிகளை அநுஷ்டிக்கு சுகாதிகளோபாதி, கண்டுமுசுகுந்தப்ப்ருதிகளான முமுக்ஷுக்களோடு, தர்மஸாக்ஷாத்விதரான தேவதைகளோடு வாசியற ப்ரபத்த்யநுஷ்டானம் பண்ணி பலிக்கக்காண்கையாலே, அநுஷ்டானவிரோதமில்லை, கர்மயோகாதிகளுக்கு ஸஹாநுஷ்டானமில்லாமையாலே பாகக்ரமநிபந்தனமான அதிகாரிபேதத்தாலே பரிஹரிக்கிறவோபாதி, இதுவும் அதிகாரிபேதத்தாலே பரிஹ்ருதம். ஆகையாலே ப்ரகரணவிரோதமில்லை.

இப்படி ஆபாஸமான சாஸ்த்ரவிரோதாதிகளைப் பரிஹரிக்கைகாகச் சிலர், "கீழ் விஹிதமான கர்மஜ்ஞாநாதிகள் த்ரைவர்ணிகவிஷயம்; இந்த த்யாகபூர்வகப்ரபத்திவிதாநம், அத்ரைவர்ணிகரான ஸ்த்ரீசூத்ராதிகள் விஷயம்" என்று விஷயவிபாகம் பண்ணினார்கள்; இங்கு விதிவிஷயபூதனான அர்ஜுநன் த்ரைவர்ணிகரிலே அந்யதமனாகையாலும், "ஸ்த்ரியோ வைச்யாஸ் ததா சூத்ராஸ் தேபி யாந்தி பராம் கதிம்" என்று அத்ரைவர்ணிகரான ஸ்த்ரீசூத்ராதிகளுக்கும் பஜநாதிகாரமுண்டாகக் கீழே ச்ருதமாகையாலும், ப்ராஜ்ய ப்ரதிஷேதம் தர்மாநுஷ்டானயோக்யஸ்தலத்திலேயாகையாலும், அதுவும் அர்த்தமன்று.

கர்மபலத்யாகபூர்வகமாக அங்கப்ரபத்தியை விதிக்கிறது என்றார்கள் சிலர். இவ்விடத்தில் கர்மயோகப்ரஸ்தாவமில்லாமையாலும், உண்டானாலும், "மா பலேஷு கதாசந" என்று கீழே உக்தமாகையாலும், தர்மசப்தம் பலவாசியல்லாமையாலும், அதுவும் அர்த்தமன்று.

"க்ருச்ச்ரசாந்த்ராயண கூச்மாண்டவைச்வாநரி தொடக்கமான ப்ராயச்சித்ததர்மங்களை விட்டு, அந்த ஸ்தானத்திலே என்னையே பற்று" என்கிற பக்ஷமும், அர்ஜுநன் கர்மயோக விரோதிதுஷ்க்ருதத்தை உடையவனல்லாமையாலும், மேல்விழுந்த ஊர்வசியையும் அநாதரிக்கும்படி ஜிதேந்த்ரியனாகையாலும், கீழ் சோகஜனகமான ப்ராயச்சித்தம் அப்ரஸ்துதமாகையாலும், தர்மசப்தத்தை அவ்வளவிலே ஒதுக்கவொண்ணாமையாலும், அதுவும் அர்த்தமன்று.

"புக்த்வா சாந்த்ராயணம் சரேத்" போலே கர்மயோகாதிகளிலே ப்ரம்சமுண்டாயிற்றாகில், தத்ப்ராயச்சித்தமாக ப்ரபத்தியை விதிக்கிறதென்கிற பக்ஷமும், "நேஹாபிக்ரமநாசோஸ்தி ப்ரத்யவாயோ ந வித்யதே" என்று ப்ராயச்சித்தநிரபேக்ஷமாகச் சொல்லுகையாலும், அதுவும் அர்த்தமன்று.

"ஜ்ஞாநயோகலாபத்துக்கு, தத்ஸாதநமான கர்மத்தை விட்டு என்னைப் பற்று" என்கிற பக்ஷமும், ஸாத்யமான ஜ்ஞானத்துக்கு வாசகசப்தமில்லாமையாலும், ப்ரபத்தியை ஸ்வதந்த்ரமாக விதிக்கையாலும், தர்மசப்தம் கர்மத்தளவிலே நில்லாமையாலும், விஹித கர்மத்யாகமாகிற தூஷணம் வருகையாலும், அதுவும் அர்த்தமன்று.

"இத்தை விட்டேயாகிலும் பற்றுவான் என்று சரணாகதிப்ரசம்ஸைதான்" என்கிற பக்ஷமும், ப்ரசம்ஸையால் சோகநிவ்ருத்தி பிறவாமையாலே அதுவும் அர்த்தமன்று.

"பூர்ணாஹுதிந்யாயத்தாலே இவ்வதிகாரிக்கு கர்மத்யாகத்தில் தாத்பர்யமில்லை; ப்ரபத்த்யநுஷ்டானத்திலே தாத்பர்யம்." என்கிற பக்ஷமும், கர்மத்யாகத்தையொழிய அநுஷ்டிக்க ஒண்ணாத ப்ரபத்திக்கு, பலத்தையொழியவே அநுஷ்டேயமான பூர்ணாஹுதிந்யாயம் த்ருஷ்டாந்தமல்லாமையாலே, அதுவும் அர்த்தமன்று.

"ந யோத்ஸ்ய இதி கோவிந்தமுக்த்வா தூஷ்ணீம் பபூவஹ" "ரதோபஸ்த உபாவிசத்" என்று பந்துஹத்யாபயத்தாலே யுத்தாந்நிவ்ருத்தனான அர்ஜுநனை யுத்தத்திலே ப்ரவர்த்திப்பிக்கைக்காக, ப்ரவ்ருத்தமான ப்ரபந்தமாகையாலும், கீழுடைய "நியதம் குரு கர்ம த்வம் கர்ம ஜ்யாயோ ஹ்யகர்மண:, சரீரயாத்ராபி ச தே ந ப்ரஸித்த்யேதகர்மண:" "தர்ம்யாத்தி யுத்தாச் ச்ரேயோந்யத் க்ஷத்ரியஸ்ய ந வித்யதே" "லோகஸங்க்ரஹமேவாபி ஸம்பச்யந் கர்த்துமர்ஹஸி" என்று கர்மம் அவச்யகர்த்தவ்யமென்று சொல்லுகையாலும், "அத சேத் த்வமிமம் தர்ம்யம் ஸங்க்ராமம் ந கரிஷ்யஸி, ததஸ் ஸ்வதர்மம் கீர்த்திஞ்ச ஹித்வா பாபமவாப்ஸ்யஸி" "ததோ யுத்தாய யுஜ்யஸ்வ நைவம் பாபமவாப்ஸ்யஸி" என்று கர்மாநநுஷ்டானத்தில் பாபிஷ்டனாமென்கையாலும், "யே த்வேததப்யஸூயந்தோ நாநுதிஷ்டந்தி மே மதம், ஸர்வஜ்ஞாநவிமூடாம்ஸ்தாந் வித்தி நஷ்டாநசேதஸ:" என்று தானநுஷ்டித்து உபதேசித்த கர்மத்தை ஸாதரமாக அநுஷ்டியானாகில் நஷ்டனாமென்றும் "மோஹாத் தஸ்ய பரித்யாகஸ் தாமஸ: பரிகீர்த்தித:" என்று, கர்மஸ்வரூபத்யாகத்தை தம:கார்யமாகச் சொல்லுகையாலும், "ஸங்கம் த்யக்த்வா பலஞ்சைவ ஸ த்யாகஸ் ஸாத்விகோ மத:" என்று பலஸங்காதித்யாகமே ஸாத்விகத்யாகமென்றும் விசேஷித்துச் சொல்லுகையாலும், "ந ஹி தேஹப்ருதா சக்யம் த்யக்தும் கர்மாண்யசேஷத:" "நியதஸ்ய து ஸந்ந்யாஸ: கர்மணோ நோபபத்யதே" என்று, கரணங்கள் குர்வத்ரூபங்களாகையாலே கர்மத்தை நேராகவிடவொண்ணாமையாலும், விடில் பஞ்சமஹாயஜ்ஞாதிகளையும் விடவேண்டிவருமாகையாலும், விட்டால் யஜ்ஞசிஷ்டாசியாகை தவிர்ந்து அகாசியாய், ஆஹாரசுத்தியால் வரும் ஸத்வசுத்தி குலையும்படியாய் விடுகையாலும், "கர்த்தவ்யாநீதி மே பார்தத நிச்சிதம் மதமுத்தமம்" என்று கர்மாநுஷ்டானமே தனக்கு உத்தமமாகச் சொல்லுகையாலும், "ஸ்திதோஸ்மி கதஸந்தேஹ: கரிஷ்யே வசநம் தவ"

என்று, ச்லோகம் கேட்டவநந்தரத்திலே, “ நீ திருவுள்ளமானபடியே கர்மாநுஷ்டானம் பண்ணக்கடவேன் ” என்று அர்ஜுநன் ப்ரதிவசனம் பண்ணுகையாலும், அந்த வசனுநுகூலமாக பாரதயுத்தம் ப்ரவ்ருத்தமாகையாலும், “ மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே ” “ தமேவ சாத்யம் புருஷம் ப்ரபத்யே ” “ தமேவ சரணம் கச்ச ” என்று அங்கதயா விஹிதமான ப்ரபத்தியை ப்ரதானமாக விதிக்கக்கூடாமையாலும், துஷ்கரமான ஸாதனங்களாலே ஸாத்யமான அர்த்தத்தை ஒரு ப்ரபத்திமாத்ரம் ஸாதிக்கை அநுபபன்னமாகையாலும், கீழ் ஸாதநாந்தர துஷ்கரத்வாதிகளாலே சோகாவேசம் பிறந்தமை ச்ருதமல்லாமையாலும், “ துःக்கமித்யேவ யத் கர்ம காயக்லேசபயாத் த்யஜேத், ஸ க்ருத்வா ராஜஸம் த்யாகம் நைவ த்யாகபலம் லபேத் ” என்று கர்மத்தினுடைய துஷ்கரத்வாதிகளாலே அத்தை விடில், த்யாகபலஸித்தியில்லையென்று சொல்லுகையாலும், விஹிதார்த்தாநுஷ்டானம் ஸ்வரூபஹாநியாகில், விதிநிஷேதரூபமான சாஸ்த்ரங்களைக் குடநீர்வழியவேண்டுகையாலும், “ சரணம் வ்ரஜ ” என்கிற விதிக்கு வையர்த்த்யம் பிறக்கையாலும், ஏகபதத்துக்கு தேவதாந்தரவ்யாவ்ருத்த்யர்த்தம் ஸித்திக்கையாலும், இங்குச் சொல்லுகிற த்யாகம் கர்மஸ்வரூபத்யாகமாகமாட்டாது. “ ஆகையாலே, கீழுக்தமான ஸாதனங்களில் பலஸங்காதிகளையும் ஸ்வதந்த்ரஸாதனத்வப்ரதிபத்தியையும் விட்டு, தத்ஸாதனஸமாராத்யனான என்னையே பலப்ரஸாதகனாக புத்திபண்ணு; அத்தாலே ப்ரீதனான நான் அந்த கர்மவிசேஷங்களையும், ப்ரதிபத்திவிசேஷத்தையும் நடைவிக்கை உன்னை மத்ப்ராப்திப்ரதிபந்தகமான ஸகலபாபங்களினின்றும் விடுக்கடவேன். இப்படி உன் ஸகலவிரோதிகளும் நான் போக்கும்படி எனக்கு ப்ரஸாதனமான கர்மயோகத்தில் கர்த்தவ்யாகர்த்தவ்யபுத்தியால் சோகிக்கக்கடவையல்லை ” என்று, இது சரமச்லோகமாகையாலே கீழே சாஸ்த்ரத்தால் உக்தமான அர்த்தத்தையடைய நிகமித்துத் தலைக்கட்டுகிறதென்று சிலர் சொன்னார்கள்.

இங்குச் சொல்லுகிற த்யாகம் கர்மஸ்வரூபத்யாகமாகச் சொல்லாமையாலே, உபக்ரமத்தோடும், அவனுடைய உக்த்யநுஷ்டானத்தோடும் விரோதமில்லை. “ அவச்யம் கர்த்தவ்யம்” “பண்ணவிடில் பாபம் வரும்” என்கிற ஹேதுத்வயமும் “ஆத்மாவலோகனத்துக்கு உபாயமாகக் கர்மத்தை அநுஷ்டித்திலையாகிலும், வர்ணாச்ரமோசித தர்மமாகையாலே உனக்கு “ஸ்வதர்மமபி சாவேக்ஷ்ய” என்கிறபடியே “அவச்யம் கர்த்தவ்யம்; பண்ணாயாகில் அகரணே ப்ரத்யவாயம் வரும் ” என்கிறதிலே அந்யபரமாகையாலே பரிஹ்ருதம். “கர்ம ஜ்யாயோ ஹ்யகர்மண:” என்கிற இதுவும், ஜ்ஞாநயோகத்திற்காட்டில் கர்மயோகப்ரசம்ஸாபரமாகையாலே பரிஹ்ருதம். தன் பக்கலிலே கர்த்ருத்வத்தை விட்டு அநுஷ்டிக்கச் சொன்னதிலே அஸூயை பண்ணுவாருண்டாகில் நஷ்டராவாரென்கையாலே அஸூயாநிபந்தனமான நாசத்தைச் சொல்லுகிறதித்தனை போக்கி அநநுஷ்டானநிபந்தனமான நாசத்தையன்று சொல்லுகிறது; அநநுஷ்டானநிபந்தனமாகில் “தஸ்ய கார்யம் ந வித்யதே” என்று கர்மயோகத்தில் நிரபேக்ஷனாய் அத்தை விட்ட ஜ்ஞாநயோகாதிகாரிக்கும் நாசம் வருகையாலே பரிஹ்ருதம். இத்தந்யாயத்தாலே “ கர்மஸ்வரூபத்யாகம் தாமஸம் ” என்கிறவிடமும், “ மோஹாத் தஸ்ய பரித்யாக:” என்று மோஹம் ஹேதுவாக விடில் என்று விசேஷிக்கையாலே, நாஸ்திக்யநிபந்தனமான த்யாகத்தை தாமஸமென்கிறது. “பலஸங்காதித்யாகபூர்வகமாக அநுஷ்டிக்கை ஸாத்விகம்” என்று சொன்னதுவும் நாஸ்திகவ்யாவ்ருத்திபரம்; அங்ஙனன்றாகில் ஜ்ஞாநயோகநிஷ்டாதிகளுக்கும் ஸாத்விகத்வமின்றியிலே ஒழியவேண்டுகையாலே, பகவத்ப்ரீணநகர்மத்தை நிச்சேஷமாக விடுகை பக்ஷமல்லாமையாலே, கரணங்கள் குர்வத்ரூபங்களாகையாலே வரும் விரோதமில்லை. “த்யாஜ்யம் தோஷவதித்யேகே”

என்று ராகத்வேஷாதிகளோபாதி இந்த கர்மம் ஆத்மாவுக்கு பந்தகம் என்கிறவர்களை வ்யாவர்த்திக்கிறதாகையாலே, "கர்த்தவ்யாநி" என்கிறதோடும் விரோதியாது. "ஸர்வம் கர்மாகிலம் பார்த்த ஜ்ஞாநே பரிஸமாப்யதே" என்று கர்மாங்கமான ஜ்ஞாநந்தன்னை கர்மத்துக்கு அங்கியாக விதித்தவோபாதி அங்காங்கிவிரோதமுமில்லை. "தப: கர்மாத்மகாநி வை, யாநி தேஷாமசேஷாணாம் க்ருஷ்ணாநுஸ்மரணம் பரம்" என்று தப:கர்மாதிஸாத்யமான பாபநிவ்ருத்தி, க்ருஷ்ணாநுஸ்ம்ருதிமாத்ரத்தாலே பிறக்கும் எனறெழுதுகையாலே ப்ராபல்ய தௌர்பல்யவிரோதமில்லை. ஸாதநமான கர்மத்தை துஷ்கரத்வாதிபயத்தாலே விட்டு, தத்ஸாத்யமான ஜ்ஞானத்தை ஆசைப்படில் அது கிட்டாது என்கையாலே, "நைவ த்யாகபலம் லபேத்" என்கிறத்தோடும் விரோதியாது. முமுக்ஷுவுக்கு பலார்த்தமாக விஹிதமான கர்மங்களினுடைய த்யாகம் ஸ்வாதிகாராநுரூபமாகையாலே ஸ்வரூபஹாநி யல்லாதவோபாதி, இவனுக்கும் ஸ்வாதிகாரவ்யதிரிக்தவிஷயமான விதிநிஷேதங்கள் அநுஷ்டிக்கில் ஸ்வரூபஹாநியாகையாலும், ஸ்வாதிகாராநுரூபமான விதிநிஷேதசாஸ்த்ரத்தை அநுஷ்டிக்கையாலும், விதிநிஷேதசாஸ்த்ரவையர்த்த்யம் பிறக்கும் என்னவொண்ணாது. "மா சுச: ஸம்பதம் தைவீமபிஜாதோஸி பாண்டவ" என்கிறவிடத்தில் "மா சுச:" என்று சோகநிவ்ருத்தியைப் பண்ணக்காண்கையாலே, "தேவாஸுரவிபாகச்ரவணத்தாலே சோகம் பிறந்ததற்காதே" என்று அநுமித்துக்கொண்டவோபாதி, இங்குமப்படியே அநுமிக்கலா யிருக்கையாலே சோகம் அப்ரஸ்துதமென்கிறதுவும் தூஷணமாகாது. இச்லோகந்தான் நிகமனமாகவும் மாட்டாது. தர்மசப்தம்தாற்பர்யமான ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை வசிக்கமாட்டாமையாலும், ஸ்வபலமான பகவத்ப்ரீதியை ஸ்வதந்த்ரமாக ஸாதிக்கையாலும், கர்மத்துக்கங்கமாக இப்ரபத்திவிசேஷத்தைச் சொல்லி, "இப்ரபத்தியோடே கூட கர்மத்தை அநுஷ்டி" என்னவேண்டியிருக்க, இப்ரபத்தியை ஸ்வதந்த்ரமாகவிதிக்கையாலும், "அஹம்ஹி ஸர்வயஜ்ஞாநாம் போக்தா ச ப்ரபுரேவ ச" என்று கீழே "எனக்கு ப்ரீதிஸாதனமாகக் கடவது இந்தக் கர்மாதிகள்; இதக்கு பலப்ரதாதன் நான்" என்று உக்தமாகையாலும், ஏகபதத்துக்கு வ்யாவ்ருத்தி வித்தியாஸமையாலும், தேவதாந்தரவ்யாவ்ருத்தி "யாந்தி மத்யாஜிநோபி மாம்" "போக்தாரம் யஜ்ஞதபஸாம் ஸர்வலோகமஹேச்வரம்" "யேப்யந்யதேவதாபக்தா: .... தேபி மாமேவ கௌந்தேய யஜந்தி" என்று வசனாதிகளாலே கீழே ஸாதிக்கையாலும், "நாநுசோசிதுமர்ஹஸி" "நைவம் சோசிதுமர்ஹஸி" "ந த்வம் சோசிதுமர்ஹஸி" என்று கீழே சோகிக்கக்கடவையல்லையென்று சொல்லுகையாலும், "யத் த்வயோக்தம் வசஸ் தேந மோஹோயம் விகதோ மம" என்று "அத்யாத்மவிஷயமாக நீ திருவுள்ளமான வார்த்தை யாலே என்னுடைய மோஹம் போயிற்று" என்று அவன் சொல்லுகையாலும், நிகமனத்தில் ப்ரயோஜனமில்லாமையாலும் அதுவும் அர்த்தமன்று.

ஆகையாலே, "தத் கிம் கர்மணி கோரே மாம் நியோஜயஸி கேசவ" என்று, கர்மம் உனக்கு அநுஷ்டேயமென்று சில ஹேதுக்களாலே சொல்லச் செய்தேயும் கர்மத்திலே கோரத்வபுத்தி பிறக்கையாலும், "சஞ்சலம் ஹி மந: க்ருஷ்ண ப்ரமாதி பலவத் த்ருடம், தஸ்யாஹம் நிக்ரஹம் மந்யே வாயோரிவ ஸுதுஷ்கரம்" என்று மநபரிகரமான மனஸ்ஸை மீட்கவொண்ணாதென்று பயப்படுகையாலும், "அப்ராப்ய யோகஸம்ஸித்திம் காம் கதிம் க்ருஷ்ண கச்சதி, கச்சிந் நோபயவிப்ரஷ்டச் சிந்நாப்ரமிவ நச்யதி" என்று யோகப்ரஷ்டனை மேகசகலம் போல் இவன் நசிக்குமோவென்று பயப்படுகையாலும், இவ்வோ இவ்வோ ச்லோகங்களாலே "பஹூநாம் ஜந்மநாமந்தே ஜ்ஞாநவாந் மாம் ப்ரபத்யதே" என்கிறபடியே அநேகஜந்மஸாத்யமான ஸாதநாந்தரங்களினுடைய துஷ்கரத்வாதிநிபந்தனமான பயம்

அநுவர்த்திக்கையாலும், "யததோ ஹ்யபி கௌந்தேய புருஷஸ்ய விபச்சித:, இந்த்ரியாணி ப்ரமாதீநி ஹரந்தி ப்ரஸபம் மந:" என்று இந்த்ரியஜயத்தைப் பண்ணவேணுமென்று யத்னம் பண்ணுகின்றாலும், இந்த்ரியங்கள் விஷயங்களிலே வலிய இவனை இழுக்குமென்பது, "தைவீ ஹ்யேஷா குணமயீ மம மாயா துரத்யயா" என்று எனக்கு லீலோபகரணபூதையான இந்த ப்ரக்ருதி, ஸ்வயத்னத்தால் கடக்கவொண்ணாதென்பது; "ஈச்வரஸ் ஸர்வபூதாநாம் ஹ்ருத்தேசேऽர்ஜுந திஷ்டதி, ப்ராமயந் ஸர்வபூதாநி யந்த்ராரூடாநி மாயயா" என்று ஈச்வராதீனங்காண் ஜகத்து; தன்னால் செய்யலாவதில்லைகாணென்பது, "மத்தஸ்ஸ்ம்ருதிர் ஜ்ஞாநமபோஹநஞ்ச" என்று "ஜ்ஞாநாபோஹநாதிகளும் என்னாலே காண்; ஆகையாலே சேதநவ்யாபாரைகஸாத்யமாயிருப்பதொன்று இல்லைகாண்" என்பது, தத்பரிஹாரமாக "தாநி ஸர்வாணி ஸம்யம்ய யுக்த ஆஸீத மத்பர:" "மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாம் தரந்தி தே" "தமேவ சாத்யம் புருஷம் ப்ரபத்யே" "தமேவ சரணம் கச்ச ஸர்வபாவேந பாரத" என்று தன் திருவடிகளில் பண்ணும் ப்ரபத்தியை விதிப்பதாய்ப் போருகையாலே ப்ரபத்திவைலக்ஷண்யஜ்ஞாநம் பிறக்கையாலும், ஸுகரமான இது கிடக்க, துஷ்கரத்வாதிதோஷவைஹமான ஸாத்ய தர்மங்களிலே அந்வயிப்பியாநின்றால், "அவையோ என்னால் அநுஷ்டிக்கத் தக்கபடியாயிருக்கிறதில்லை" என்று இவன் சோகாவிஷ்டனாக, இப்படி உக்ரமான ஸாதனங்களிலே சோகம் பிறக்கும்படி பண்ணின பின்பு, "மோக்ஷஸாதநதயா விஹிதமான ஸாதனங்களை ஸாங்கமாகவும் ஸவாஸநமாகவும் விட்டு, அவற்றுக்கும் என்னைக் கொண்டு கார்யம் கொள்ளவேண்டும்படியுமாய், ஸ்வயம் நிரபேக்ஷனாய், நிருபாதிகவாத்ஸல்யாதிகுணவிசிஷ்டனான என்னையே அவ்வோ ஸாதநஸாத்யமான அநிஷ்டநிவ்ருத்திக்கும் இஷ்டப்ராப்திக்கும் உபாயமாக த்ருடாத்யவஸாயத்தைப் பண்ணுமிதுவே உனக்குச் செய்யவேண்டுவது; பின்பு த்வத்விக்ருதனாய் த்வதபிமதஸாதனயோக்யனாம்படி ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகுணபூர்ணனான நான், என் கையிலே ந்யஸ்தபரனான உன்னை மத்ப்ராப்திவிரோதிகளான ஸகலபாபங்களும் தானே விட்டுப்போம்படி பண்ணக்கடவேன்; ஆனபின்பு உக்தமான ஸாதநதுஷ்கரத்வாதிகளாலே சோகிக்கக்கடவையல்லை" என்கிற இவ்வர்த்தமே சரமச்லோகத்துக்கு உசிதமான அர்த்தமாகக்கடவது.

....

அவதாரிகை முற்றிற்று.

வியாக்யானம்:—(ஸர்வதர்மாநித்யாதி) ஸ்வீகாராங்கமான த்யாகத்தைச் சொல்லக்கடவதாய்க் கொண்டு, த்யாஜ்யாம்சத்தை உபாதானம் பண்ணுகிறது. இதில் தர்மசப்தம், ஸாமாந்யேந பலஸாதனமான உபாயத்தைச் சொல்லுகிறது; அங்ஙனன்றியிலே, தர்மசப்தம் "தர்மேண பாபமபநுததி" என்கிறவிடத்தில் தர்மசப்தம் போலே க்ரியாமாத்ரவாசியமன்று, ஜ்ஞாநயோகாதிகளுக்கு தர்மத்வமின்றியிலே ஒழியும்; இனி, "சோதநாலக்ஷணோऽர்த்தோ தர்ம:" என்கிறபடியே ஸ்வஸாத்யதயா விஹிதமான கர்மஜ்ஞாநாதிமாத்ரவாசியமன்று, "க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம்" என்கிற ஸித்ததர்மத்திலே ஏறப்பெறாது; ஆகையாலே இத்தர்மசப்தம், யாதொன்று சாஸ்த்ரீயமாய் பலஸாதநமாயிருக்கிறது, அத்தை வசிக்கக்கடவது. ஆக, பலஸாதன்தர்மந்தான், 'தர்ம', 'பரதர்ம', 'பரமதர்ம' என்கிற பேதத்தாலே மூன்று வகைப்பட்டிருக்கும்; இதில் அதர்மவ்யாவ்ருத்தமான ஸ்வர்க்காதிக்ஷுத்ரபுருஷார்த்தஸாதனம் தர்மமாகிறது. பரதர்மமாகிறது:— விமோசகமாகையாலே, பந்தகமான இதற்காட்டில் விலக்ஷணமான பரமபுருஷார்த்தலக்ஷணமோக்ஷஸாதனம். பரமதர்மமாகிறது:— தர்மம் போலே க்ஷுத்ரபுருஷார்த்தத்தையே ஸாதித்தல், பரதர்மம் போலே சேதநஸாத்யமாக

ஸாகையன்றிக்கே ஸித்தமாகையாலும், பரமப்ரயோஜநஸாதனமாகையாலும், தனக்கவ்வரு ஸாகையன்றிக்கே ஸித்தமாகையாலும், பரமப்ரயோஜநஸாதனமாகையாலும், தனக்கொரு இல்லாத பகவத்விஷயம். இந்த தர்மசப்தத்துக்கு இவை மூன்றும் அர்த்தமேயாகிலும், இப்போது பரதர்மத்திலே நோக்காகக்கடவது. இங்ஙன் ஒதுக்கித் தருவாரரென்னில்: அடியிலே முமுக்ஷுவானபோதே க்ஷுத்ரபலஸாதகமான தர்மம்கழிகையாலும் பரமதர்மத் தைகோபலீவர்த்தந்யாயத்தாலே மேலே ஸ்வீகார்யமாக விசேஷிக்கையாலும், த்யாஜ்யதயா ப்ரதர்மத்தையே உபாதானம் பண்ணுகிறது. அங்ஙனன்றியிலே பரதர்மத்துக்கு அங்கதயா அங்கிதமான பரமதர்மமும் த்யாஜ்யமாகையாலே அத்தையுங்கூட உபாதானம் பண்ணுகிற தென்னவுமாம்.

(தர்மாந்) என்கிற பஹுவசனத்தாலே ஸ்வஸாத்யத்தை ஸாதித்துத் தருமிடத்தில் பரஸ்பரநிரபேக்ஷமான ஸாதனஸமூஹத்தையும், தத்தத்ஸாதாரணமான அங்கவிசேஷங்களையும் சொல்லுகிறது. அவையாவன:—"கர்மணைவ ஹி ஸம்ஸித்திமாஸ்திதா ஜநகாதய:" என்று ஸ்வதந்த்ரஸாதனமாக உக்தமான கர்மமும், "ஸர்வம் கர்மாகிலம் பார்த்த ஜ்ஞாநே பரிஸமாப்யதே" "ந ஹி ஜ்ஞாநேந ஸத்ருசம் பவித்ரமிஹ வித்யதே, ஜ்ஞாநாக்நிஸ் ஸர்வகர்மாணி பஸ்மஸாத் குருதே ததா" என்று கர்மஸாத்யமான ஜ்ஞாநமும், "உபாப்யாமேவ பக்ஷாப்யா-மாகாசே பக்ஷிணாம் கதி:, ததைவ ஜ்ஞாநகர்மப்யாம் ப்ராப்யதே புருஷோத்தம:" என்று "ஒரு பக்ஷிகள் பக்ஷத்வயங்களாலும் ஆகாசத்தேறப் பறக்குமோபாதி, ஸ்வஸாதிதமான கர்ம ஜ்ஞானங்களாலே பரமாகாசநிலயமான வஸ்துவைச் சென்று ப்ராபிக்கும்" என்று, பகவத் ப்ராப்திஸாதனமாகச் சொல்லப்பட்ட கர்மஜ்ஞானஸமுச்சயமும், "பக்த்யா த்வநந்யயா சக்ய:," "ஸ்வதர்மஜ்ஞாநவைராக்யஸாத்யபக்த்யேககோசர:" என்கிறபடியே, கர்மஜ்ஞானஸாத்யமாய், பகவத்ப்ராப்திஸாதனமான பக்தியும், "ஜந்ம கர்ம ச மே திவ்யம் ஏவம் யோ வேத்தி தத்வத:, த்யக்த்வா தேஹம் புநர் ஜந்ம நைதி மாமேதி ஸோர்ஜுந" என்று, நிரேதுகிவ்ருத்தி பூர்வகமாக பகவத்ப்ராப்திஸாதனமான அவதாரரஹஸ்யஜ்ஞானமும், "ஏதத் புத்த்வா புத்திமாந் ஸ்யாத் க்ருதக்ருத்யச்ச பாரத" என்று அமிதபலலாபத்தாலே க்ருதக்ருத்யனாக்குமென்கிற புருஷோத்தமவித்யையும், "தேசோயம் ஸர்வகாமதுக்" என்று, ஸர்வகாமபலப்ரதமாகச் சொல்லுகிற புண்யக்ஷேத்ரவாஸமும் "ஸர்வபாபவிசுத்தாத்மா யாதி ப்ரஹ்ம ஸநாதநம்" என்று, ஸர்வபாபவிமோசனபூர்வகமாக பகவத்ப்ராப்தியை பலமாகச் சொல்லுகிற திருநாம ஸங்கீர்த்தனம் தொடக்கமாய், வர்ணபேதத்தாலும், ஆச்ரமபேதத்தாலும், பாகபேதத்தாலும், ருசிபேதத்தாலும் வந்த அதிகாரிபேதத்தாலும் அத்யந்தபின்னமாய்; ஆத்மபேதத்தோபாதி அஸங்க்யாதமான உபாயவிசேஷங்கள். ஆக, "தர்மாந்" என்று பஹுவசனத்தாலே பகவத்வ்யதிரிக்தஸகலஸாத்யதர்மங்களையும் சொல்லிற்றாயிற்று.

ஆக, பஹுவசனத்தாலே மோக்ஷஸாதநதயா ப்ரதானமான தர்மங்களை எடுக்கை யாலே, தர்மவிசேஷணமான ஸர்வசப்தம் த்ரைவர்ணிகஸாதாரணமாய், "ஸந்த்யாஹீநோ-சுசிர் நித்யமநர்ஹஸ் ஸர்வகர்மஸு," "தேத்வகம் புஞ்ஜதே பாபா யே பசந்த்யாத்மகாரணாத்" என்று யோக்யதாபாதகமான ஸந்த்யாவந்தனபஞ்சமஹாயஜ்ஞாதிகளைச் சொல்லுகிறது. ப்ரதானமான கர்மாதிகளைச் சொன்னபோதே, இவற்றுக்கு யோக்யதாபாதகமான அவையும், "ஸாத்யாபாவே மஹாபாஹோ ஸாதனை: கிம் ப்ரயோஜநம்" என்று ப்ரயோஜநாபாவத்தாலே தன்னடையே கழியும்படியாயிருக்க, த்யாஜ்யதயா ப்ருதங்நிர்தேசம் பண்ணுகைக்கு ஹேது என்னென்னில்: "ஸர்வகர்மபஹிஷ்க்ருத:" என்று ஒரு கர்மத்துக்கும் அர்ஹனல்லன் என்கையாலே, மேல் வக்ஷ்யமாணமான ஸ்வீகாராநுஷ்டானத்துக்கும் யோக்யதாபாதகமான

இவை அபேக்ஷிதமாகாதோ? என்று உதிக்கிற சங்கையை வ்யாவர்த்திக்கைக்காக, ப்ருதங்நிர்தேசம் பண்ணுகிறது. அந்த ஸ்வீகாரத்துக்கு சைதந்யமாத்ரமேயிறே அபேக்ஷிதம்.

அங்ஙனன்றிக்கே, யோக்யதாபாதகமான இந்த ஸந்த்யாவந்தநாதிகள் அபேக்ஷிதமாகில், இந்த ஸந்த்யாவந்தநாதிகள் தன்னையும் அநுஷ்டேயதயா ஸ்வீகரிக்கக் கூடாதே; அந்த ஸந்த்யாவந்தநாதிஸ்வீகாரத்திலே இழிகைக்கு யோக்யதாபாதகமான ஸந்த்யாவந்தனம் வேண்டுகையாலே. அவை அநபேக்ஷிதமாகையிறே, "துராசாரோபி ஸர்வாசீ க்ருதக்நோ நாஸ்திக: புரா, ஸமாச்ரயேதாதிதேவம் ச்ரத்தயா சரணம் யதி, நிர்த்தோஷம் வித்தி தம் ஜந்தும் ப்ரபாவாத பரமாத்மந:" என்று ஸர்வாதிகாரிகளுக்கும் ஆச்ரயணத்திலே அதிகாரமுண்டென்கிறது. அதுக்குமேலே: அநுஷ்டிக்கப்புகுகிற ஸ்வீகாரம் அதிக்ருதாதிகாரமுமாம். ஆக, அநுஷ்டிக்கப்புகுகிற ஸ்வீகாரத்துக்கு ஸந்த்யாவந்தனம் அநபேக்ஷிதமென்கைக்காக ப்ருதங்நிர்தேசம் பண்ணிற்று.

ஸாதநாந்தரங்களுடைய த்யாஜ்யமாயறுமாகில், "சாந்தோ தாந்த உபரதஸ் திதிக்ஷுஸ் ஸமாஹிதோ பூத்வா ஆத்மந்யேவாத்மாநம் பச்யேத்" என்று ஸாதநாந்தரங்களுக்கும் அங்கமாக எழுதப்படுகிற சமதமாத்யாத்மகுணங்களும், ஸந்த்யாவந்தநாதிகளோபாதி த்யாஜ்யதயா ஸர்வசப்தத்திலே உபாத்தமாகுமோவென்னில்; அவை ஆத்மகுணமாய், இவ்வதிகாரிக்கு ஸம்பாவிதஸ்வபாவங்களாய் வருமவையாகையாலே, த்யாஜ்யகோடியிலே புகாது; ப்ராப்யகோடியிலே புகுமித்தனை. குணபூதமான இதுவும் த்யாஜ்யகோடியிலே புகுமாகில், ஆத்மகுணபூதமான சேஷசேஷிபாவஜ்ஞாநாதிகளும் த்யாஜ்யமாகவேண்டிவரும்.

இந்த ஸர்வசப்தந்தன்னிலே "லோகஸங்க்ரஹமேவாபி ஸம்பச்யந் கர்த்துமர்ஹஸி" என்று லோகஸங்க்ரஹார்த்தமாகக் கர்த்தவ்யமான கர்மங்களும், புத்ரார்த்தமாகப் பண்ணும் பும்ஸவநாதிவ்யாபாரங்களும் த்யாஜ்யதயா அநுஸந்தேயம் என்றியவென்னில்; "தஸ்ய கார்யம் ந வித்யதே" என்கிறபடியே கர்மயோகபலமான ஜ்ஞாநயோகத்தைப்பெற்று, பின்பு, தத்ஸாதநமான கர்மயோகத்தில் நிரபேக்ஷனாயிருப்பானொருவன், கைரபேக்ஷ்யத்தாலே அந்தக் கர்மத்தை அநுஷ்டியாதொழியில், ஜ்ஞாநயோகத்தில் இழிகைக்கு வேணும் பாகமின்றியிலே இருப்பானொருவனும், "யத் யதாசரதி ச்ரேஷ்டஸ் தத் ததேவேதரோ ஜந:, ஸ யத் ப்ரமாணம் குருதே லோகஸ் ததநுவர்த்ததே" என்கிற ந்யாயத்தாலே, "விலக்ஷணனான இவனுடைய ஆசாரமிறே நமக்கும் ஆசாரமாயறுவது" என்று இவனுடைய ஆசாரத்தை கணிசித்து, இவனோபாதி கர்மாநுஷ்டானத்தில் நின்றும் நிவ்ருத்தனாம். ஜ்ஞாநயோகத்துக்கு அநதிகாரியாய் வைத்து கர்மயோகத்தை விட்டவனாகையாலே இவன் நின்ற பழுவிலே ஏறமாட்டான்; அதிலே மூட்டும் கர்மயோகத்தை விட்டான்; ஆக, இரண்டுக்கும் ஆளன்றியிலே உபயப்ரஷ்டனாய் விநாசத்தோடே தலைக்கட்டிவிடும். அவனுடைய நாசத்துக்கு ஹேது, இந்த ஜ்ஞாநாதிகனுடைய கர்மாநுஷ்டானமாகையாலே, தந்நாசஜநிதமான பாபம் இவனை வந்து பற்றி இவனுடைய ஜ்ஞாநயோகத்துக்கு ப்ரதிபந்தகமாம்; அது செய்யாமைக்காகவிறே லோகஸங்க்ரஹார்த்தப்ரவ்ருத்தியில் இழிகிறது. ஸித்தமான ஸாதனத்தைப் பற்றினவனுக்கு அந்த பயமில்லாமையாலும், இவ்வதிகாரி நிற்கிற நிலை ஜ்ஞாநயோகத்தை போலே துரநுஷ்டானமில்லாமையாலும் த்யாஜ்யமாகக் கடவது; இனி ஆந்ருசம்ஸ்யமே இவற்றினுடைய அநுஷ்டானத்துக்கு ஹேதுவாகக்கடவது. ஆக, இப்படி "ஸர்வதர்மாந்" என்று ஸாத்யஸமனான ஸகலஸாதனங்களையும் உபாதானம் பண்ணிற்று.

அனந்தரம் 'பரித்யஜ்ய' என்று அதினுடைய த்யாகப்ரகாரத்தைச் சொல்லுகிறது. இங்கு த்யாகசப்தத்தாலே சொல்லுகிறது, தர்மஸ்வரூபத்யாகத்தையோ? தர்மபலாதி த்யாகத்தையோ? தர்மத்தில் உபாயத்வபுத்தித்யாகத்தையோ? என்னில்: இவ்வதிகாரிக்கு யாவச்சரீரபாதம் காலக்ஷேபத்துக்காக பகவத்தோஷஹேதுபூதமானவை அநுஷ்டேயமாகையாலே, தர்மஸ்வரூபத்யாகமாகமாட்டாது. பலாதிகள், ஸாதகனுக்குங்கூட த்யாஜ்யமாகக் கீழே உக்தமாகையாலே, பலாதித்யாகத்தைச் சொல்லுகிறதாகவொண்ணாது. ஆக, இங்கு தர்மங்களினுடைய உபாயத்வபுத்தித்யாகத்தைச் சொல்லுகிறது. அந்த உபாயத்வபுத்தித்யாகமாவது:- லாபஹேதுவான பகவத்ப்ரீதிக்கு ஸாதனமென்கிற ப்ரதிபத்தியைத் தவிருகை. ஆகையாலே ஸ்வரூபத்யாகத்தால் வரும் குறையும், பலாதித்யாகத்தைச் சொல்லுகிறதென்கிறத்தால் வரும் புநருக்தியுமின்றியிலே ஒழியும்.

உபாயத்வபுத்தித்யாகபூர்வகமாக போகபுத்த்யா இவ்வதிகாரிக்கு அநுஷ்டேயமான இத்தர்மம் பலாபிஸந்திஸம்யுக்தமான ஜ்யோதிஷ்டோமந்தானே ஜ்ஞாநாந்தர்க்கதமானால், "தூரேண ஹ்யவரம் கர்ம புத்தியோகாத் தநஞ்சய" என்கிறபடியே கர்மாந்தரமாகிறவோபாதி, அந்த மோக்ஷஸாதநகர்மந்தானேயாகிலும், புத்திவிசேஷத்தாலே கர்மாந்தரமாகக்கடவது. ஆக, அநுபாயத்வபுத்தியுக்தமான இந்தர்மத்திற்காட்டில் உபாயத்வபுத்தியுக்தமான அந்த மோக்ஷஸாதநமான தர்மம் தர்மாந்தரமாகையாலே, தர்மஸ்வரூபத்யாகத்தைச் சொல்லுகிறதென்னவுமாம்.

அவன் உபாயத்வபுத்த்யா அநுஷ்டிக்கும்; இவன் போகபுத்த்யா அநுஷ்டிக்கும். அவன் விதிப்ரேரிதனாய் அநுஷ்டிக்கும்; இவன் ராகப்ரேரிதனாய் அநுஷ்டிக்கும். அவனுக்கு வர்ணாச்ரமதர்மம் நியமேந அநுஷ்டிக்கவேணும்; இவனுக்கு வர்ணாச்ரமதர்மாநுஷ்டானமாகவும்; வைஷ்ணவகிஞ்சித்காரமாகவுமாம்; ப்ராதிகூல்யநிவ்ருத்தியிலே நியமம். ஆநுகூல்யங்களில் ஏதேனுமாம். ஆகையிறே நம்மாசார்யர்கள் இவற்றை அநுஷ்டிப்பாரும் அநுஷ்டியாதாருமாய்ப் போருகிறது. அந்த நியமமில்லாமையிறே ஸாதகனான அர்ஜுனன் ஸாத்யவஸ்து ஸந்நிஹிதமாயிருக்கச்செய்தேயும், தன்னுடைய க்ருத்யத்திலே அந்வயித்தது. ஆகையிறே, "ஆநுகூல்யஸ்ய ஸங்கல்ப: ப்ராதிகூல்யஸ்ய வர்ஜநம்" என்று ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பத்தோபாதி, ப்ராதிகூல்யநிவ்ருத்தியையும் ஸம்பாவிதஸ்வபாவமாகச் சொல்லுகிறது. ஆக, காம்யகர்மத்தோபாதி மோக்ஷஸாதநதர்மமும், இவனுக்கு த்யாஜ்யமாகையாலே, ஸாங்கமான அந்த தர்மத்யாகத்தை த்யாகசப்தத்தாலே சொல்லிற்றாயிற்று.

த்யாகவிசேஷணமான "பரி" சப்தம் "பரி-ஸாகல்யே" என்கிறபடியே ஸாகல்ய வாசியாய்க் கிடக்கிறது. கீழே "ஸர்வதர்மாந்" என்று, த்யாஜ்யதர்மங்களுடைய எடுத்து த்யாகத்தைச் சொல்லுகையாலே, இஸ்ஸாகல்யசப்தத்துக்கு "ஸகலதர்மங்களையும் விட்டு" என்கிறவிது அர்த்தமாகவொண்ணாது. ஆகையாலே கீழ் த்யாஜ்யதயா உபாதானம் பண்ணப்படாதே, அவச்யம் த்யாஜ்யமாயிருப்பதொன்று இதுக்கர்த்தமாகவேணும்.

அதில் "ந ஹிம்ஸ்யாத் ஸர்வா பூதாநி" "ந ஸுராம் பிபேத்" "ந களஞ்ஜம் பக்ஷயேத்" என்றுப்போலே சொல்லுகிற நிஷேதவிதிகள் கீழ் த்யாஜ்யமாக எடாமையாலும், அந்த நிஷேதவிதியை அநுஷ்டிக்கில் தன்னுடைய பாபவிமோசனத்துக்குத் தான் ப்ரவர்த்தித்தானென்கிற ஸ்வரூபஹாநி வருகையாலே, அவச்யம் இவ்வதிகாரிக்கு த்யாஜ்யமாகையாலும், அது ஸாகல்யசப்தத்துக்கு அர்த்தமானாலோவென்னில்: அதுவும் அர்த்தமாக

மாட்டாது. நிஷேதவிதித்யாகமாகிறது, நிஷித்தாநுஷ்டானமாகையாலே, நிஷித்தாநுஷ்டான பலமான பாபம், ஈச்வரனுடைய நிக்ரஹமாகையாலே, அந்த நிக்ரஹம் இந்த அதிகாரிக்கு அபுருஷார்த்தமாகையாலே அது அர்த்தமன்று. நிக்ரஹஹேதுவானவை த்யாஜ்யமன்றாகில், பகவதபசாரபாகவதாபசாராதிகளும் த்யாஜ்யமன்றியிலே ஒழியும். பூர்வார்ஜிதபாப விமோசனத்துக்கு யத்னம் பண்ணினானாகில் ஸ்வரூபஹாநியாமோபாதி,ஜ்ஞானம்பிறந்தபின்பு நிக்ரஹஹேதுக்களிலே இழிகையும் ஸ்வரூபஹாநியாகக்கடவது. இந்த நிஷித்தாநுஷ்டானந்தான் பகவந்நிக்ரஹஹேதுவாகையாலே, இவ்வதிகாரிக்கு ஸ்வரூபமல்லாமையாலும், பற்றுகிற ஸாதனத்துக்கு ஸஹகாரியல்லாமையாலும், அந்த தர்மங்களோபாதி த்யாஜ்யமாகக் கடவது.

ஆகையாலே, ஸாகல்யசப்தவாச்யம் வாஸனையாய், ஸவாஸநத்யாகத்தைச்சொல்லுகிறது. அதாகிறது:—லஜ்ஜாபுரஸ்ஸரத்யாகம். ஸ்வரக்ஷணார்த்தையான ஸ்வப்ரவ்ருத்தி ஸ்வரூபஹாநியென்றறிந்தால், "நெடுநாள் ஸ்வரூபஹாநியானவற்றையாகாதே உபாயமாக நினைத்திருந்தது!" என்று லஜ்ஜை பிறக்கக்கடவதிறே. பர்த்ருபோகத்தை உகாபோஷணத்துக்கு உறுப்பாக்குகையாகிறது, பதிவ்ரதைக்கு ஸ்வரூபஹாநியாமாப்போலேயிறே, போகரூபமான ப்ரவ்ருத்தியை ஸாதனமாக்குகையாகிறது.

"த்யஜ" என்கிற "ல்யப்" பாலே, தர்மத்யாகம் ஸ்வீகாரத்துக்கு அங்கமானவன்று கர்த்தவ்யம்; அல்லாதபோது அயுக்தமென்னுமிடத்தைக் காட்டுகிறது. தர்மத்தை விட்டு ஸ்வீகாரத்தில் இழியாதேயிருக்குமாகில், உபயப்ரஷ்டனாகையாலே நாசமே பலமாயறுமே. இத்தைப்பற்றவிறே நஞ்சீயர், "ஒன்றில் நாஸ்திகளுக்கு மூர்த்தாபிஷிக்தனாதல்; இல்லையாகில் பரமபதம் என்கிற மூலப்படியே செல்லுதல் செய்யும்படியிறே நான் நிற்கிற நிலை" என்றருளிச்செய்தது. அதாகிறது:—தர்மத்யாகபலமான பாபம் மேலிட்டு நரகம் வஸ்தவ்யபூமியாதல்; த்யாகபூர்வகமாக ஸ்வீக்ருதமான உபாயம் பலித்து, பரமபதம் வஸ்தவ்யபூமியாதலாயித்தனையிறே என்கை. ஆக, "ல்யப்" பாலே மேல் சொல்லப்புகுகிற ஸ்வீகாரம் த்யாகாங்ககமென்னுமிடம் சொல்லிற்றாயிற்று.

ஸ்வஸ்வரூபத்தைப்பார்த்தாலும், ஸாதனாந்தரங்களை விடவேண்டிவரும். அவற்றினுடைய ஸ்வரூபங்களைப்பார்த்தாலும், ஸாதனாந்தரங்கள் த்யாஜ்யமாயறும். பற்றப்புகுகிற உபாயஸ்வரூபத்தைப்பார்த்தாலும் ஸாதனாந்தரங்கள் த்யாஜ்யமாயறும். ஸ்வஸ்வரூபத்தைப் பார்த்தால் மச்சப்தத்தில் சொல்லுகிறபடியே ஸ்வரக்ஷணவ்யாபாரத்திலே இழிகை, ஸ்வரூபஹானியாம்படி அத்யந்தபரதந்த்ரமாயிருக்கும். அவைதன்னைப் பார்த்தால், பஹுயத்னஸாத்யமாகையால் துஷ்கரமுமாய், "ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு தபோஜ்ஞாநஸமாதிபி:" என்ற சிரகாலஸாத்யமுமாய், இந்த்ரியஜயாதிகள் அபேக்ஷிதமாகையாலும், ஆதிபாதாதிகள் ப்ரஷ்டராகக்காண்கையாலும் ஸாபாயமுமாய் ப்ராரப்தகர்மாவஸாநாபேக்ஷமாகையாலே விலம்ப்ய பலப்ரதமுமாயிருக்கும். உபாயத்தைப்பார்த்தால், நித்யாநபாயினியானபிராட்டியும் ஸஹகாரியாக ஸஹியாதபடி சணற்கயிறுகண்ட ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் போலே நிரபேக்ஷமாயிருக்கும். ஆக, தான் அநந்யஸாதனனாகையாலும், அவை துஷ்கரத்வாதி தோஷதூஷிதமாகையாலும், உபாயம் ஸஹகாரிநிரபேக்ஷமாகையாலும் தர்மத்யாகம் உபாயஸ்வீகாரத்துக்கு அங்கமாகக்கடவது.

அனந்தரம், த்யாகாங்ககமான ஸ்வீகாரத்தைச் சொல்லக்கடவதாகக்கொண்டு, தத்ப்ரதிஸம்பந்தியை "மாம்" என்று உபாதானம் பண்ணுகிறது. (மாம்) உனக்கு ஸாதி

யாயிருக்கிற என்னே. இந்நிலையிலே ஆச்ரயணத்துக்கு வகாந்தமான ஸௌசீல்ய ஸௌலப்ய வாத்ஸல்யஸ்வாமித்வங்களும் விலக்ஷணவிக்ரஹயோகமும் தோற்றுகிறது. "அவாக்ய நாதர:" என்கிறபடியே, தன்னுடைய குணசீகரங்களில் ஸூரிஸங்கங்களைக் குமிழிநீரூட்டி, தான் நிஸ்தரங்கஜலதி போலே ஸ்வாநுபவானந்தவைபவத்தாலே அவிகாரியாயிருக்கும்படி யான பெரிய வைபவத்தையுடையனாயிருக்கச் செய்தேயும், க்ஷத்ரஸம்ஸாரிசேதநனான அர்ஜுநன், "ரதம் ஸ்தாபய மேச்யுத" என்று "தேரை நிறுத்து" "புரவியை விட்டுக் குளிப்பாட்டு" என்று ஏவிக் காரியம் கொள்ளலாம்படி எளியனாய்ப் பரிமாறுகையாலே, ஸௌசீல்யம் தோற்றிற்று. "ந ஸந்த்ருசே திஷ்டதி ரூபமஸ்ய ந சக்ஷுஷா பச்யதி கச்ச நைநம்" என்றும், "யஸ்யாவதாரரூபாணி ஸமர்ச்சந்தி திவௌகஸ:, அபச்யந்த: பரம் ரூபம்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே, கனத்த ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகளையுடைய ப்ரஹ்மாதிகள் கண்ணுக்கும் அவிஷயமாம்படி தன் வடிவழகை ஆச்ரிதரான அர்ஜுநாதிகள் கண்ணுக் கிலக்காக்கி ஒதுங்குகைக்கும், ப்ரதிகூலரான துர்யோதனாதிகள் இலக்குக்குறிச்செய்கைக்கும் ஏகாந்தமாம்படி தன் வடிவைக் காட்டிக்கொண்டு நிற்கையாலே ஸௌலப்யம் தோற்றிற்று. தர்மத்திலே அதர்மபுத்தி பண்ணி யுத்தாந்நிவ்ருத்தனான அர்ஜுநனை அக்குறை பாராதே தன் பேறாக மேல் விழுந்து ஹிதம் சொல்லி மீட்கையாலே வாத்ஸல்யம் தோற்றிற்று. அர்ஜுநனுக்கு இழிதொழில் செய்கிற தசையிலே ஸ்வவைபவோக்திபூர்வகமாக வைச்வ ரூப்யத்தைக் காட்டுகையாலே ஸ்வாமித்வம் தோற்றிற்று. ஸேநாதூளிதூஸரிதமாய் அலைகிற திருக்குழல்கற்றையும், ஸ்வேதபிந்துஸ்தபகிதமான திருமுகமும், ஆச்ரிதவிரோதிதர்சனத்தால் சிறிச்சிவந்து, சீறளமாய்ச் சிதற அலர்ந்த தாமரைத்தடாகம் போலே கண்டவிடமெங்கும் அலையெறிகிற திருக்கண்களும், காளமேகம்போலே இருண்ட குளிர்ந்த திருமேனியும், அதுக்குப் பரபாகமாம்படி சாத்தின திருப்பீதாம்பரமும், தேருக்குக்கீழே நாற்றின திருவடிகளும், அதிலே சாத்தின சிறு சதங்கைகளும், தூக்கின உழவுகோலும், பிடித்த சிறுவாய்க்கயிறுமாய் நிற்கிற நிலையைக் காட்டுகையாலே விலக்ஷணவிக்ரஹயோகமும் தோற்றுகிறது. தன் சிறுமை கண்டு இறாய்க்கவேண்டா; அவன் ஸுசீலனாகையாலே. ஊர்லபனென்றிறாய்க்கவேண்டா; அவன் ஸுலபனாகையாலே. தன் தோஷங்கண்டு இறாய்க்க வேண்டா; அவன் வத்ஸலனாகையாலே. அப்ராப்தனென்று இறாய்க்கவேண்டா; ஸர்வஸ்வாமி யாகையாலே. ஆச்ரயிக்கைக்கு சுபாச்ரயமேதென்று கண்கலங்கவேண்டா; விலக்ஷணவிக்ரஹ யுக்தனாகையாலே இந்த விலக்ஷணவிக்ரஹயோகத்தைச் சொன்னபோதே, அந்த விக்ரஹத்துக்கு நிரூபகபூதையாய், "அகலகில்லேனிறையும்" என்று திருமார்பிலே எழுந் தருளியிருக்கிற பிராட்டியையும் சொல்லிற்றாயிறுகையாலே, இவனுடைய பூர்வாபராதத்தைப் பொறுப்பித்துச்சேர விடுகைக்குப் புருஷகாரயோகமும் சொல்லிற்றாயிற்று.

"ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய மாம்" என்கையாலே, பதர்க் கூட்டை விட்டு ஒரு மணிபர்வதத்தை ஆச்ரயணீயமாகச்சொன்னாப்போலே இருக்கிறது. ஸாதனாந்தரங்களா கிறன:— பதர்க்கூடு போலே ஸாத்யமுமாய், பலவுமாய், உள்வாயில் ஈச்வரஸஞ்சாரமில்லாத வன்று அநுபஜீவ்யமாயிறே யிருப்பது. அங்ஙனன்றியிலே இவ்விஷயம் ஸித்தமுமாய் அத்விதீயமுமாய், கட்டடங்க உபஜீவ்யமுமாயிருக்கும்.

ஏகபதம், "த்வமேவோபாயபூதோ மே பவ" "த்வாமேவ சரணம் ப்ராப்ய" "மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே" "தமேவ சாத்யம் புருஷம் ப்ரபத்யே" "தமேவ சரணம் கச்ச" என்று ஸ்வீகார்யவஸ்துவை நிர்த்தேசித்து, அனந்தரம் அவதாரணத்தை எழுதிப்போருகிற ஸ்தான

ப்ரமாணத்தாலே அவதாரணார்த்தமாகிறது. இந்த அவதாரணத்தால் வ்யாவர்த்திக்கப்படுகிறது என்னென்னில்: "ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய" என்று ஸாதநாந்தரத்யாகம் கீழே உக்தமாகையாலே, அது வ்யாவர்த்யமாகமாட்டாமையாலும், "மாம்" என்கிற ஏகவசனத்தாலும், "மத்த: பரதரம் நாந்யத் கிஞ்சிதஸ்தி தநஞ்ஜய" என்று கீழுடையத் தன்னுடைய ஸர்வஸ்மாத் பரத்வத்தைச் சொல்லுகையாலும், தேவதாந்தரவ்யாவ்ருத்திக்கு அவகாசமே யில்லாமையாலும், இந்த அவதாரணத்தால் வ்யாவர்த்திக்கப்படுகிறது—"வ்ரஜ" என்று விஹிதமான ஸ்வீகாரத்தினுடைய அங்கபாவம்.

இதின் அங்கபுத்தி பிறக்கைக்கு ஹேதுவென்னென்னில்: "யதநந்தரம் யத்பவதி தத் தஸ்ய காரணம்" என்று "யாதொன்றுண்டானவனந்தரத்திலே யாதொன்றுண்டாம், அதுக்குக் கீழ்லது காரணமாகக்கடவது" என்கிற ந்யாயத்தாலே, ஸ்வீகாரத்தையொழிய அவனுடைய உபாயபாவம் ஜீவியாமையாலே- ஸ்வீகாரத்திலே அங்கபுத்தி பிறக்கைக்கு யோக்யதையுண்டு. யோக்யதையுண்டாகில், அங்கபாவம் கழிகிறபடியென்னென்னில்: அங்கமாவது, அங்கிக்கு கிஞ்சித்காரமாவதிறே. அந்த கிஞ்சித்காரந்தான் ஸ்வரூபோத்பாதகத்வாரத்தாலேயாதல், உத்பன்னமான ஸ்வரூபத்துக்கு வர்த்தகமாயாதல், வர்த்தித்ததுக்கு பலப்ரதானசக்திமுகத்தாலேயாதலாயிருக்கும். அதில் பக்திக்கு, ஸாத்யமாகையாலே உத்பத்த்யபேக்ஷையுண்டு; அஹரஹராதேயாதிசயமாகையாலே, வ்ருத்த்யபேக்ஷை உண்டு; தான் சேதநமல்லாமையாலே பலப்ரதானவேளையிலே சேதநாபேக்ஷை உண்டு. ஆகையாலே அதுக்கு கர்மஜ்ஞாநாத்யங்கங்கள் அபேக்ஷிதமாகக்கடவது. இந்த உபாயம் ஸித்தமாகையாலே உத்பத்த்யபேக்ஷையில்லை; ஏகரூபமாகையாலே வ்ருத்த்யபேக்ஷையில்லை; பரம சேதநமாகையாலே பலப்ரதானத்தில் அந்யஸாபேக்ஷதையில்லை. ஆக, அங்கங்களைக் கொண்டு கொள்வதொரு கார்யம் இவ்வுபாயத்துக்கு இல்லாமையாலே, இந்த ஸ்வீகாரம் அங்கமாகமாட்டாது.

ஸ்வரூபோத்பத்த்யாதிகளிலே அங்கநிரபேக்ஷமாகில், இவ்வுபாயம் என்றுமொக்க ஜீவிக்கையாகாதொழிகைக்கு ஹேதுவென்னென்னில்: உபாயத்வமாவது, ஒருவனுடைய அநிஷ்டத்தைக் கழிக்கையும், இஷ்டத்தைக் கொடுக்கையுமாகையாலே, ஒரு அதிகாரி அபேக்ஷிதம்; அது பெறுகையாலே உபாயத்வம் ஜீவிக்கையாகாதொழிந்தது. அதிகாரியாகிலபேக்ஷிதம் ஸ்வீகாரம் செய்கிற கார்யமென்னென்னில்: ஐச்வர்யார்த்தியிலும், கைவல்யார்த்தியிலும், பகவச்சரணார்த்தியாய் ஸாதநாநுஷ்டானம் பண்ணுமவனிற்காட்டிலும், இவ்வதிகாரியை வ்யாவ்ருத்தனாக்குகிறது பகவல்லாபார்த்தமான இந்த ஸ்வீகாரமாகையாலே, "அருணயா பிங்காக்ஷ்யா ஏகஹாயந்யா ஸோமம் க்ரீணாதி" என்கிற விடத்தில், அருணத்வபிங்காக்ஷத்வாதிகள் ஸோமக்ரயணத்துக்கு உறுப்பான பசுவுக்கு பசுவந்தரத்திற் காட்டில் வ்யாவர்த்தகவிசேஷணமானாப்போலே, இதுவும் அதிகாரிக்கு வ்யாவர்த்தக விசேஷணமாய்க் கிடக்கிறது. இனி அதிகாரி அங்கமாமன்று, தத்விசேஷணமான இந்த ஸ்வீகாரமும் அங்கமாகக்கடவது. க்ஷுத்து அன்னத்துக்கு ஸாதனமாமன்றிறே, இந்த ஸ்வீகாரத்துக்கு ஸாதனத்வமுண்டாவது. ஸ்வீகாரத்துக்கு அங்கதயா உபாயத்வம் கொள்ளப்பார்க்கில், "த்வமேவோபாயபூதோ மே பவேதி ப்ரார்த்தநாமதி:, சரணாகதி:" என்று "அவனையே நிரபேக்ஷோபாயமாகப் பற்றுகை ப்ரபத்தி" என்கிற லக்ஷணவாக்யத்தோடு விரோதிக்கும். ஆகையாலே ஈச்வரன் கார்யம் செய்கைக்கு ஆபிமுக்யஸூசகமாய்க் கிடக்கிறது.

சரணசப்தம் "உபாயே க்ருஹரக்ஷித்ரோச் சப்தச் சரணமித்யயம், வர்த்ததே ஸாம்ப்ரதஞ்சைஷ உபாயார்த்தைகவாசக:" என்கிறபடியே இப்போது சரணசப்தம் உபாயவாசக

மாய், "மாம்" என்று ஸௌசீல்யாதிவிசிஷ்டமாகச் சொன்ன வஸ்துவுக்கு "ஸோச்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ ப்ரஹ்மணா விபச்சிதா" "ஸதா பச்யந்தி" "ச்ரியா ஸார்த்தம்-ஆஸ்தே" என்கிறபடியே, உபேயபாவத்திலும் அந்வயமுண்டாகையாலே அத்தை வ்யாவர்த்தித்து உபாயபாவத்திலே ஒதுக்கித்தருகிறது.

கீழ் "ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய" என்கிறவிடத்தில் ப்ரஸ்துதமான ஸாதநாந்தரங்களை இத்தை உபாயபாவத்திலே ஒதுக்கித்தாராதோ? என்னில்; அர்த்தஸித்தமாய் வருகிறதிற் காட்டில், சப்தஸித்தமாய் வருமது அழகியதாகையாலும், "ஏதம் ஹ வாவ ந தபதி; கிமஹம் ஸாது நாகரவம்; கிமஹம் பாபமகரவமிதி" என்றும், "தஸ்ய கார்யம் ந வித்யதே" என்றும், "க்ஷேத்ரஜ்ஞ: கரணீ ஜ்ஞாநம் கரணம் தஸ்ய வை த்விஜ, நிஷ்பாத்ய முக்திகார்யம் வை க்ருதக்ருத்யம் நிவர்த்ததே" என்றும் சொல்லுகிறபடியே, ஆற்றுக்கு அக்கரைப்பட்டால் அதுக்கு நிஸ்தரணபரிகரமான தெப்பம் அநபேக்ஷிதமாமாப்போலே, "ஸாத்யாபாவே மஹாபாஹோ ஸாதநை: கிம் ப்ரயோஜநம்" என்று ஸாத்யம் ஸித்தித்தால் ஸாதநத்தைக் கொண்டு அபேக்ஷையில்லாமையாலே ஸாதநத்யாகமும் ப்ராப்யாம்சத்திலே அந்விதமாகையாலும், உபாயத்வத்தில் ஒதுக்கித்தரமாட்டாது.

"வ்ரஜ" என்று மஹாவிச்வாஸபூர்வகமாய் ப்ரார்த்தநாகர்ப்பமாய், அத்யவஸாயாத்மகமாய், தான் உபாயசரீரத்திலும், உபேயசரீரத்திலும் அந்வயியாதே அதிகாரிவிசேஷணமாய், உபாயத்தில் ஒதுக்கித்தர அந்வயியாதே கீழ்ச்சொன்ன த்யாகத்தை அங்கமாகவுடைத்தாய், "மாம்" என்கிற வஸ்துவை விஷயமாகவுடைத்தாய், "ப்ரபத்யே" என்கிற க்ரியாபதத்திலே உக்தமான ஸ்வீகாரத்தை விதிக்கிறது. "வ்ரஜ கதௌ" என்கிற தாதுவிலே கத்யர்த்தமாய், கரணத்ரயங்களிலே அந்யதமமாயிருப்பதொரு கரணத்தினுடைய கதிமாத்ரத்தைக்காட்டி பகவத்விஷயப்ரகாசகமாதல்; அங்ஙனன்றியிலே கரணத்ரயங்களினுடையவும் கதியைக் காட்டி பூர்ணப்ரபத்தியைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். ஆக, தர்மத்யாகம், ஸ்வீகாரத்துக்கு அங்கமாகக்கடவது. த்யாகவிசிஷ்டமான ஸ்வீகாரம் அதிகாரிவிசேஷணமாகக்கடவது. ஸ்வீகாரவிசிஷ்டனான அதிகாரிக்கு வாத்ஸல்யாதிகுணவிசிஷ்டவஸ்து உபாயமாகக்கடவது. ஆக, இப்படி பூர்வார்த்தம் அதிகாரியினுடைய க்ருத்யாம்சத்தைச் சொல்லிற்று.

அனந்தரம், உத்தரார்த்தம் உபாயத்தினுடைய க்ருத்யாம்சத்தைச் சொல்லி, அதிகாரியினுடைய க்ருத்யாம்சலேசத்தையும் சொல்லுகிறது. இதில் "அஹம்" சப்தம் வ்ரஜவில் அர்த்தமாகப் புகுந்த அதிகாரியினுடைய மஹாவிச்வாஸத்துக்கு ஊற்றாய், மேல்சொல்லப் புகுகிற பாபவிமோசனத்துக்குப்பரிகரமான ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகுணவிசேஷங்களை, கீழ்"மாம்" என்று ஆச்ரயணீயமாக உக்தமான வஸ்துவுக்கு ப்ரகாசிப்பிக்கிறது. ஆச்ரயிக்கைக்கு வாத்ஸல்யாதிகள் வேணும்; கார்யம் செய்கைக்கு ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகள் வேணும். "நிவர்த்யாம்சம் இன்னது; நிவர்த்தனப்ரகாரம் இன்னது; நிவர்த்தநாதிகாரி இன்னான்." என்றறிகைக்கு ஸர்வஜ்ஞனாகவேணும். ஜ்ஞானம் பிறந்தால் ப்ரயோஜனமில்லையே, பங்குகல்பனாய் அசக்தனாயிருக்குமாகில். ஆகையாலே ஜ்ஞாநாநுகுணமாகக் கார்யம் செய்கைக்கு ஸர்வசக்தியாகவேணும். ஸர்வசக்தியானாலும் இவனிடும் பச்சைகொண்டு குறைதீரவேண்டும்படி அபூர்ணனாயிருக்குமாகில், அவனுக்கீடாக இவனால் இடலாவதொன்றில்லாமையாலே, அவையிரண்டும் அகிஞ்சித்கரமாமிறே. அங்ஙனன்றியிலே ஒழியும்போது அவாப்தஸமஸ்தகாமனாகவேணும். ஸர்வஜ்ஞனானாலும், ஸர்வசக்தனானாலும், அவாப்தஸமஸ்தகாமனானாலும், இச்சேதநனோடு ஒரு

ஸம்பந்தமில்லாதவன்று அவை மூன்றும் கார்யகரமாகாதே; அதுக்காக ஸர்வஸ்வாமியாக வேணும். இவை நாலும் விபரீதபலமாகாதே, இவனுடைய ரக்ஷணத்துக்கு உறுப்பாம் போதைக்கு பரதுக்காஸஹத்வலக்ஷணமான பரமதயை உடையனாகவேணும். இல்லாதவன்று ஸர்வஜ்ஞத்வம் இச்சேதநன் பண்ணின குற்றங்களைத் தப்பாமல் கணக்கிடுகைக்கு உறுப்பாயறும்; ஸர்வசக்தித்வம் அக்குற்றங்களுக்கீடாக நரகாதிகளில் தள்ளி அறுத்தறுத்துத்தீற்று கைக்கு உறுப்பாயறும்; தீற்றுகின்றால் கண்பார்த்து நெகிழாமைக்கு உறுப்பாயறும், அவாப்த ஸமஸ்த காமத்வநிபந்தனமான நைரபேக்ஷ்யம்; இங்ஙன் செய்யாகின்றால் கடவதல்ல வென்று நியமிப்பாரில்லாமைக்கு ஹேதுவாமித்தனை, ஸர்வஸ்வாமித்வப்ரயுக்தமான நிரங்குச ஸ்வாதந்த்ர்யம். ஆகையாலே ஸர்வஜ்ஞத்வத்தை ரக்ஷணவிதயா விஷயமாக்குகைக்கும், ஸர்வசக்தித்வத்தை ரக்ஷணவ்யாபாரத்திலே ஆக்குகைக்கும், அவாப்தஸமஸ்தகாமதையை ப்ரயோஜநநிரபேக்ஷமாக ரக்ஷிக்கைக்கு உறுப்பாக்குகைக்கும், ஸர்வஸ்வாமித்வத்தைத் தன் பேறாகக் கார்யம் செய்கைக்கு உறுப்பாக்குகைக்கும் தயை வேணும். ஆகையாலே இக் கார்யம் செய்கைக்கு உறுப்பான இவ்வைந்து குணங்களும் 'அஹம்' சப்தத்திலே அநுஸந்தேயம். ஆக, ஸர்வஜ்ஞனுமாய், ஸர்வசக்தியுமாய், அவாப்தஸமஸ்தகாமனுமாய், ஸர்வஸ்வாமியுமாய், பரமதயாவானுமான நான் என்றதாயிற்று.

(த்வா) அஜ்ஞனுமாய், அசக்தனுமாய், மஹாவிச்வாஸபூர்வகமாக என் பக்கலிலே ந்யஸ்தபாரனான உன்னையென்று, அதிகாரியைச் சொல்லுகிறது. 'அஹம்' சப்தத்தாலே பரயசத்ருவையும் (த்வா) என்கையாலே பாபாச்ரயத்தையும் சொல்லிற்றாயிற்று.

அனந்தரம் (ஸர்வபாபேப்ய:) என்று, நிரஸ்யமான பாபஸ்வரூபத்தைச்சொல்லுகிறது. அதில் பாபசப்தத்தாலே, பகவத்ப்ராப்திவிரோதியைச் சொல்லுகிறது. வதேனுமாக அபிமத விரோதியிறே பாபமாவது. (பாபேப்ய:) என்கிற பஹுவசனத்தாலே, பாபங்களினுடைய பாஹுள்யத்தைச் சொல்லுகிறது. அவையாவன:— ஜ்ஞாநாபாவரூபமாயும், அந்யதா ஜ்ஞாநரூபமாயும், விபரீதஜ்ஞாநரூபமாயும், மூன்று வகைப்பட்ட அஜ்ஞானமும், புண்யபாபரூபமாய், பாதகம், அதிபாதகம், மஹாபாதகம், உபபாதகமுள்ளிட்ட பேதங்களாலே நாநாவிதமாய், பூர்வோத்தராகரூபமான கர்மங்களும், தேவதிர்யங்மநுஷ்யஸ்தாவராத்மகமான சதுர்விதசரீரஸம்பந்தமும், அஜ்ஞாநவாஸனை, கர்மவாஸனை, ப்ரக்ருதிஸம்பந்தவாஸனை என்றுப்போலே சொல்லுகிற வாஸனைகளும், விஷயபேதத்தால் விவிதபேதையான ருசியும், இவையடியாகப் பிறக்கவும் கடவதாய், இவற்றுக்கு வர்த்தகமான ராகத்வேஷாதிகளும். ஆக, (பாபேப்ய:) என்று ஸாதகனுக்குங்கூட ஸாதாரணமாக நிவர்த்யமான பாபங்களைச் சொல்லிற்று.

'ஸர்வ' சப்தத்தாலே இந்த அதிகாரிக்கு ஈச்வரன் விசேஷித்துக்கழிக்கும் பாபத்தைச் சொல்லுகிறது. அதாவது:—"போகேந த்விதரே க்ஷபயித்வா அத ஸம்பத்யதே" என்கிற படியே பூர்வாகோத்தராகங்களையொழிய, ப்ராரப்தகார்யமான புண்யபாபரூப கர்மம் ஸாதகனுக்கு அநுபவநிராச்யமாயிருக்கும். அதில் இவனுக்கு சரீராரம்பகமான கர்மாம்ச மொழியநீக்கி, கர்மசேஷமும் நிவர்த்யகோடியிலே புகும். ஜ்ஞானம் பிறந்த பின்பு வாஸனா பலத்தாலே புத்திபூர்வகமாகப் பண்ணின பாபமுண்டாகிலும், அதுவும் ஸர்வசப்த வாச்யமாகக்கடவது. காலக்ஷேபார்த்தமாகப் பண்ணும் அநுகூலவ்ருத்திகளில் ஸாதனத்வபுத்தி பிறந்ததாகிலும், அதுவும் ஸர்வசப்தவாச்யமாகக்கடவது. புத்ராதிகள் பக்கல் பண்ணும் பும்ஸவநாதிகளில் ஆந்ருசம்ஸ்யப்ரேரிதனாய் இழிகையொழிய, பாபபயப்ரேரிதனாய் இழியில் அதுவும் ஸர்வசப்தவாச்யமாகக்கடவது.

(ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி) ஆக, இப்படிப்பட்டிருக்கிற பாபங்களில் நின்றும் விடுவிக்கக்கடவேன். இந்த 'ணிச்'சாலே, நெடுநாள் உன்னைப்பற்றி விடாதே கிடக்கிற பாபங்கள் தானே 'நமக்கு ஆச்ரயமல்ல' என்று விட்டுப்போம்படி பண்ணுகிறேன். "நெடுநாள் பாபதர்சனத்தாலே உனக்குப்பிறந்த பயம் உன்னைக் கண்டு அதுக்குப்பிறக்கும்படி பண்ணக்கடவேன்" என்னுமிடம் தோற்றுகிறது. கீழ்ச்லோகத்தில் "மாமேவைஷ்யஸி" என்று, ப்ரஸ்துதமான பகவத்ப்ராப்திக்கு ஒரு ஸாதனவிசேஷத்தை விதித்ததாகையாலே, இங்குச்சொல்லுகிற பாபவிமோசனம், பகவத்ப்ராப்திவிரோதிபாபவிமோசனமாகக்கடவது. ஆகையாலே, "ததா ஹேயகுணத்வம்ஸாத்அவபோதாதயோ குணா:, ப்ரகாச்யந்தே ந ஜந்யந்தே நித்யா ஏவாத்மனோ ஹி தே" என்கிறபடியே, மலயோகத்தாலே மழுங்கின மாணிக்கத்தை அழுக்கறக்கடைந்தால் தன்னடையே தத்கதமான ஒளி ப்ரகாசிக்குமோபாதி, இவனுக்கும் அவித்யாதிகளாகிற திரோதானங்களடையக் கழிகையாலே, ஸ்வாச்ரயமான அபஹதபாப்மத்வாதிகளடையத் தன்னடையே ப்ரகாசிக்குமிறே. ஆகையாலே விரோதிநிவ்ருத்தியிறே அபேக்ஷிதம். அந்தப்ராதான்யம் தோற்ற விரோதிநிவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறது ஆகையிறே, "ஆவிஸ்ஸ்யுர் மம ஸஹஜகைங்கர்யவிதய:" என்று பட்டர் அருச்செய்தது. ஆக, (அஹம்) என்று சொன்ன உபாயவஸ்துவினுடைய கார்யம் சொல்லிற்று.

அனந்தரம் (த்வா) என்று நிர்தேசித்த அதிகாரியினுடைய க்ருத்யாம்சத்தைச் சொல்லுகிறது (மாசுச:) என்று. நிரபாயோபாயபூதனான நான் உன்னுடைய விரோதிநிவ்ருத்திபூர்வகமான அபிமதஸித்தியை ஸாதித்துத்தரக்கடவனாக ஏறிட்டுக்கொண்ட பின்பு ஸாபாயமான ஸாதநாந்தரங்களினுடைய துஷ்கரத்வாதிகளை அநுஸந்தித்துச்சோகிக்கக்கடவையல்லை. அந்தஸாதனவிசேஷங்களையொழிய நிரபாயோபாயம் இல்லாதவன்றன்றோ உனக்குச் சோகிக்கவேண்டுவது. அவற்றை விட்டு என்னை ஆச்ரயிக்கையாலும் சோகிக்கவேண்டா. ஆச்ரயணீயனான நான் வத்ஸலனாகையாலே, உன்னுடையதோஷங்கண்டுசோகிக்கவேண்டா. ஸௌலபனாகையாலே துர்லபனென்று சோகிக்கவேண்டா. ஸுசீலனாகையாலே உன்னுடைய சிறுமைகண்டு சோகிக்கவேண்டா. ஸர்வஸ்வாமியாகையாலே, அப்ராப்தனென்று சோகிக்கவேண்டா. அவாப்தஸமஸ்தகாமனாகையாலே உன்னுடைய அபூர்த்தி கண்டு சோகிக்கவேண்டா. ஸர்வசக்தியாகையாலே உன்னுடைய அசக்தி கண்டு சோகிக்கவேண்டா. க்ருபாதிகபந்துவாகையாலும் பரமதயாவானாகையாலும், 'கார்யம் செய்யுமோ? செய்யானோ? என்று சோகிக்கவேண்டா. ஸர்வபாபவிமோசகனாகையாலும் சோகிக்கவேண்டா. உன்னைப் பார்த்தாலும் சோகிக்கவேண்டா; என்னைப்பார்த்தாலும் சோகிக்கவேண்டா; விரோதியைப்பார்த்தாலும் சோகிக்கவேண்டா. நீ என் பக்கல் ஸர்வபரந்யாஸம் பண்ணுகையாலே, உன்னைப்பார்த்தாலும் சோகிக்கவேண்டா; நான் ஸர்வஜ்ஞத்வாதிகுணவிசிஷ்டனாகையாலே, என்னைப் பார்த்தாலும் சோகிக்கவேண்டா; விரோதியாகிறது, என்னுடைய நிக்ரஹரூபமாகையாலே "பொறுத்தோம்" என்னத் தீரும்; ஆகையாலே விரோதியைப்பார்த்தாலும் சோகிக்கவேண்டா. நீயும்இப்படி என்பக்கலிலே ந்யஸ்தபரனாய், விரோதியும் இப்படி துர்பலமான பின்பு சோகம் அநுவர்த்திக்குமாகில், நீயும் எனக்கன்றியிலே, நானும் உனக்கன்றியிலே, உன்னையும் "ந க்ஷமேயம்" என்னப் பண்ணி என்னையும் "க்ஷிபாமி" "ந க்ஷமாமி" என்னப்பண்ணின பாபம் மூர்த்தாபிஷிக்தமாயிருக்க, சோகியாதே அநாதிகாலம் ஆனைக்கழுத்திலே இருக்கிறாயாய்ப்போந்த அஜ்ஞானத்தோபாதி போரும். கிம் பஹுநா; நான் உன் கார்யத்துக்குக் கடவனாயிருக்க நீ சோகிப்புதியாகில் உன் கார்யத்துக்கு நீயே கடவையாமித்தனை.

ஆக, ஸ்வீகாராங்கதயா த்யாஜ்யமான தர்மவிசேஷங்களையும் அந்த தர்மங்களினுடைய த்யாகப்ரகாரத்தையும், அந்த தர்மத்யாகபூர்வகமாகப் பற்றும் விஷயத்தினுடைய ஸௌலப்யாதிகுணயோகத்தையும், அந்த குணவிசிஷ்டவஸ்துவினுடைய ஸஹாயாஸஹத்வலக்ஷணமான நைரபேக்ஷ்யத்தையும், நிரபேக்ஷவஸ்துவினுடைய உபாயபாவத்தையும், அத்தை உபாயத்வேந ஸ்வீகரிக்கையையும், ஸ்வீக்ருதமான உபாயத்தினுடைய ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகுண யோகத்தையும், அந்த குணவிசிஷ்டவஸ்துவின் பக்கலிலே ந்யஸ்தபரனான அதிகாரியையும், அந்த அதிகாரியினுடைய விரோதிபாபஸமூஹத்தையும், அந்த பாபவிமோசனப்ரகாரத்தையும், பாபவிமோசனத்தைப்பற்றின அதிகாரியினுடைய நைர்ப்பர்யத்தையும் சொல்லிற்றாயிற்று.

சரமச்லோகப்ரகரணம்முற்றிற்று.

ஆச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.